

Giới thiệu Công Chúa! Anh Yêu Em

Họ là hai cô gái sống chung một nhà với nhau từ khi cha mẹ cô chuyển sang nước ngoài để lo công việc và để lại cho nó một căn biệt thự to lớn..

Hai người bạn họ như hai người thân lúc nào cũng bên nhau trong mọi lúc, cùng nhau đi học, cùng nhau nấu ăn kể cả cùng nhau tâm sự những chuyện thầm kín. Trong một ngày về nhà, họ đã gặp kẻ xấu muốn bắt cóc mình nhưng rất may đã thoát khỏi bọn chúng, chỉ có bạn cô là bị thương nhẹ ở ngoài da...

Nhận thấy được sự nguy hiểm nên hai người quyết định sẽ đi điều tra tung tích của bọn xấu và từ đó cũng bắt đầu câu chuyện tình của cô.!!

Bạn đang đọc truyện Công Chúa! Anh Yêu Em được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 1: Sự Thật Kinh Hoàng ...

* Lớp 12A1

Mấy bạn nữ đang xúm xít lại nghe “bạn thông thái” kể chuyện ... Nó và Yến thấy vậy liền lại gần ...

- Có chuyện gì vậy mấy cậu ???Cho tớ hóng với – Yến vui vẻ hỏi

- A, Yến và Nhi đây rồi !!! Hai cậu biết chưa giờ đi ra ngoài là phải cẩn thận nha có bắt cóc đó, nghe nói bọn họ chỉ bắt con gái thôi nên phải cẩn thận nghe, hôm qua có mấy bạn ở trường XXXX bị bắt cóc rồi đó , giờ đi đứng phải cẩn thận mà người ta kẻ bắt cóc toàn người trẻ thôi à ...- Một bạn nữ nói với hai chúng nó

- Thật sao , ghê quá lần sau tớ chả dám ra đường . – Yến hoảng sợ ra mặt

Nhưng trái lại với mọi người nó dường như chẳng có tý nào tin vào câu chuyện đó , khuôn mặt lạnh tanh , nó khoanh tay trước ngực , miệng cười nhếch mép rồi đi về chỗ lấy sách ra đọc. Mọi người chỉ nhìn nó mà lắc đầu đó giờ nó có tin vào mấy cái chuyện này bao giờ đâu, nó cũng chẳng bao giờ quan tâm đến vì nó nghĩ rằng mấy chuyện bắt cóc này thì làm gì có thật , chỉ là chuyện vớ vẩn thôi.

Mọi người vẫn xôn xao bàn tán cho đến khi tiếng trống vào lớp vang lên , Yến về chỗ ngay bên cạnh nó ngồi nó cũng chẳng thêm để ý vẫn thản nhiên lật từng trang sách đọc như không biết gì (lạnh lùng đến thế là cùng ==) Yến giật quyền sách ra, nó lạnh lùng nhủ mày nhàn Yến

- Mấy lần cái gì vậy Yến ??? Mày không đọc thì phải để cho người khác đọc chứ - nó câu rồi toan giật lại quyền sách nhưng Yến đã nhanh hơn giấu cuốn sách ra đằng sau .

- Mày bớt một sách dùm tao đi có được không?Quan tâm đến mấy cái thứ tế đi , suốt ngày sách và sách đâu phải cái gì cũng ghi ở trong sách đâu – Yến trau mày

- Chíp , tùy mày thích nói gì thì nói –nó lấy trong cặp ra quyền sách khác chăm chú đọc không tranh cãi với Yến nữa

- Mày cứ như thế, mày không cập nhật thông tin xã hội giờ có bắt cóc thật đó, mày nên quan tâm đi kìa –Yến tức giận

Nó không thèm nhìn cô mà chỉ xua xua tay như ra hiệu “không quan tâm” ...

- Thôi, kệ mày vậy–Yến thở dài rồi không nhắc nhòm gì đến nó nữa

Thực ra thì không phải nó vô cảm đâu , nó là người tin vào những bằng chứng thiết thực , có khoa học không tin vào những lời đồn của thiên hạ nên cũng không khó hiểu khi nó không tin vào những tin mà nó gọi là tin “ rác”

Cái tin bắt cóc ấy vẫn “ làm mưa làm gió” tại ngôi trường Maria Carap , không những chỉ lớp nó mà các lớp khác cũng vậy , các bạn nữ ai ai cũng hoảng sợ và hoang mang. Giờ ra chơi nó uể oải mò xuống căng tin vừa đến cửa căng tin toàn những chuyện bắt cóc huyền thuyện gì đâu, nó chẳng muốn nghe, nó nhắm nhĩ tách cà phê sữa rồi đọc sách mà chẳng chú tâm đến ngược lại Yến lại lo lắng cho nó vô cùng , nó không biết lo cho bản thân ...

~~~~~ Giờ tan học ~~~~~

- Ê Nhi !!! Đề tao đưa mày về-Yến

- Khỏi tao đi xe máy mà-nó

- Hay mày gửi xe đi, đi ô tô cùng tao-Yến lo lắng

- Bộ mày khùng hà Yến , mày lo lắng quá hóa rồi đó, tao như vậy người ta bắt cóc làm chi, tồn com tồn gạo thôi à. Mà muốn bắt cóc Ái Nhi này đâu phải dễ - nó

- Tao lo ... -Yến

- Lo gì má, con học lớp 12 rồi đó không phải con nít đâu-Nó cười rồi lấy mô tô phi thẳng về nhà

Trên đường về đi qua bờ lau nó thấy đồng người tụ tập ở đó nó nghĩ “chắc lại tai nạn đây mà” nó phóng thẳng về nhà ....

Bạn đang đọc truyện Công Chúa! Anh Yêu Em được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Sự Thật – Không Phải Sự Thật ???

* Tại ngôi biệt thự Trần gia...

Nó đang ngồi trong phòng lướt facebook bằng laptop , bảng tin đầy đặc tin bắt cóc : “ Gì vậy trời, sao đâu đâu cũng có bắt cóc vậy, chúng nó mê tin quá đi, toàn bắt cóc hụt xạ thiệt ạo’ nó nghĩ trong đầu .

Tiếng chuông điện thoại nó reo lên :

One two three

neon nareul tteonassjiman

eodingaeseo neoui sunsoriga deullyeowa

tto dasi Four five six

ppalgan nunmuri naeryeowa

nareul andeon neoui hyanggiga geuripda

nareul wilhan geora haessdeon neoui mal

geojismakcheoreom chagapge doraeossideon

neoneun wae

neoneun wae you're gone away

Come back Home

Can you come back home

chagaun sesang kkeute nal beoriji malgo nae gyeoteuro

Come back home

Can you come back home

modeun apeumeun dwiro hae

yeojeonhi neol gidaryeo ireohge

Now you gotta do what you gotta do

COME BACK HOME

COME BACK HOME

Come baby baby come come baby

Come Come baby baby come come

naege dorawa

Come baby baby come come baby

Come Come baby baby come come

amu daedap eopsneun niga neomu mipjiman

gakkeumeun neodo nareul geuriwohalkka yeah

neo eopsneun sigan soge gathyeobeorin nan

apeul bol suga eopseo neomu duryeowo

ajikdo mosda han manheun naldeuri

gidarigo isseul geosman gata

neoneun eodie

eodie too far away

Come back Home

Can you come back home

chagaun sesang kkeute nal beoriji malgo nae gyeoteuro

Come back home

Can you come back home

modeun apeumeun dwiro hae

yeojeonhi neol gidaryeo ireohge

Now you gotta do what you gotta do

Come back home

Come back home

Come baby baby come come baby

Come Come baby baby come come

naege dorawa

Come baby baby come come baby

Come Come baby baby come come

Come back Home

Can you come back home

chagaun sesang kkeute nal beoriji malgo nae gyeoteuro

Come back home

Can you come back home

modeun apeumeun dwiro hae

yeojeonhi neol gidaryeo ireohge

Now you gotta do what you gotta do

(Come Bach Home – 2NE1)

- Alo... Yên hà ??? Sao mày phiền giữ vậy, lúc nào cũng có cái mặt mày là sao . – nó cầm nhản một tay nghe điện thoại, một tay lướt laptop

-.....

- Ổ bờ lau hà ??? Lâm sao ??? – nó

-....

-Ổ tao biết rồi, thật sao ??? – nó

-.....

- Ok !!! Thôi nghen – nó

“Chuyện ở bờ lau hôm nay không phải là tai nạn là là vụ bắt cóc lấy nội tạng, là ... là thật sao ??? Sao lại có chuyện đó chứ, sao con người lại quá tàn nhẫn như vậy ? Sao ? Sao có thể ?”

Nó vội mở tab gõ google “ Bắt cóc tại bờ lau đường Xxx...” không có kết quả nào cả, chưa lên báo sao...

- Cô chủ , cô chủ - quán gia Pee (quán gia nhà nó)

- Cửa không chốt, ông vào đi – nó

- Chuyện ở bờ lau... - ông quán gia

- Tôi biết rồi , người bị giết là ai ??? – nó

- Nghe nói là con gái của ông Katomasu đó cô chủ - quán gia

- Kotomasu, chẳng phải là giám đốc của công ty khai thác đá nổi tiếng BAYI hay sao ? – nó

- Phải đó, nghe nói con gái ngài ấy vừa từ nước ngoài trở về thì bị sát hại – quán gia

- Chắc có gì đó vẫn khúc gì ở đây? Thôi ông lui đi – nó

- Dạ, cô chủ - qum gia

..... Bât Cốc... Nó thực sự rùng mình, giờ nó đã thực sự tin vào chuyện mọi người nói, tại sao cùng là loài người mà lại đi sát hại nhau như vậy? Nó thấy kinh tởm cái con người sát nhân, nó thậm nguyện rửa bọn chúng...

Trong lòng, nó không tin nổi bỗng chuông điện thoại lại reo lên :

One two three

neon nareul tteonassjiman

eodimgaeseo neoui sunsoriga deullyeowa

tto dasi Four five six

ppalgan nunmuri naeryeowa

nareul andeon neoui hyanggiga geuripda

nareul wihan geora haessdeon neoui mal

geojismalcheoreom chagapge doraseossdeon

neoneun wae

neoneun wae you're gone away

Come back Home

Can you come back home

chagaun sesang kkeute nal beoriji malgo nae gyeoteuro

Come back home

Can you come back home

modeun apeumeun dwiro hae

yeojeonhi neol gidaryeo ireohge

Now you gotta do what you gotta do

COME BACK HOME

COME BACK HOME

Come baby baby come come baby

Come Come baby baby come come

naege dorawa

Come baby baby come come baby

Come Come baby baby come come

amu daedap eopsneun niga neomu mipjiman

gakkeumeun neodo nareul geuriwohalkka yeah

neo eopsneun sigan soge gathyeobeorin nan

apeul bol suga eopseo neomu duryeowo

ajikdo mosda han manheun naldeuri

gidarigo isseul geosman gata

neoneun eodie

eodie too far away

Come back Home

Can you come back home

chagaun sesang kkeute nal beoriji malgo nae gyeoteuro

Come back home

Can you come back home

modeun apeumeun dwiro hae

yeojeonhi neol gidaryeo ireohge

Now you gotta do what you gotta do

Come back home

Come back home

Come baby baby come come baby

Come Come baby baby come come

naege dorawa

Come baby baby come come baby

Come Come baby baby come come

Come back Home

Can you come back home

chagaun sesang kkeute nal beoriji malgo nae gyeoteuro

Come back home

Can you come back home

modeun apeumeun dwiro hae

yeojeonhi neol gidaryeo ireohge

Now you gotta do what you gotta do

(Come Bach Home – 2NE1)

- Lại cái gì vậy mày ? – nó cần nhân

- Sao hả ? Tin tao chưa , có bắt cóc đó , mày phải đi đường cẩn thận – Yến

- Hừm vậy rồi cuộc từ chiều tới giờ mày vẫn thuyết phục tao tin vào chuyện bắt cóc này thôi đó hả , nhiều chuyện quá đi mà – nó cười

- Êo, người ta có ý tốt thôi mà – Yến

- Thôi ngủ đi muộn rồi đó, mai còn đi học – Nó

- À , nhắc đến đi học tao mới nhớ, ngày mai mày đi học với tao nghen tao sang đón – Yến

- Không... - nó chưa kịp nói hết câu

- Không cái gì , tao đã gọi điện thoại cho ba mẹ mày bên Mi rồi ba mẹ mày đồng ý cho mày đi học với tao, hehe – Yến

- Mày.... Ô – nó chưa kịp nói xong thì Yến cúp máy

“ Cái con nhò này, thiệt tình .... ” nó cười rồi cắt điện thoại đi ngủ ..... zzzzz

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đụng Mặt....

Píp... Píp ... píp

“ Cái gì vậy trời “ – mới sáng ra mà ồn ào quá, nó ngồi bật dậy

- Quần già Pee... Quần già Pee – nó gọi om sòm

- Ái Nhi thân yêu đến giờ đi học rồi – Tuyết Yến

- Mày, mày từ đâu chui ra vậy ??? – Nó giật mình

- Tao đến đây cả tiếng rồi gọi mãi mày không dậy nên phải nhờ ông Pee bấm còi ô tô gọi mày kìa – Tuyết Yến giải đầu

- Con quý - nó

- Thôi nhanh má, muộn học rồi – Tuyết Yến kéo nó dậy rồi đẩy nó vào nhà tắm

- Nhưng tao chưa ăn sáng – nó

- Haizz... Tao chuẩn bị Pizza cho mày rồi, không lo chết đói đâu – Yến

- Mày như mẹ tao ý – nó chêu Yến

- Thôi nha con quý, giờ thôi tao đánh chết giờ - Yến cười

Nó tắm rửa thay quần áo xong...

- Chào ông Pee cháu đi đây – Yến tạm biệt ông Pee

- Tội đi – nó lạnh lùng

- Hai cô đi học vui về nha – ông Pee vẫy tay tạm biệt

Yến lái xe còn nó ngồi thản nhiên lấy Pizza ăn ...

- Ê , cho tao cắn miếng coi – Yến

- Nhịn đi sáng mày ăn rồi mà , tập trung lái xe đi lại tai nạn đấy – nó nhìn Yến cười đều

- Xì !!! Thêm vào... - Yến bấu môi

Bỗng có một cái xe chặn ngang đường , một toán người bị mặt chìa súng vào xe của chúng nó ra hiệu xuống xe...

- Cái gì vậy??? Người ta đang ăn sáng mà – nó cần nhân rồi tháo dây an toàn

- Mấy người này bộ bị điên hả - Yến cau

Nó và Yến bước xuống ....

- Chúng mày là ai ? Muốn gì ? – nó lạnh nhạt

Bọn chúng không trả lời mà tiến thẳng vào chỗ chúng nó đứng toan chới tay chúng nó lại. Yển thấy chúng lại gần liền tung vô đập mạnh vào mặt một tên bị mặt làm hấn ngã nhào và bắn ra xa . Nó dùng chân đá thẳng vào bụng tên tóc xanh rêu với ánh mắt vô hồn hẳn tránh được miếng đánh của nó rồi nhìn nó một cách lạnh lùng, hai ánh mắt đờ đờ sát khí, trong khi đó Yển đã xử đẹp hết lũ ôn con hách dịch kia, Yển chạy tới chỗ nó đánh hấn, hấn đá né và đâm một phát vào bụng Yển, nó tức giận rút dao dắt trong người chém mạnh vào tay hấn , hấn bị chảy máu một vết dài thừa cơ hội nó bật lên đập một phát vào bụng hấn khiến hấn bị thụt lùi một đoạn. Bỗng toán người bèn lên xe chạy biến , nó vội chạy lại chỗ Yển đỡ cô lên xe rồi lao một mạch tới bệnh viện

~ Tại bệnh viện BAX ~

Nó đang ngồi trên ghế ngoài cửa phòng cấp cứu , bộ quần áo trắng rướm đầy máu, hai tay đan chặt vào nhau, nước mắt chảy dài . Là tại nó, tại nó mà Yển mới bị như vậy, tại nó không tin lời Yển nói. Bỗng đèn ở cửa phòng cấp cứu sáng lên , bác sĩ bước ra

- Bác sĩ, bạn cháu... – nó vội vàng hỏi han

- Cô bé không sao , may mắn là vết thương chưa vào sâu, giờ chỉ còn đợi cô bé tỉnh lại và sự chăm sóc của gia đình thôi. – bác sĩ

- Vậy giờ cháu vào thăm bạn ấy có được không vậy bác – nó

- Được , cô cứ vào đi – bác sĩ

Nó vội vàng chạy vào ôm lấy Yển òa khóc :

- Cũng may là mày không sao , nếu không tao cũng không biết là ăn nói với bố mẹ mày thế nào nữa .... Hức... may là mày không có mệnh hệ gì không thì chắc tao không sống được – nó

- Chỉ vậy má ? bỏ con ra nóng quá à – Yển bực bội đẩy người nó

- Ủa, mày tỉnh rồi hả ? Tỉnh nhanh dữ , mà mày tỉnh tao yên tâm rồi – nó

- Nhì lạnh lùng khờ sao ? Eo ôi ghê nha – Yển chọc

- Giờ mày còn có thời gian chọc tao sao, mà...mà... tao có khóc đâu chứ... bị...bị bay vào mắt thôi à – nó lau lau mắt (như con nít vậy)

- Thôi, tao không sao, cảm ơn mày lo lắng cho tao – Yển nắm tay nó cười

Nó cười rồi tiến ra ghế ngồi

- Tao chưa nói với ba má mấy chuyện mày bị đâm đâu – nó

- Thôi mày đừng báo mác coonh ba má tao lại bay từ bên về đây – Yển (bạn đọc thông cảm tác giả quên không giới thiệu ba mẹ nó và Yển đều sang Mỹ làm ăn nhen)

- Nhưng ... nó nhui mày

- Nhưng nhị gì nữa, dù gì tao cũng ôn rồi – Yển

- Thôi tùy mày vậy , tao về thay đồ, xiu tao tạt qua nói chuyện sau . Ok ??? – nó

- Thôi mày về đi – Yển

- À, suýt quên, các anh vào đây đi – nó búng tay “tách” l cái

Hai người đàn ông lực lưỡng mặc vest đen , giày da kính đen bước vào trang nghiêm cúi chào nó

- Hai anh canh chừng không cho ai vào phòng này nghe chưa ? Trừ vị bác sĩ vừa nãy, canh chừng cho đến khi nào tôi đến. Ok ?- nó

- Yes sir – hai người đàn ông

- Tốt – nó

- O, con kìa mày thuê vệ sĩ chi vậy – Yển ngỡ ngàng

- Thì để bảo vệ mày lúc tao không có mặt ở đây, mày đừng đi ra ngoài xiu tao qua nói chuyện với mày – nó nháy mắt tình nghịch

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tình Bạn Vĩnh Cửu !!!

* Tại ngôi biệt thự Trần gia

Nó lấy tấm thẻ quẹt vào cửa cánh cửa lập tức mở ra

- Ông Pee... - nó chạy xộc vào nhà.

- Cô chủ, cô không đi học sao ... sao người cô lại nhiều máu thế kia có chuyện gì vậy ? – ông Pee hoảng hốt

- À, tôi vừa gặp sự cố, Tuyệt Yển đang ở bệnh viện , phiền ông chuẩn bị sẵn cho tôi một hộp cơm, tôi sẽ mang đến bệnh viện , giờ tôi đi tắm, có gì tạo nữa tôi sẽ kể cho ông nghe – nó

- Vâng, thưa cô chủ - ông Pee

Nó chạy một mạch lên phòng thay đồ , nó diện cho mình một chiếc quần đùi da màu đen và chiếc áo ba lỗ đen mặc trong khoác chiếc áo da đen ngồi kết hợp với đôi bốt đen cao đến mắt cá chân

- Cô chủ, mọi thứ xong xuôi rồi – ông Pee xách hộp cơm để lên bàn mỉm cười

- Cảm ơn ông – nó nhìn quần già, ánh mắt lạnh tanh không cảm xúc

- Giờ cô có thể kể cho tôi nghe vì sao Tuyệt Yển phải nhập viện được chứ ? – ông Pee

- Được rồi ông ngồi xuống ghế đi – nó thao thao bất tuyệt kể lại

- Thì ra là như vậy, giờ cô Tuyệt Yển sao rồi? – ông Pee lo lắng

- Qua con nguy kịch, à ông Pee này tôi không muốn chuyện này vào tai ba ma tôi hay ba mẹ Tuyệt Yển vì nếu họ biết tức tốc vì lo lắng mà bay thẳng về đây. Tôi không muốn cản trở công việc họ đang làm và phiền ông hãy giúp tôi điều tra bọn tội phạm kia. – nó toan bước đi thì quay lại nhìn ông quần già ánh mắt vẫn lạnh tanh

- Vâng , thưa cô chủ. Chuyện này sẽ được giữ kín, tôi sẽ cho người điều tra về danh tính của bọn chúng - ông Pee

- Được rồi, giờ tôi phải đến bệnh viện. Mọi việc nhờ ông, tôi muốn chuyện này kết thúc nhanh nhất có thể. – nó nói chắc nịch

- Tạm biệt cô chủ - ông Pee lịch sự tiễn nó ra cổng

Nó lái chiếc xe BMW lao nhanh trên đường quốc lộ tới thẳng bệnh viện

- Tao đến rồi— Nó í ới gọi ngay từ ngoài cửa phòng bệnh của Yến

- Ủ ! — Yến

- Mày ăn cơm đi này — nó

- Mày chu đáo thế. - Yến cười tươi rói như nắng mai

- Ông Pee chuẩn bị ... - nó lạnh

- Ủ - Yến

- Mà bác sĩ vào tiêm cho mày chưa ? — nó

- Chưa . — Yến

“Cốc...Cốc”

- Vào đi — nó

Cánh cửa mở ra vị bác sĩ bịt khẩu trang khoác trên mình một chiếc áo blue trắng bước vào

- Tôi đến tiêm cho bệnh nhân — bác sĩ vui vẻ

- Vâng, mời bác — nó lễ phép đứng dậy nhường ghế cho vị bác sĩ

- Sức khỏe của bệnh nhân tiến triển rất tốt chỉ vài ngày nữa là có thể khỏi — bác sĩ

- Cảm ơn — nó

Vị bác sĩ ra ngoài , nó ra lệnh cho hai tên vệ sĩ đóng cửa lại

- Yến, mày nghĩ những người mình gặp sáng nay là ai ? Tại sao chúng lại muốn bắt cóc chúng ta, tao nhớ thì mình đâu thù hận với ai đâu ? — nó

- Ủ tao nghĩ lũ người đó đang muốn điều gì đó ở chúng ta không lẽ nào bọn chúng lại bắt cóc chúng ta mà không có lý do cả, hay lũ người buồn nội tạng? - Yến

- Tao không chắc, nếu là bọn buồn nội tạng không lý nào bọn chúng lại dễ dàng như vậy? Mày yên tâm nghỉ ngơi dưỡng sức đi, tao đã nhờ người điều tra, nhất định tao sẽ tìm ra bọn chúng kẻ đã làm hại mày — nó gần từng giọng, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra phía cửa sổ. Rèm cửa phấp phơ vì gió , ánh mắt sáng quắc sắc lạnh làm cho người khác phải run sợ....

Nó nhếch môi, nghiền răng ken két , bầu trời mây đen xám xịt ... Mưa bắt đầu rơi ... Rửa sạch vết bẩn của thiên hạ, rửa sạch sự nhem nhuốc của lòng người, sự bẩn thỉu trong tâm hồn, xóa tan trí óc đầy máu của con người... Một màn kịch sẽ bắt đầu ....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bật Mí...

* Tại bệnh viện BAX

- Oaaaaaaaa... Cuối cùng cũng được xuất viện rồi, vui quá! — Yến nhảy cồm lên sung sướng

- Mày làm chi mà biểu cảm ghê vậy — nó

- Nhanh đi! Nhanh làm xong thủ tục xuất viện đi! Tao háo hức thoát khỏi cái địa ngục trần gian này lâu lắm rồi — Yến phấn khích

- Mày còn là lỏi om sòm là lại ở đây tiếp đó, mọi người đang nhìn mày kia — nó

Yến nhìn quanh mọi ánh mắt đang dồn vào Yến. Yến bám lấy người nó

- Mày lẹ lẹ đi, mắc cỡ quá! — Yến đỏ bừng mặt

- Cho chết cái tội lảm chuyện, nói tiếp đi, nói to lên — nó nhàn nhỡ

Yến dậm bình vào đầu nó một phát

- Nhiều chuyện, mày có lẹ lên không? — Yến mặt đầy sát khí

- Thôi mà Tiểu Yến xinh đẹp, dễ thương, xong xuôi rồi nè! Tiểu Yến muốn đi đâu bây giờ nè — nó nịnh nọt ngọt như mía.

- Let's go shopping — Yến hào hứng

- Ok — nó vui vẻ

Nó và Yến khoác vai nhau ra chỗ bãi đậu xe. Vậy là tại nó đi lượn vòng quanh thành phố, vào cửa hàng thời trang mà chúng nó vẫn thường mua đồ lựa đồ cho Yến sau đó cùng nhau đi ăn Buffet , đi câu cá ...

Cả hai phóng nhanh trên chiếc xe mui trần màu đỏ , cười nói với nhau gây sự chú ý với biết bao người đi đường. Bỗng chuông điện thoại của nó reo lên :

D.O.Y.O.U.L.O.V.E.M.E

D.O.Y.O.U.L.O.V.E.M.E

D.O.Y.O.U.L.O.V.E.M.E

D.O.Y.O.U.L.O.V.E

DO YOU?

Do you love me?

Do you love me?

Do you love me like the way I love you babe?

X2

yegami ttak majadeureosseo

neol mannatdeon cheotnalbuteo

amudo gajil su eobseotdeon

nae mameul sarojabasseo

nan wol hwa su mok geum to il geudaeman saenggakhae

achim jeomsim jeonyeok saebyeok onjongil aetage

gyeolloneun gyeolgugL O V E is What I say

nan neoran badae puk ppajin geot gatae

na honjamanui chakgagilkka

neon nawa gatda mitgo sipeo

nugudo hearil sun cobtjiman

neoege mitgo sipeo

D.O.Y.O.U.L.O.V.E.

DO YOU?

Do you love me?

Do you love me?

Do you love me like the way I love you babe?

X2

gimakhin urui manmani

ppeonhan chakgageun anigetjyo

kkwak makhin dapdaphan nae mameul

heundeureojwoyo ROCK N ROLL

neol cheom bon sunganbuteo ini nae sinjangeun K.O

amuri meotjin nuga nal wonhandaedo I SAY NO

neon naui mamui yeolsoe

neogeman nal yeolge

ibeoni majimak sarangiya

nal tteonagajima

na honjamanui chakgagilkka

neon nawa gatda mitgo sipeo

nugudo hearil sun cobtjiman

neoege mitgo sipeo

D.O.Y.O.U.L.O.V.E.M.E

D.O.Y.O.U.L.O.V.E.M.E

D.O.Y.O.U.L.O.V.E.M.E

D.O.Y.O.U

Do you love me?

sammui kkeutkkaji gachi hal su isseul geot gata

uju kkeutkkaji hankke hae soneul nochima

sammui kkeutkkaji gachi hal su isseul geot gata

uju kkeutkkaji hankke hae soneul nochima

Do you love me?

Do you love me?

Do you love me?

Do you love me like the way I love you babe?

X2

(Do you love me – 2NE1)

- Alo ông Pee.... – nó

- .....

- Vâng, tôi và Yến đang đi chơi có chuyện gì vậy ? – nó

-.....

- Sao, tìm được thông tin rồi hả ? Được rồi tôi về ngay – nó

Nó cúp máy , rồi phi xe về nhà

- Ai gọi vậy ? Có chuyện gì khẩn cấp hả ? – Yến

- Là ông Pee, ông ấy đã tìm ra thông tin của lũ người đánh chúng ta lần trước – nó

- Thật sao? Vậy mừng quá rồi – Yến

- Tao nhất định sẽ không tha thứ cho chúng – nó nhếch mép , ánh mắt sắc lạnh

* Tại biệt thự Trần gia:

- Ông Pee , tôi về rồi đây . – nó kéo tay Yến lao thật nhanh vào nhà

- Sao hả? Thế nào rồi điều tra được những gì ? nói lẹ đi ông – Yến phấn khích

Hai đứa nó nói mà vẫn thờ hồng học

- Hai cô cứ bình tĩnh , ngồi xuống ước nước lấy sức đi này – ông Pee cười rót nuoc đưa chúng nó

- Đây là toàn bộ những gì tôi điều tra được thưa cô chủ - ông Pee đưa cho nó tập hồ sơ

Nó vội mở tập hồ sơ ra, thì ra lũ người đó chính là bang chuyên đi bắt cóc người lớn nhất nước .

“Bang gồm 16 người chưa bao gồm các bang nhỏ - Killer tên cầm đầu bang”

- Gì vậy ? Chỉ có ngần này thông tin thôi hay sao – nó nhủ mảy

- Cô chủ, tôi không tìm được bất kì thông tin nào khác... Chúng là một trong những tên bắt cóc nguy hiểm... - ông Pee

Đang nói chuyện thì Yến cắt ngang...

- Đầu... Đầu đưa tao xem nào- Yến giật tập hồ sơ từ tay nó

- Hơ, có thể này thôi sao – Yến ngơ ngác

- Đây là một bang kín , chúng rất ít khi để lộ thông tin về mình... - ông Pee

- Thôi được rồi dù sao cũng cảm ơn ông – nó lạnh nhạt

- Vâng – Ông Pee lui vào trong nhà

“Killer sao ? Tại sao lại nghe quen đến vậy chứ ? Hình như mình đã từng nghe ở đâu đó rồi..... Nhất định tôi – Ái Nhi sẽ tìm ra anh Killer” nó nghĩ vẫn vơ ánh mắt vô hồn nhìn qua khung cửa sổ.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Định Mệnh

Mấy ngày nay tâm trí nó chỉ phiền lo chuyện của Yến và chuyện lũ bắt cóc vô nhân tính. Nhân ngày chủ nhật nó phóng chiếc Lamborghini đời mới sang đón Yến đi chơi . Nó diện cho mình một chiếc váy trắng tinh khôi kết hợp với đôi giày bệt màu hồng đính bông hoa hồng trên mũi giày cùng với chiếc túi xách Chanel . Mái tóc màu hồng xoắn bồng trồng nó lộng lẫy như một thiên thần vậy ...

* Tại ngôi biệt thự của Trương gia

“Píp... Píp... Píp”

- Đây tao đây rồi, khổ lắm cơ – Yến chạy từ trong nhà ra xe

- Lẹ lẹ dùm tao đi – nó nhủ mảy

Trái với phong cách của nó hôm nay Yến diện cho mình một phong cách bụi bặm . Quần Jeans cào rách nơi đầu gối , áo nửa người màu đen để lộ vùng eo thon gọn cùng đôi giày cao gót màu đen hở mũi

- Hôm nay đi đâu ? – Yến

- Chuyển đi tuổi thơ – nó vừa lái xe vừa quay sang nhìn Yến nháy mắt tình nghịch

- Let's go park – Yến hào hứng

Nó phì cười nhìn Yến , nhìn Yến lúc này không khác gì một đứa con nít

~ Đến công viên ~

Khu giải trí lớn nhất thành phố, có lẽ không nói là công viên dành cho riêng trẻ em được nữa vì ở khu công viên này không những chỉ có các trò chơi mà còn có một rạp chiếu phim rộng lớn

- Chơi gì đây ? Đu quay hay là tàu lượn hay chạy xe. Trời ơi! Chơi gì trước đây – Yến hí hửng

- Thôi đi mảy , làm như lần đầu đi công viên vậy, chơi đu quay đi – nó

Nó và Yến mua vé , hai đứa cùng ngồi chung trên chiếc ghế đu quay , đu quay lên cao chúng nó nhân tiện selfie với nhau vài kiểu. Tiếp đó là tàu lượn siêu tốc , cả bọn tha hồ hò hét ầm ĩ. Sau đó là ngôi nhà ma nó cứ bám chặt lấy cánh tay Yến

- Gì vậy má ? Bộ sợ ma hả ? MA KIA...A...A – Yến hét toáng lên dọa nó

Nó hét om sòm, bám chặt lấy cánh tay Yến . Yến bật cười thì bỗng từ đâu con ma mặc áo trắng tiến lại gần , Yến đi thẳng không quan tâm và thừa cơ tát bốp vào mặt con ma “quái dị” đó một cái đau điếng . Tiếp là những ngọn lửa bay trong không khí mà truyền thuyết gọi là “ma chơi”, những cái ngọn lửa đó chưa kịp dọa Yến thì cô đã dọa cho hoảng loạn bay linh tính khắp phòng . Cuối cùng cũng thoát ra khỏi được cái gian phòng tối om đó

- Ê... Bà kia ra ngoài rồi, bỏ tay tôi ta đi nóng quá – Yến cầu nhàu

-Hà? Ra rồi hả ? – nó mở mắt rồi buông tay Yến ra

- Lớn to đầu vậy rồi mà vẫn sợ ma sao? Tao tưởng đó giờ mày hết sợ ma rồi chứ. Mà một đứa băng tuyết như mày cũng biết sợ, ẻ thiệt – Yến chọc

- Thôi đi nha, ai... ai... mà chẳng có nỗi sợ hãi – nó ngượng ngừng gãi đầu

- A... Bên kia có xúc xích kia – Yến mừng rỡ kéo tay nó

Chúng nó ăn xúc xích , ăn kẹo bông gòn, Yến buông tay nó ra , chạy lên trước vừa chạy vừa hát lù lù...

Bỗng “ A...A...A”, Yến giật mình quay lại...

- Nhi... Nhi à !!! Mấy đầu rồi – Yến chạy lại nhưng không thấy nó đâu

- NHI À !!! MÀY ĐAU RỒI, ĐỪNG LÀM TAO SỢ .... NHI! – Yến khóc nức nở chạy qua hỏi mọi người xem có ai thấy nó không nhưng ai cũng lắc đầu, bỗng một tờ giấy bay từ đâu vào tay Yến : “Hãy mang 10.000USD đến cho tôi để cứu mạng sống cho cô gái bằng không cô ta sẽ phải chết”

“KILLER...HỦM , tôi sẽ tìm được anh. Mau trả lại Nhi cho tôi” Yến nghĩ ánh mắt sắc lạnh, răng nghiến ken két cô lau vội nước mắt nhòe, rồi lấy xe phi thẳng về nhà nó ...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Kẻ Sát Nhân

Nó mở mắt nhìn chung quanh một căn phòng tối om, cũ kĩ

“Mình đang ở đâu vậy nè? Tại sao mình lại ở đây, choáng váng quá trời” – nó ngồi dậy thấy mình đang bị trói thì ngớ ngàng

- Cô tỉnh rồi sao ? – hấn

- Anh... Anh là ai ? – nó ngớ ngàng

- Không nhận ra tôi sao ? Cô gái ... - Hấn lại gần nâng cằm nó lên khẽ cười nhếch mép

Nó nhìn thấy mái tóc màu rêu xanh

- Là anh ? Anh định bắt cóc , bắt cóc tôi không dễ dàng như vậy đâu ? – nó nhìn hấn đờ đờ sát khí hai tay cổ cựa quậy tháo chiếc dây thừng đang chới tay nó

- Cô nghĩ rằng thoát khỏi dây dễ dàng lắm sao ? Đỡ vào tay Killer ta đây thì không dễ thoát ra đâu – hấn

- Killer ... là... là ... anh ... bang chủ của những kẻ sát nhân – nó nhủ mảy

Hấn chỉ nhếch mép, hấn nhìn nó

- Trông cô cũng khá hấp dẫn đấy – hấn thì thầm

- Biển – nó lạnh lùng

- Cô dám nói chuyện với tôi như vậy sao – hấn trau mày

- Anh là cái thá gì mà tôi không được phép nói chuyện như vậy – nó nhếch mép

- Cô dám... - hấn tức giận

- Cô gì mà Ái Nhi tôi lại không dám – nó nhìn hấn bằng ánh mắt lạnh tanh không cảm xúc

- Cô nên nhớ mạng sống của cô đang trong tay tôi hãy ngoan ngoãn nghe theo tôi, may ra cô còn đường sống xốt bằng không thì... - hấn lăm le khẩu súng trước mặt nó

- Chết sao ? Anh nghĩ tôi sợ sao. Vào tay một lũ sát nhân như các người không sớm thì muộn tôi cũng sẽ phải chết... - nó

- Đừng nhiều lời, những lời nói đó không có tác dụng với tôi đâu – hấn

Hấn đề người nó ra xé tan chiếc váy của nó, lúc này trước mắt hấn là một cơ thể của một cô gái mịn mà, đầy hấp dẫn. Cơ thể hấn nóng dần lên , hấn hôn lên môi nó, nó cựa quậy kháng cự, chiếc lưỡi của hấn luồn lách trong khoang miệng của nó, nó cắn vào môi hấn, hấn vẫn mặc kệ cho máu từ môi của hai người đang chảy ra tanh nồng, nó vẫn ra sức kháng cự nhưng không được , hấn hôn môi rồi dần dần tiến xuống vùng cổ. Hai tay hấn luôn khóa chặt cơ thể của nó. Biết là sẽ không kháng cự được nên nó nhắm yên thừa măn ... Bỗng hấn ngồi dậy

- Sao ? Không kháng cự nữa sao ? Mãn nguyện quá rồi sao – hấn nhếch mép vén sợi tóc trên mặt nó

- Có... - hấn hứng hờ, nhìn khuôn mặt nó ... Phải nó đang khóc, khóc vì một thằng đàn ông tồi tệ khổ nạn đang làm nhục nó

- Anh là đồ súc vật không phải con người nữa – nó nghiêng rặng lấy hết sức đập mạnh vào bụng hấn làm hấn bị bắn ra xa

- Cô phải cảm ơn vì cô là người may mắn khi được tôi chiêu đãi từ tế - hấn cười nham nhở đứng dậy phủi quần áo

- Anh hãy giết tôi đi, lấy nội tạng của tôi mà đem bán đi như người khác. Tôi thì chịu chết còn hơn phải chịu nhục – nó

- Được rồi! Tôi sẽ thừa măn ý nguyện của cô – hấn toan lấy dao đâm vào bụng nó thì bỗng dừng lại...

- Sao há ??? Đâm đi chứ - nó thách thức

- Cô là món mồi 10.000USD nên tôi sẽ không giết cô đâu – hấn

- Anh... - nó

Hấn nhếch mép rồi gọi một người phụ nữ tô đầy son phấn vào

- Lấy áo khoác vào cho cô ta – hấn

- Dạ - người phụ nữ

Sau đó hấn quay sang nói với lũ canh chừng cửa phòng

- Trông coi cẩn thận, không được để một vết xước nào trên người cô ta, nếu tao về mà thấy cô ta bị làm sao, tao sẽ giết cả nhà chúng mày. Rõ chưa – hấn

- Dạ - bọn canh cửa

Rời hấn ra ngoài, nó nhìn theo hấn, ánh mắt lạnh lùng vô hồn, trong không cánh tối om, im lặng vang lên tiếng rặng nghiêng ken két, những giọt nước mắt của một cô gái đang chảy dài , cô đang suy nghĩ cho một kế hoạch nào đó

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Có Cứu Được Không ?

* Tại biệt thự Trần gia

- Cái gì? Cô chủ bị bắt cóc sao? Không thể nào ? – Ông Pee

- Chính là Killer – Yến

- Killer – ông Pee

- Phải, Killer kẻ sát nhân, nhất định tôi sẽ tìm ra anh ta – Yến lạnh lùng

Bỗng tiếng chuông điện thoại reo lên :

jigseumeun tto nyeotsinji kkuninji saengsinji

nae meorisogui seukechi geunyeoreul bamsae geuryeosseotgetji

nan jakku geokkuro hyeonsilgwaneun geokkuro

geunyeoege dagagameon jakkuman byeollararo

* gunggeunhae aksongdaksong susukkekki

daeche nan wae geuraeyo nanjadapge malhallaeyo

honjaman aneun kkum sok bimil yaegi

geunyeoreul chodaehaeyo sungyeo on nae mameul say!

** igeon maldo andwae baro nae du nun ape

geunyeoga utgo itjanha

jamyeon natanatda kkaemyeon sarajineun geunyeoreul

butjapgo sipeunde say!

gobaek gobaek gobaek gobaek nae jamkkodae

kkaeonado geu ireum bulleoyo

kkodae kkodae kkodae kkodae jamkkodae

geunyeoreul mannareo ga nan tto jollyeoyo

neon eodinjji nae mameun aneunji

ireoke sogi taneun nae sinjeongdo moreuji

maldo mot geoneun maryeoge heeonajido motae

kkum sogirangeun jeongbandae yeogiseon eoreumi dwae

* Repeat

** Repeat

Ay yo! NU'EST is back on a duple-kick track

Make some noise

** Repeat

(Sleep Talking)

“ Là Ái Nhi”

- Alo, Ái Nhi này.... – Yến lo lắng

- Hà? Cô chủ sao? – ông Pee nghe nhắc đến nó thì giật mình

~....

- Killer? – Yến

~....

- Được rồi, cho tôi địa chỉ - Yến

~....

- Ok, tôi sẽ mang đầy đủ tiền như anh muốn với điều kiện anh không được làm hại bạn tôi – Yến

~....

Yến cúp máy.

- Sao? Có chuyện gì vậy hả cô ? – ông Pee

- Là bọn bắt cóc .... – Yến

- Bọn chúng nói sao? – ông Pee

- Mang 10000USD đến ngôi nhà hoang đường XXx ... - Yến

- Những 10000USD sao ? – ông Pee hoảng hốt

- Phải, chắc chắn Killer đã điều tra gia thế của Ái Nhi nên mới dám đưa ra một khoản tiền chuộc lớn như vậy nhưng đòi nào cháu lại để cho bọn chúng cướp 10.000USD một cách trắng trợn, số tiền đó đâu phải nhỏ. Cháu đã có cách, phiền ông đi chuẩn bị cho cháu một vali để 1000USD .... – Yến nói rồi đưa cho ông Pee tấm thẻ quẹt tiền

Sau đó Yến lại gọi điện cho ai đó

- Alo, là quản lí của FAD (FAD là công ty của bố Yến đó, mấy bạn còn nhớ không ^^~) phải không? – Yến

~.....

- Phải, tôi là đại tiểu thư Trương Tuyết Yến , mau chuyển máy cho anh Su – Yến (hi! Mấy bạn cứ đọc đi xúi mình giới thiệu nhân vật mới sau nhé)

~....

- Anh Su, Ái Nhi bị bắt cóc... - Yến

~....

- Ok, hẹn gặp lại anh – Yến

Quán gia Pee đưa vali tiền cho Yến cô lên chiếc Lamborghini phóng như bay đến ngôi nhà hoang đường Xxx . Lúc này anh Su đã có mặt ở đây cùng với đàn em

- Anh cứ theo kế hoạch mà làm – Yến

- Được rồi, 20 thằng hãy theo tao, 10 thằng ở ngoài canh chừng có người chạy ra là bắt sống, đánh nhưng không được đánh chết. Rõ chưa – Anh Su

Yến dẫn đầu , Su và 20 người khác nấp vào chỗ kín . Yến rút điện thoại

- Killer, tôi đến rồi. Anh mau mang người ra đây – Yến

Một lúc sau , một đoàn người bị mặt đi ra từ sau ngôi nhà cũ kĩ, trên tay người con trai tóc màu xanh rêu bế một cô gái đang ngất lịm

- Ái Nhi, Ái Nhi – Yến nhìn thấy nó tuôn trào nước mắt toan chạy lại gần thì bị người của hắn ngăn lại

- Tiền... - hần lạnh lùng

- Trong chiếc vali – Yên mở chiếc vali rồi đóng lại

- Trương Tuyết Yên - đại tiểu thư của tập đoàn FAD , cô nghĩ cô đang lừa ai – hần lạnh lùng, ánh mắt hổ phách nhìn Yên

- Là sao? – Yên sắc lạnh

- Tại bay... - Hần búng tay ra lệnh 30 người đàn ông bị trói được dẫn ra

- Là quân của anh Su... sao lại có thể, anh Su đâu – Yên nhàu mày kinh ngạc

- Cô quá coi thường Killer này rồi đấy, hãy cảm tạ trời đất vì tôi còn tha cho anh ta – hần nói rồi ra lệnh đẩy một người đàn ông về phía Yên

- Anh Su... anh Su – Yên lay lay người, hàng nước mắt chảy dài

- Anh đã làm gì – Yên quay sang hần định ra tay đánh

Hần giữ tay lại

- Hãy biến ra khỏi đây, nếu không muốn chết – hần

- Killer, nhất định ta sẽ gặp lại hãy nhớ lấy, tôi sẽ cứu cho bằng được bạn tôi – Yên lạnh nhạt nói trong hàng nước mắt mặn chát

- Được, tôi sẽ đợi ... - Hần nhếch mép rồi quay gót đi

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Danh Giới...

* Cho tác giả giới thiệu nhân vậtchap trước xui nè *

- Vương Hàn Phong : 20 tuổi (biệt danh : Su) – là quản lí công ty ba Yên, khá thân với nó và Yên (chỉ xuất hiện ít - khi cần)

+ Khuôn mặt : Đẹp trai, răng khềnh

+ Dáng người : Cao 1m8

+ Tính cách : hòa đồng, thân thiện

+ Tóc : Đen là chủ đạo, điểm vài sợi trắng

~ Bắt đầu vào truyện nào mấy tình yêu! Hihi...~

* Tại ngôi nhà cũ kĩ

Hần đang ngồi trên ghế tay cầm điều thuốc lá, ánh mắt nhìn về cánh cửa sổ, nhìn màn đêm đen vô vọng . Nó nằm trên một chiếc giường trắng, nó tựa mình tình dẫy, hai tay nó đã được cời chói, nhưng sao đầu óc nó choáng quá. Phải rồi trước đó hần đã cho nó uống thứ thuốc gì đó làm nó ngất lịm đi không biết chuyện gì đã xảy ra...

- Anh đã làm gì rồi – nó lạnh lùng

- Thế cô nghĩ tôi làm gì cô nào ? – hần tiến lại gần giường tay nâng cằm nó, khuôn mặt hần đi sát vào gần mặt nó 5cm... 4cm... 3cm... 2cm

Nó lấy tay hất mặt hần ra

- Tại sao ? Anh lại cời trói cho tôi – nó ngạc nhiên

- Vì tôi sẽ canh chừng cô. Cô sẽ không thoát khỏi tôi được, nên trói cô để làm gì chứ - hần khẽ nhếch mép

- Sao anh không giết tôi... - nó

- Tôi đã nói rồi giết cô thì tôi sẽ mất 10.000 USD – hần

Hần tiến lại phía bàn lấy một khay cơm đưa nó

- Ăn đi – hần lạnh nhạt, đưa cơm cho nó rồi lại tiến về phía khung cửa sổ nhìn quãng trời đêm, bầu trời đen sập không trăng , không sao

Nó ngạc nhiên khi thấy hần đưa cơm cho mình nhưng đối quá nên nó cứ vụng về vào ăn mà không quan tâm . Hần nhìn nó rồi chột cười...

Hần gạt mình... Hần cười sao cười vì một đứa con gái sao... Một kẻ máu lạnh như hần mà cũng có thể cười vì người khác

Hần vội bỏ cái suy nghĩ ra khỏi tâm trí...

- Xong rồi nè! Ngon quá! – nó há hê ôm bụng cười đắc trí (đang bị bắt cóc đó bà ==’)

Hần tiến lại gần nó , đề nó xuống nó kêu toáng lên

- Nè! Nè! Tránh xa người tôi ra – nó tức giận đánh mạnh vào mặt hần

- Có dám... - hần dơ tay toan đánh nó, nó vội nhắm tịt mắt lại. Hần nhìn nó say đắm. Nó choáng mở mắt ra

- Sao anh không tát tôi đi – nó nhìn hần bằng ánh mắt sững nước (triệu mĩ nhân kè!Hehe)

- Cô nghĩ cái ánh mắt thương hại đó có tác dụng với tôi hay sao – hần nhếch mép

Hần lấy còng xích một tay nó với một tay hần lại

- Anh đang làm gì vậy – nó đánh vào tay hần

- Tôi sẽ xích tay cô vào để cô không chạy thoát được – hần

Sau đó hần bắt nó nằm ngủ, hần nằm bên cạnh nó ôm nó

- Đồ súc vật bỏ tay ra khỏi người tôi – nó tức giận quay người tát bốp vào mặt hần

- Con ranh này, mau ngủ đi, tôi giết cô đấy – hần nghiêng rặng dọ nạt

- Mau giết đi để tôi thoát khỏi cảnh này – nó

Hần ôm chặt nó hơn nó không ngừng la hét . Một lúc lâu sau nó không la hét nữa, nó nằm yên cho hần ôm mình.

- Nè! Ngủ rồi há? Nè! – nó quay người khua khua tay trước mặt hần

Hần vẫn nằm yên như không biết gì . “ Hần ngủ rồi sao? Chuẩn thôi” nó hi hục tháo công rồi bồng đầu một bàn tay nắm chặt cánh tay đang tháo công của nó

Nó ngoảnh lại nhìn thấy mắt hần đang mở toang

Từng giọt mồ hôi chảy trên khuôn mặt, nó cười trừ

- Có cô ngủ đi không đây? – hần

Nó nằm xuống như con mèo ngoan (Cái gì vậy trời ? Nhi nhà ta đây sao ==’)

- Nè! Tajj sao anh lại có thể đã tằm giết người vậy? Anh không sợ pháp luật sao? – nó

- Tôi sao... nếu tôi sợ pháp luật tôi sẽ không làm đâu – hần

- Chỉ vì tiền... - nó

- Tôi thì thiếu gì tiền chứ? Tôi có lí do – hần

- Lí... do – nó

- Mà chuyện của cô há? Ngủ đi con nhóc – hần

“ Minh... mình đang làm gì vậy? Sao mình lại phải trả lời cô ta chứ! Cô ta là cái quái gì chứ, mình còn không nỡ đánh cô ta.. Tại sao ? Minh là Gia Lâm– lạnh lùng băng giá, sao tự nhiên trái tim mình lại yếu mềm vì một đứa con gái... Có lẽ nào mình đã... Không thể nào... Minh làm sao mà có thể có tình cảm với cô ta được” hần nghĩ trong sự hoang mang

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Có Bại Lộ...?

Có thể anh vừa mới tới. Chúng ta vừa mới yêu. Nhưng nghĩ kĩ lời em nói này. Ta gặp nhau tức là ta có duyên nên đừng rời xa em. Hiện giờ em đang rất cần anh ...

*****

*Tại trường THPT Maria Carap

Trong lớp 12A1 học sinh đang xôn xao bàn tán vì mấy ngày nay tại nó vắng mặt tại trường.

“ Rầm” tiếng cánh cửa lớp bị một cục nào đó tác động mạnh mẽ lên nên đã đổ sập, sáu ô kính cửa vỡ tan. Yến lạnh lùng bước vào lớp trong mọi sự ngạc nhiên của mọi người.

- Sao? Có chuyện gì? – Yến nhiu mày nhìn mọi người.

Cả bọn im lặng không dám nhúc nhích, một bạn nam lau mắt

- Yến, Nhi đâu rồi? sao không tới? – bạn nam

- Phải chuyện của bạn không? – Yến lạnh lùng

Rồi bạn nam đó không nói gì nữa. Yến đang bắt đầu với chuyện làm sao để cứu nó thoát khỏi lũ người vô nhân tính kia. Cô không thể báo công an vì cô biết Killer là một người rất thông minh, hần sẽ hãm hại nó bất kì lúc nào. Yến vẫn vô vọng quay bứt trong giờ học mặc cho bà giáo đang giảng bài

- Tuyệt Yến! Yêu cầu em ra khỏi lớp – bà giáo quát

- Bà là cái thá gì mà dám đuổi tôi, chắc bà cũng thừa hiểu tôi có địa vị và giá thể như thế nào? Nếu bây giờ tôi thích thì bà sẽ mất việc, nhà bà sẽ mất hết tài sản... - Yến đứng dậy đập bàn, nhếch mép khinh bỉ

- Em ... - bà giáo tức ra mặt

- Thôi! Không đối co với bà tôi về...- Yến khoác cặp sách, đeo tai phone vào tai thùng thảng ra về trước mặt của bà giáo mà coi như bà chưa tồn tại. Bà giáo tức lắm nhưng đầu dám làm gì Yến. Mọi người đều sững sờ trước cử chỉ, hành động của Yến. Chưa bao giờ mọi người thấy Yến lại như thế, mà mọi lần trong mắt mọi người Yến rất hoà đồng và lễ phép!

Sau khi thoát khỏi cái lớp học “ma quỷ”đó Yến lái Mercedes-Maybach S600 về biệt thự nhà mình

Trong căn phòng tối tăm màu đen và trắng làm chủ đạo, Yến bật khốc. Khốc vì không nghĩ ra cách nào giúp nó. Có yếu đuối quá! Nếu có thể cô sẵn sàng đánh đổi mình để thay thế cho nó. Hay cô sẽ đưa 10.000USD cho hần để giải cứu nó? Không được, như vậy kể cả khi nó thoát ra khỏi được cái nơi quái quỷ đó chắc nó cũng không sống tốt được vì nó là người có lòng tự trọng rất cao... Cô phải làm sao...

Tiếng chuông điện thoại reo:

Call me baby 이거리는완전난리야 Call me baby 사람들사이는남이야 Call me baby 함께하는매순간이 Like BOOM BOOM BOOM BOOM BOOM What up Hey Girl 영원갈던찰나온명같은순간나를한순간푼고가번개처럼이세계를넌내이름불러주며나에게로다가와놀라워섬광처럼가득차너를마주한순간 oh my 편하게여기앉아이제내얘기를들어봐 Oh I don't care 나덜리덜리들이간대도이렇게너의결에단한남자가되어줄테니메마른내입술에너스며들어와나를깨워 The time's wasting girl So don't wait don't wait too long 빛나는것들은많아그안에진짜를봐봐 Call me baby Call me baby (x2) You know my name girl 널향해커져간마음이너말곤그문을달아 You know I'm here girl Call me baby Call me baby (x2) 몇번이라도 Call me girl 나를나로존재하게해내세상은오직 you're the one You're the one Girl you're the one I want 빛나는것들은많아그안에진짜를봐봐 Call me baby Call me baby (x2) 몇번이라도 Call me girl Baby girl 욕심들속에날선그어떤말도넘어설그런믿음을보여준너모두번해날떠나간대도너는나만의 lady 내손을잡아주는그거면돼빛나는것들은많아그안에진짜를봐봐 Call me baby Call me baby (x2) You know my name girl 널향해커져간마음이너말곤그문을달아 You know I'm here girl Call me baby Call me baby (x2) 어둔미로속에감혔던 Oh 나그어둠속에서날깨워준네목소리들려와날다시태어나게해 Yeah E X O Listen Say my name Louder 혼란스러운공간속날이끌어줄빛이되고놓치지않아준너라면 What up 널안고번치않을게널안고나를떠나버린사람들과마주해 Never don't mind about a thing 내가슴속그거대한공백에널더해흔들리는세상속에서 Whoa Babe 빛이돼준오직한사람바로너 Girl you're the one I want You're the one I want 빛나는것들은많아그안에진짜를봐봐 Call me baby Call me baby Call me baby I'll be your baby yeah You know my name girl Ho 나를나로존재하게해 You know I'm here girl 내세상은오직 you're the one You're the one Girl you're the one I want 빛나는것들은많아그안에진짜를봐봐 Call me baby Call me baby (x2) 몇번이라도 Call me girl

(Call me baby – Exo)

- Alo – Yến

-...

- Thật sao? – Yến

-...

- Vâng – Yến

“ Bà mẹ của Nhi sắp về nước phải làm sao đây” Yến bối rối. Yến vội lấy mở tờ phóng nhanh đến nhà nó.

- Ông Pee, mở cửa cho cháu. Lẹ đi – Yến bấm chuông inh ỏi

- A, cô Yến, cô đây rồi! Tôi đang tính gọi cô , ông chủ... - ông Pee

- Vào nhà rồi tính. – Yến

Yến ngồi xuống ghế...

- Phải làm sao? 30 phút nữa ông bà chủ sẽ về nước ... - ông Pee ái ngại

- Cháu biết. Chuyện Nhi biến mất tạm thời hãy giấu họ - Yến

- Dạ thưa cô – ông Pee

Ông Pee và Yến đã bí mật bàn một kế hoạch gì đó

Một lúc sau Yến lấy Lamborghini của nó đi ra sân bay đón ba mẹ nó.

~ Tại sân bay Kametare~

- Cô chú... - Yến vui vẻ vẫy tay gọi bố mẹ nó

- A, Tiểu Yến... - ba mẹ nó mừng rỡ chạy lại ôm Yến

- Cô chú về không báo trước cho cháu một câu gì cả - Yến nũng nịu

- Ta tính để bọn con bất ngờ đó mà – ông Trần

- Hi...- Yến cười lém lỉnh

- Úa mà Nhi đâu con – bà Trần

- đó, tại hai người không báo trước là về nên Nhi nó đã đi du lịch Phú Sĩ ở Nhật Bản rồi, nó có kế hoạch công việc của nó ở đó nên không về được, nó nhờ cháu ra đón hai người – Yến

- Vậy sao? Vậy chán thật. Ta nói nó không phải làm việc rồi mà nó vẫn nằng nặc đòi tham gia vào cái hội Marix gì gì đó... (tớ chả biết hội này là hội gì luôn :3) – ông Trần

- Để ta gọi nó xem sao – bà Trần rút điện thoại

- Cô ơi, đừng gọi, nó nói muốn có khoảng riêng tư với bạn bè, không muốn ai làm phiền, lâu lâu hội nó mới có dịp đi chơi với nhau.– Yến luống cuống

- Thôi em, để con nó thoải mái, mình về dài hạn mà – ông Trần

- Xe cháu đã chuẩn bị rồi, chúng ta mau về thôi... - Yến vui vẻ

Yến đang lo ngại không biết sẽ đầu được bao lâu rằng con gái của hai người đã bị bắt cóc... Không được phải kết thúc truyện này thật nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Trong màn đêm u tối, tại bờ hồ của ngôi biệt thự lớn. Có một cô gái khoác trên mình một bộ đồ ngủ trắng tinh khôi, những lọn tóc dài bay bay trong gió. Cô gái đó bất chợt ngồi khụy xuống.

Một giọt...

.....

Hai giọt...

....

Ba giọt...

...

Những giọt nước mắt trong suốt chảy từ đôi mắt trong veo của cô rồi rơi nhanh xuống mặt hồ. Một khoảng khắc đau đớn nhất mà cô phải chịu đựng...

Cô lấy máy vào mục danh bạ và tìm số của ai đó...

- Anh Su chuyển gấp cho em 10.000 USD thành tiền mặt!

~...

- Lẹ đi anh, em không có sự lựa chọn khác!

~...

- Cảm ơn anh, em sẽ qua chỗ anh ngay bây giờ!

Nó vội lấy mô-tô lao như bay đến chỗ anh Su

* Tại khu khách sạn 5 sao*

- Cho tôi hỏi người tên Vương Hàn Phong đang ở phòng bao nhiêu? – Yến hối hả chạy vào quầy tiếp tân thờ hồng hộc

Cô nhân viên vội xem thông tin trên máy tính rồi tươi cười.

- Dạ thưa quý khách Vương Hàn Phong – phòng 502 tầng 3

Yến chạy nhanh đến cầu thang máy, nhanh như cắt cô tìm thấy phòng 502, gõ cửa...

Cánh cửa phòng mở...

- Yến vào nhà đi em!

Yến đi vào ngồi xuống ghế sofa. Anh Su nhanh tay rót cho Yến một cốc nước lọc:

- Uống đi cho đỡ mệt!

- Em không mệt và không bận tâm, thứ em nhờ anh chuẩn bị...

- Ok, xong rồi em gái. Mà em định giao số tiền lớn như vậy cho hần sao? Có sợ...

- Em đã suy nghĩ kĩ rồi, không còn thời gian chùng nào. Nhi còn ở trong tay Killer thì chừng đấy em không yên tâm – Yến chặn ngang câu nói của anh Su

- Thôi được nếu em muốn, chỉ sợ sau này...

- Anh đừng lo, có gì em sẽ tự chịu trách nhiệm – Yến nói bằng giọng chắc nịch

Gỡ cô không còn quan tâm đến bất kì điều gì nữa. Thứ quan trọng nhất bây giờ là tính mạng của nó. Trái tim Yến như bị một con dao đang khứa dài làm trái tim cô đi máu, cô thật sự đang rất đau...

Nó là người thông minh... Rất thông minh. Nhưng Yến biết nó sẽ không bao giờ thoát được khỏi tay Killer vì hần còn tài giỏi hơn nó bội phần. Lần này, cô phải cứu bằng được nó trở về bên cô.

Anh Su thấy mặt nó trầm buồn, anh biết nó đang buồn chuyện gì. Anh thở dài, hai tay anh đang rộng đầu anh tựa về phía ghế đằng sau. Không gian im ắng lạ kì, không một tiếng nói chuyện... Im lặng đến đáng sợ...

- Anh Su, em sẽ gọi điện cho Killer về việc trao đổi – Yên chợt lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh mịch ban nãy

- Ủ, em gọi đi. Mọi quyết định của em, anh đều tôn trọng – Su

Yên bấm số và ...

- Alo, Killer là tôi – Trương Tuyết Yên, tôi muốn gặp anh để trao đổi.

- ...

- Ngay bây giờ?

- ...

- Được rồi! Địa chỉ?

- ...

- Tôi đảm bảo với danh dự của bản thân lần này sẽ trao đổi bằng thật! Nếu không anh cứ cắt đầu tôi.

Yên cúp máy...

- Sao rồi? – anh Su

- Ngõ A, đường B, căn nhà hoang C... hai người – Yên

Anh Su như hiểu ý, thay đồ và chuẩn bị vũ khí cần thiết. Đầu vào đó, Yên và Su lên ô tô phóng nhanh đến điểm hẹn.

* Tại căn nhà hoang C

- Alo, Killer tôi đã có mặt. – Yên

- Hãy chắc rằng cô không giờ trò – Killer đứng từ xa

- Đảm bảo – Yên

Killer tiến ra cùng hai tên cận vệ trên vai tên cận vệ khoác một cô gái bị bịt kín miệng bằng băng dính.

- Nhi... - Yên hoảng hốt toan chạy lại

- Đừng yên đó! Nộp tiền ra tôi sẽ thả người – hắn

- Đây! Không thiếu một đồng nào. – Yên lấy từ tay Su và li tiền, mở ra trước mặt hắn.

- Làm sao đây? Giờ tôi không muốn tiền nữa? – Hắn nói bằng giọng khinh khỉnh

- Ý? – Yên chau mày

- Thằng khốn, mày muốn gì? – anh Su toan chạy lại túm cổ áo hắn, đánh hắn một trận thì hai tên cận vệ chìa súng vào anh

- Anh Su, đừng kích động, giờ anh muốn gì? – Yên nhếch mép

- Muốn ... - hắn chỉ tay vào nó

Mắt nó mở tron xò quay đầu nhìn hắn. Nó cứ “ư... ư” mà không tài nào nói được ra tiếng vì băng dính đã bịt kín miệng. Giấy dựa thật mạnh, nhưng không tài nào thoát ra được vì tay chân bị chói chết.

- Khốn kiếp, thử động vào Nhi xem – Yên tức giận tay cuộn thành nắm đấm

- Thích? – hắn khinh khỉnh, có việc gì trên đời này mà hắn không dám làm. Hắn lướt nhẹ tay vào chỗ bắp đùi nó. Nó giãy dụa, nước mắt đầm đìa, đầu tóc rối bời...

- Đều cái – lúc này anh Su không kim được tức giận lao như bay vào đánh hắn, hắn né tránh một cách nhẹ nhàng. Yên cũng giúp một tay cho anh Su. Cô lấy dĩa tung vó, bay nhẹ và thực hiện cú lộn nhào tuyệt đỉnh trên không trung ý định sút thẳng vào bụng hắn. Nhưng nếu bị trúng môn võ này đã không phải là Killer, hắn không đánh trả chỉ tránh vó một cách nhẹ nhàng. Khi cả hai người kia đã phải thờ hồng học vì một thí hấn nghiêm nhiên bình thản nhếch mép nhìn họ.

Cái con người vô cảm của hắn giờ còn vô cảm đến bội phần. Hắn phui phui tay mình

- Mấy người không phải đối thủ của tôi

Yên nhìn hắn bằng ánh mắt đầy căm phẫn.

- Hai lần rồi nh? Bây giờ tôi lại tha cho mấy người vì tôi chỉ cần cô gái này! Đừng làm phiền tôi. Nếu không hai người sẽ là nạn nhân tiếp theo cho cuộc vui của tôi kì sau đây? – hắn

“Không! Ái Nhi, tao không thể để mày đi như thế trước mặt tao được. Không! Không Ái Nhi!”

Từng suy nghĩ như vệt máu tủa ra trong tâm trí Yên. Mặt đỏ bừng, nghiền răng ken két, bàn tay cuộn nắm đấm. Yên lao như bay nhảy dả đạp vào lưng hắn. Hắn đầu dễ bị lừa, lấy tay đỡ chân Yên lại làm cô ngã nhào xuống đất vì mất đà.

Hắn quay lại xiết chặt cổ tay Yên...

- Cô đang làm cái quái gì vậy? – hắn gằn giọng tay xiết một chặt hơn.

Cô không quan tâm mà nhìn hắn bằng ánh mắt rực lửa...

- Mau thả Ái Nhi của tôi ra... - Yên quát to

Anh Su vội chạy lại vì biết chuyện không hay sắp xảy ra. Anh đỡ Yên đứng dậy, hắn bỏ tay Yên ra. Ho một cái lấy lại bình tĩnh:

- Là tôi còn thương người nên tha cho cô, biến đi! – hắn nói lạnh

Bóng hắt khuất dần trong màn đêm. Yên ôm mặt, lại một lần nữa cơ hội cứu nó biến mất. Nó biết làm gì đây. Tiền đã có mà không thể cứu được nó. Yên tự trách mình vô dụng. Anh Su ôm Yên vào lòng an ủi

- Thôi mà em! Anh tin rằng người thông minh như Nhi không chịu khuất phục trong đó đâu. Em đừng quá lo lắng! Chắc Nhi đã tìm ra cách gì đó rồi cũng nên. Em nhớ cái ánh mắt Nhi lúc này không? Ánh mắt Nhi nhìn em ấy...

Yên sực nhớ. Phải rồi cái lúc anh Su can lại Nhi đã nhìn nó. Ánh mắt nó như đang cố gắng nói lên điều gì đó với cô. Ánh mắt vui vẻ không hề chứa đựng bất kì sự sợ hãi gì cả.

Vậy là... Yên chợt hiểu ra mọi chuyện. Cô mỉm cười, tự trách bản thân ngu ngốc. Lí ra cô phải tin tưởng nó chứ. Anh Su tốt bụng đeo Yên về nhà!... Trước khi nó vào trong anh không quên khuyên nó nghỉ nữa! Hãy ngủ thật ngon

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chap 12:

“ Chát”

Tiếng bát tai vang lên trong căn nhà hoang. Một cô gái đầu tóc rối bời, trên người mang một chiếc áo sơ mi trắng dài mỏng manh, cổ gái khuy luy ngời bệt xuống nền đất, hai tay và chân đều bị dây thừng cột chặt. Một cô gái khác đang đứng mặt hân những tia đầy tức giận, hai tay cuộn thành nắm đấm...

- Mạng sống của mày đang nằm trong tay tao mà mày còn dám la liếm Gia Lâm của tao sao? Tao sẽ cho mày nếm mùi bất hạnh sống không bằng chết rồi từ từ mày sẽ chết trong tay tao. – nhỏ đó nói đoạn rút dao trong cặp quần, cúi người nâng hất cằm nó lên.

Cô ta cầm con dao sáng loáng, khứa nhẹ bên má trái của nó. Nó chịu đựng, răng nghiến chặt nhưng không để phát ra tiếng động. Ánh mắt nhìn con nhỏ vô giáo dục kia đầy khinh bỉ. Con nhỏ đó cười nhếch mép xem chừng cô ta rất thích thú với trò chơi này...

- Sao? Đau chứ? Tại sao mày không kêu lên đi! – cô ta thoả mãn, mỗi câu nói cô ta lại cầm dao cứa sâu hơn nữa.

Nó mặt vô hồn, hàm răng nghiến chặt mặc kệ cho đau đớn, mùi máu tanh nồng đang tủa ra, nó ngửi thấy mùi của chết chóc. Nó bất ngờ nhẹ nhàng, co cả hai chân đang bị chới, lấy đà rọi mạnh vào con nhỏ xấu xa. Bất ngờ, con nhỏ đó bị bắn ra xa, lực của nó thật mạnh làm con nhỏ đập mặt xuống đất, chảy máu một bên má do chảy xuống. Nhỏ đứng dậy nhìn nó, nhỏ tức giận:

- Con khốn này, mày đang làm cái quái gì vậy hả? Tao sẽ giết mày. – Con nhỏ chạm tay lên má mình, thấy máu cô ta lại càng tức giận

- Mặt nà rớt kia, nhặt lên diễn tiếp nào cô bé. Phấn son cũng ít thôi nhé! Rơi hết tán phấn xuống đất rồi kia. Kinh tởm! – nó nhếch mép, mặt nó đang xanh dần, máu bên má vẫn không ngừng chảy ra ngày một nhiều. Tay chân đang bị chới thật bất lợi, nhưng nó không quan tâm không vì thế mà để cho con nhỏ vô giáo dục xúc phạm mình. Nó nói tiếp:

- À! Cô bé, tôi không thêm dành giật một thằng con trai với một đứa vô học như cô đâu nhé! Một kẻ như hân – một con quý đội lốt người, cô nghĩ tôi thêm thường cái loại như hân đâu. Chỉ có những con người như cô – một con chó hoang mới chấp nhận yêu hân. Hai người một quý và một con chó rách đẹp đôi thật đấy! – nó tiếp tục nói bằng một giọng khinh khinh.

Con người như nó thì có bao giờ biết sợ chết là gì. Hăm dọa không bao giờ có tác dụng với nó. Con nhỏ đó tức giận vì bị xúc phạm (hay nó nói đúng quá!) nó sẵn số toan tính và đánh nó thì...

- Dương An, em đang làm cái gì ở đây vậy? – hân chạy xông xộc vào nhà

- Gia... Gia... Lâm...em...- Dương An

- Hừm, ai cho em được phép vào đây hả? – hân tức giận

- Em... em chỉ muốn dậy báo cô ta vì dám cướp anh, cô ta đã xỉ nhục em... - Dương An

- Im đi, biến khỏi đây – hân lạnh lùng

Con nhỏ nước mắt ngấn nước mắt dài chạy xông xộc đi, hân vội chạy đến chỗ nó. Nó đã nằm ngất lịm từ khi nào, máu đang chảy ra rất nhiều. Hân vội bế nó lên, kêu người trở n đến bệnh viện.

* Bệnh viện trung ương*

- Bác sĩ, cô ta... - hân nhanh chóng hỏi vị bác sĩ cao tuổi vừa đi ra từ phòng cấp cứu.

- Cô gái đó bị mất máu khá nhiều. Cũng may mắn là cô bé thuộc nhóm máu A không phải dạng máu hiếm. Giờ cô bé đang trong tình trạng hôn mê, khoảng 30 phút nữa sẽ tỉnh lại. Người nhà có thể vào thăm bệnh nhân. – bác sĩ nói rồi đi

Hân nhanh chóng chạy thẳng vào phòng. Nhìn trên chiếc giường trắng, một cô gái khuôn mặt xinh xắn đôi mắt nhắm nghiền. Hân ngồi xuống ghế nhìn chăm chăm nó, không hiểu tại sao nhìn nó bây giờ mà tim hân lại đau quặn. Hân nắm lấy tay nó, hôn lên bàn tay nó:

“ Tỉnh dậy đi, Ái Nhi”. Bàn tay hân vẫn nắm chặt lấy bàn tay nó. Nó chợt mở mắt:

- Kì...i...ll...er – nó nói bằng một giọng mệt mỏi

Hân nghe thấy chợt giật mình, nó tỉnh rồi. Hân vui mừng ôm chăm lấy nó. Nó thoáng ngạc nhiên, rồi tức giận:

- Tránh ra, anh điên hả? Con người độc ác

- Nói lại – hân lạnh nhạt

- Con người vô nhân tâm, độc địa, xấu xa, tàn bạo... – nó nói xối xả

Hân hôn nó đặt lên môi nó một nụ hôn thật ngọt ngào. Nó không kháng cự lại, dần dần nhắm mắt lại và tận hưởng vị ngọt ở đầu môi. Sao vậy nhỉ? Nó không kháng cự được, trái tim nó đang nhói lên... không phải nhói lên vì đau đớn mà là vì... thứ gì đó, nó cũng không biết

Hân chợt dừng lại, dần tránh xa và nhìn nó cười. Nó chợt đỏ bừng mặt quay ra trách hân:

- Anh...

- Sao cô ngu ngốc quá như vậy?Sao không kháng cự mà để cô ta đánh như vậy chứ- hân câu

- Anh bị điên sao, tự nhiên là tôi, anh chới tay chới chân tôi như vậy thì anh nghĩ tôi kháng cự làm sao. – nó

Hân im lặng...

“cốc... cốc”

- Vào – hân

- Đại ca,... - tên kia

- Đưa – hân

Tên kia đưa cho hân một bát cháo nóng

- Ăn cháo này – hân

- Gia... Lâm...tê...ê...n... đáng chết... mua...a cháo cho tôi sao? – nó há hốc mồm

Hân không nói gì chỉ lặng lẽ, đút cháo cho nó:

- Tôi không ăn. – nó

- Ăn – hân nhứu mày

- Không – nó

- Ăn

- Không

- Ăn

Nó và hân cứ đòi co như vậy và bằng biện pháp gì đó hân đã bắt nó ăn được.

- Sao anh... lại đối xử tốt với tôi vậy? – nó

- Để bán cô sang nước ngoài được giá cao hơn. – hân

- Ừm – nó cúi gằm mặt xuống. Nó cũng sẽ chết thôi

Hân nhìn mặt nó mà cười thầm...

- Cô có sợ chết không? – hần

- Dĩ nhiên là... Không

- Không phải ai cũng ham sống sợ chết sao?

- Họ khác, tôi khác. Tôi tồn tại chỉ để hoàn thành một số chuyện nhưng tôi biết từ bây giờ không bao giờ tôi có thể hoàn thành được nữa

Nó tuyệt vọng, mắt nhìn xa xăm. Hần nhìn nó, trong mắt hần có chút gì đó buồn khi thấy nó buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

~ 1 tuần sau~

- Cô có thể xuất viện – hần

- Trở lại – nó khẽ nhếch môi

- Biết thì tốt

Hần ra ngoài thanh toán viện phí, không quan cư hai tên quản lý võ thuật cao cường của mình đứng canh. Vừa đi khỏi thì:

“Bốp... Bình”

Hai tên quản lý tài năng của hần bị nó xù đẹp. Nó nhanh chóng bấm cầu thang máy chạy xuống tầng 1, cầu thang máy lại đông nghẹt người. Cứ đi một đoạn lại dừng lại vì thêm người. Vội quá, nó chạy từ tầng 6 xuống đến tầng 1. Đến cửa phòng tầng 1, nó thoắt, người chao đảo...

“Không được, mình phải thoát...” nói đoạn lại chạy tiếp nhưng đi được vài bước thì nó ngã khụy xuống. Về phần hần, thanh toán viện phí xong thấy hai tên nằm chổng quèo ngay trước cửa thì biết nó đã chốn thoát. Vội vã chạy đi tìm...

Nó đứng vầy vẩy mấy cái tắc xì thì không cái nào chịu dừng lại. Người đi đường thì hiếm hoi chẳng có một ai để cầu xin giúp đỡ...

Bỗng nó ngã xuống, tưởng chừng như sẽ đập đầu xuống đất nhưng có một cánh tay nào đó đỡ lấy nó. Là hần, hần bế nó trên tay...

“Ái Nê, cô không biết lo cho mình gì cả. Cô còn quá yếu để vận động”

Hần lấy Lamborghini để nó về nhà mình. Nhà hần rộng thật. Căn biệt thự năm tầng sơn màu xanh rêu huyền bí. Bước vào phòng khách là căn phòng sang trọng và lộng lẫy. Trần thạch cao gỗ chạm khắc tinh xảo, ánh đèn bảy màu chiếu sáng đổi màu sắc liên tục tạo cho người nhìn cảm giác thích thú. Trong căn phòng đều là đồ cổ quý giá! Phía bên tay trái theo hướng của nhà hần bước vào là tủ kính to trong đựng toàn những mặt đá quý hiếm. Nhìn vào căn nhà này, cách trang trí đơn điệu nhưng đầy quyền quý này không ai nghĩ hần là người tầm thường khi sở hữu căn nhà và số tài sản khổng lồ trong căn biệt thự. Hần bế nó vào căn phòng rộng màu đen trắng là chủ đạo. Phòng này cũng chẳng có gì trang trí quá lộng lẫy! Tủ quần áo, chiếc giường bằng gỗ lim màu nâu bên phải là tủ nhỏ trên mặt bàn là đèn ngủ và vài cuốn tạp chí. Căn phòng được sáng màu vàng sáng khi chiếc đèn chùm trên trần nhà bật sáng do chủ nhân của căn phòng bật công tắc

Hần nhẹ đặt nó xuống giường, vén mấy lọn tóc vướng trên mặt cho nó. Nhìn nó mà lòng hần đau như cắt, tại sao hần lại có cảm giác này nhỉ? Lại quá, trái tim hần như đang bị ai xiết chặt và rỉ máu...

Hần hôn nhẹ lên trán nó, nắm chặt bàn tay mềm mại của nó. Nhìn kĩ mặt nó này, sống mũi cao, hàng mi cong, đôi môi mềm hình trái tim, khuôn mặt trái xoan và làn da trắng không tí vết. Hần nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc hồng bông bênh của nó.

Một lúc sau khẽ đứng dậy và bước ra khỏi phòng

~ Tối 7:00pm~

Nó dụi dụi mắt ngồi dậy.

- Mình đang ở đâu vậy nhỉ? – nó lầu bầu đảo mắt nhìn chung quanh

Vội leo xuống giường, thấy tiếng lục cục ở đầu đó. Lắng nghe một hồi, nó nhấc chân bước ra khỏi phòng và xác định vị trí của chỗ phát ra tiếng bấm thái ấy – thật hoảng loạn. Nó lènh dènh bước, hoa mắt chóng mặt làm nó không đứng vững, ngã bịch xuống. Nó tiếp tục đứng dậy

- Chắc đói quá đây mà! Phiền phức. – nó lăm lăm rồi tiến tới cầu thang

Thoát khỏi căn phòng khách, nó tiến đến một căn bếp rộng thênh thang...

- Tỉnh rồi sao? – hần vừa thái hành vừa hỏi mà không nhìn nó một cái

- Anh... anh làm gì ở đây? – nó hoang mang chưa nhận ra được việc đang diễn ra

- Nhà tôi – hần thần nhiên

- Nhà anh? – nó nháu mày

- Tôi không nhắc lại lần 2

- Đưa tôi về đây là có ý gì? Tôi muốn về nhà tôi, không phải ở nhà anh. – nó lạnh

- Lí do của tôi, tôi phải nói sao? Muốn cũng không được đâu cô bé! – hần nhếch mép đầy gian tà. —’

Cãi nhau với hần, nó thấy khỏe hần, chẳng thấy mệt nữa. Mà khỏe thì không phải, phải là tức mới đúng chứ!!!

- Anh biết anh đang nói chuyện với ai không đấy! Anh dám hỗn hào với tiểu thư Trần Gia sao? – nó

- Lôi dẹo vị ra để dọa? – hần

- Phải. – nó nói rồi thẳng thừng ngồi xuống bộ bàn ghế gỗ trong phòng bếp ăn sandwich để sẵn trên một bàn

Hần nhìn nó cười trong 1s rồi lấy lại dáng vẻ lạnh lùng

- Đến nhà ai cô cũng vậy sao?

- Ý? – nó nháu mày

- Sandwich. – hần vẫn chú tâm xào nấu- Luật nhà nước có cấm không được ăn à. – nó nói rồi bỏ nốt miếng bánh cuối cùng vào miệng

- Vào căn phòng lúc nãy lấy quần áo trong tủ và tắm rồi xuống ăn tối. – hần

- Anh đang ra lệnh cho tôi? – nó

- Chẳng nhẽ tôi lên tắm đùm cô. – hần nói quay lại nhìn nó, cười gian

- Khỏi. – nó chạy một mạch lên phía cầu thang

Hần nhìn theo nó cười thầm

Nó chạy lên căn phòng, mở chiếc tủ quần áo. Cánh cửa bên trái mở ra, toàn là quần áo của hắn, mở tủ bên kia nó ngỡ ngàng khi thấy toàn quần áo nữ mới và hàng hiệu. Ngoài ra tủ còn được thiết kế tinh xảo. Ấn trên chiếc nút màu đỏ bên hông tủ, một bộ bàn ghế trang điểm hiện ra trước mắt. Trên mặt bàn toàn là loại nước hoa và đồ trang điểm mà nó thường dùng. Nó chẳng ngạc nhiên vì cái tủ quần áo kì diệu mà nó ngạc nhiên vì không biết tại sao hắn lại chuẩn bị đồ cho nó. “Già lắm quan tâm mình sao? Không thể nào, con người máu lạnh vậy mà...” nghĩ bâng quơ một hồi, nó bước vào phòng tắm

30” sau nó bước ra trong mái tóc hồng ướt nhẹp cùng áo crop top cộc tay, chữ Don’t Care in ở giữa cùng quần đùi bó đen cạp cao. Nó đứng nhìn mình trong gương, bao lâu rồi nó mới cảm thấy thoải mái như vậy. Được tắm gội, rũ bỏ mấy cái giờ bẩn ấy khỏi người, cũng không quên xịt một chút nước hoa quanh người. Bước vào nhà bếp, hắn ngỡ người nhìn nó như trời chồng...

- Nhìn gì? – nó nhàu mày, tay vẫn dùng khăn lau lau mái tóc

- Không, tôi đang tính lên gọi cô xuống ăn cơm – hắn biện minh ho một cái lấy lại vẻ lạnh lùng

- Tốt với tôi thế sao? Anh đang âm mưu điều gì? – nó nhìn hắn ánh mắt sẫm soi

- Tôi phải báo cáo, chăm sóc cô bây giờ và bán cô khi được giá! – hắn thản nhiên

- Tuy! – nó lẳng lặng, kéo ghế ngồi xuống, mùi thức ăn khuyến rũ làm nó không cưỡng lại được.

“Cô gái kì lạ, không sợ chết! Thích thật.” hắn nghĩ thầm

Hắn cũng ngồi xuống ghế. Nó nâng đĩa tính gắp con tôm bồng cái đũa lia xược ở đầu chặn ngang đầu đũa của nó.

- Muốn gì? – nó

- Tôm không tốt cho người bệnh.

Hắn nói rồi gắp cho nó một cái cánh gà chiên...

Nó cầm cánh gà ăn một cách thản nhiên...

- Ngon – nó nói cười híp mắt tay đỡ ngón tay cái ra trước mặt hắn, miệng vẫn ngòm ngoàm gặm cánh gà

Hắn nhìn nó chỉ lắc đầu cười, chẳng có một tiêu thư nào lại như nó cả. Bề ngoài thì lạnh lùng như một tiêu thư quyền quý và lịch thiệp nhưng nhìn nó ăn kia... Chíp... Chíp thật không thể tưởng tượng nổi như một đứa như trẻ con mới lớn. Trông thật buồn cười

- Đây này anh bị hâm hâm à, sao lại ngồi tùm tùm một mình thế? Đây, tên sát nhân – nó quơ quơ tay trước mặt hắn kéo hắn về thực tại

- Há? À cô ăn nhanh đi còn rửa bát. – hắn đánh trống lảng

- Cái gì? Tôi làm việc này bao giờ đâu. – nó ngỡ ngàng

- Không làm giờ làm. – hắn

- Nghĩ gì. – nói rồi nó tính thùng thẳng chạy đi

- Chạy đi đâu? Rửa bát kia! – hắn giữ tay nó lại một tay chỉ vào đồng bát.

Miệng nó mếu xeo, làm sao giờ? Nó mà không rửa là kiểu gì hắn lại sử dụng cái trò...

Không được... Không được, cái đầu nó lắc lắc...

Hắn thản nhiên ngồi ngoài phòng khách xem tivi mặc nó trong bếp vật lộn với đồng bát đĩa

Đeo tạp dề và gắng tay, từ nhỏ giờ nó có làm mấy cái chuyện tào lao này bao giờ đâu! Thật tình

“Choang... Choang... Choang”

Mấy cái thứ tiếng chói tai ấy vang ra từ gian bếp. Hắn thờ dãi rồi bước vào.

“Biết ngay mà kiểu gì cũng có chuyện xảy ra”

- Có... - hắn chưa kịp nói hết câu thì thấy nó ngồi bệt xuống đất, ngón tay đang chảy máu vì bị mảnh thủy tinh khứa phải.

- Tôi nói tôi không biết làm rồi mà – nó

- Có sao không? Để đấy đi. – hắn đỡ nó dậy, đỡ nó ra ghế ngoài phòng khách. Hắn lấy thuốc và bông buộc lại chỗ đau cho nó.

- A... đau quá! Nhẹ tay thôi – nó cầu nhàu

- Còn cầu nhàu nữa sao? Làm ơn nể oán.

- Tại anh chứ! Tôi nói tôi không làm được rồi anh... - nó chưa nói xong thì bỗng bị hắn khóa môi

- Lần sau phải cẩn thận hơn. – hắn nhẹ nhàng thì thầm

Nó vẫn đơ mặt ra, hai mắt mở tròn xoe

- Đây đừng tưởng được tôi hôn mà đơ mặt nhé! – hắn mặt đầy gian tà

- Anh... Anh – nó chớp chớp mắt mặt đỏ bừng

Hắn quay vào bếp dọn dẹp đồng hồ chiến mà nó vừa gây ra. Nó thì chạy một mạch lên phòng đóng sầm cửa lại... Đứng trước gương, nhìn hai gò má của mình vẫn đang đỏ. Nó lắc đầu như một con ngó

“Ái Nhì... Mây điên rồi, điên rồi! Anh ta vừa làm cái gì vậy chứ? Mình bị làm sao vậy”

Nó chạm tay lên ngực, nó thấy tim mình đang đập nhanh lạ kì. Lấy tay chạm nhẹ lên môi...

- Ngọt thật!!!

....(tiếp chap sau)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

(tiếp chap 13)

- Cái gì ngọt? – hắn từ đầu bước vào đứng đằng sau nó

Nó sững người... Trời ơi! Hắn nghe thấy hết rồi sao? Thật không thể tin nổi, làm sao đây... Trời đất ơi!!!

- À... À... Cái... - nó lắp bắp

- Cái gì? – hần tiến lại cúi mặt gần nó hơn, gắng hỏi như không biết gì

4 cm...

3 cm...

2 cm...

1cm...

Mặt đối mặt, mắt đối mặt

- À! Cái ... Cái kẹo... Kẹo trên tủ - nó chỉ vào đĩa kẹo Guava trên tủ để đèn ngủ

- Thật không?

- Thật... Thật

Hần đưa cơ thể trở lại vị trí ban đầu. Nó thờ phào nhẹ nhõm, tay vuốt vuốt ngực “May thật!”

Hần lấy bộ đồ ngủ trong tủ bước vào nhà tắm

- Nè! Đồ ngủ trong tủ. –hần

- Tôi biết. – nó

- Muốn thay đồ chung không? – hần

- Never. – nó

Sau khi nó thay đồ ngủ xong, bước ra khỏi phòng tắm. Thấy hần nằm sẵn trên giường

- Nè! Tên sát nhân, anh ... anh nằm đây, tôi nằm đâu? – nó

- Bên đây. – hần lấy tay vỗ vào cái gối bên cạnh

- Hà? Không được... - nó

- Không thì xuống ghế dưới phòng khách – hần

- Gì chứ? Anh ga lăng xuống đó ngủ đi. – nó

- Nhà tôi mà, cho cô ngủ chung là tốt rồi, muốn gì nữa, được voi đòi tiên. Mà bắt cóc cũng cần ga lăng sao? – hần nham nhở

Nó hậm hực mở cửa phòng...

- Đi thật sao? Rộng rãi – hần

- Tôi đi tìm phòng khác, cà căn biệt thự chả nhẽ chỉ có một phòng – nó

- Cầm – khóa – hần nói ngắn gọn (ý hần là phòng cầm và đã bị khóa)

Nó học hần quay vào:

- Nè! Nè! Anh xuống ghế dưới phòng khách ngủ đi, nhường giường cho tôi! Nha... Nha – nó giật ống tay áo của hần, mắt chớp chớp như cún con

- Cô nghĩ là cái mắt trẻ con này dụ dỗ được tôi sao. 1. nằm ngủ cùng tôi, 2. ghế dưới phòng khách. – nói thế thôi chứ tim hần đang đập lệch một nhịp. Xiu nữa là bị nó lừa rồi.

- Không có phương án 3 à? – nó (lăm chuyện kinh)

- Có đấy. – hần cười gian

- Gì? – nó

Hần chỉ tay xuống đất, hiểu ý hần. Thật không thể chịu nổi cái con người này, như núi lửa đang chuẩn bị phun trào mặt nó đỏ tía tai, tưởng là bắt cóc mà nó sợ à! Đẳng nào cũng chết thôi thì phen này phải cho hần một trận cho bổ tức. Nó lao tới toan tung trường đá thẳng vào người hần cho hần lăn xuống đất. Nhưng hần đoán được ý nó. Túm lấy chân nó làm nó ngã phịch xuống đệm. Nhân cơ hội hần đè người nó xuống giường, tắt công tắc đèn ngủ. Mặc kệ nó la oai oái, hần ôm chặt nó

- Chết tiệt! Tránh xa tôi ra – nó ra sức ẩy tay hần nhưng vô ích, hần còn khỏe gấp 3 lần nó

Nói buông thế thôi, chứ thực ra nó đang cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Tại sao nhỉ? Chính nó cũng không hiểu

- Ngoan nào! VỢ YÊU. – hần ôm nó chặt hơn

- Vợ yêu? Anh bị ATSM á? (ảo tưởng sức mạnh) – nó quay người lại tính giết chết cái con người hỗn hào này.

Hần lại bắt ngờ hôn vào nó. Làm nó chết lạng không cựa quậy gì nữa...

Khung cảnh giờ đã đưa vào tình tĩnh thật sự. Không còn tiếng cãi vã của hai con người kia. Họ đã chìm vào giấc ngủ... cùng nhau... chung một nhà... cùng một giường... và hai trái tim đang cùng một nhịp đập!

(Lời tác giả: Tình yêu không phân biệt gì cả. Tình yêu xuất phát từ trái tim và sự thật lòng của hai con người. Chỉ cần thật sự yêu một ai đó, ta có thể vượt qua nhiều kì tích mà ta không biết. Vượt lên toàn bộ rào cản của xã hội, nếu hai bạn biết hi sinh cho nhau một chút, quan tâm và nhường nhịn nhau một chút thì tự khắc bạn sẽ nhận ra... đó là tất cả những gì bạn cần! Chỉ thế thôi đã có thể làm đổi phương đủ ám...)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ngày Cuối Cùng (P1)

~ Sáng~

- Này... - nó

- Cô mà có ý định trốn thoát lần nữa xem mà trốn khỏi tôi đâu dễ - hần nhắm nháp uống tách cà phê sáng

- Tại anh mà trấn tôi mới như vậy này – nó xoa xoa cục sũng to trên trán

- Tại cô bỏ trốn! - hần nhìn mặt nó mà suýt thì phì cười phun hết cà phê ra ngoài cũng may là hần còn kìm chế được. Giữ khuôn mặt lạnh tanh thản nhiên trả lời.

* Đêm hôm trước*

- Hãy ya, cái tay tên ác ôn này nặng quá! – nó lau bàu

Thoát khỏi vòng tay hắn, nó rón chân bước xuống giường. Nhìn lên chiếc đồng hồ “01:00 sáng”

“Ái Nhi – ta lần này phải trốn thoát khỏi cái tên bắt đi bắt dịch, ác ôn và biến thái”

Nó khẽ nhón chân mà cửa không phát ra tiếng động, ngoái cổ lại nhìn hắn, vẫn nằm im bất động

“Phen này người không thể bắt ta được rồi – Gia Lâm yêu quý” – cười thầm trong bụng

Bước xuống cầu thang, nó ngã uyech một cái “Xúi quẩy! Sơ xuất thật!” Không có tiếng mở cửa nào cả, chắc hắn không biết gì đâu!

Nó lén lút xuống đến cửa cổng biệt thự:

- Trời! Mật khẩu là cái gì vậy nè! Tên này... thật là... - nó lau bàu

- Mật khẩu là 00321

- À! Biết rồi, cảm ơn. – nó vui vẻ bấm nhanh mật khẩu

Khoan... Ai vừa nói ý nh? Cảm giác... Tiêu rồi! Nó quay lại nhìn hắn cười trừ, cánh cửa mở ra. Nó hốt hoảng chạy...

“Bình...”

- Uầy ya, cái gì vậy nè – nó ngã vì bị đập đầu vào cái gì đó, tay xoa xoa đầu

Nó đứng dậy nhìn “Có cái gì đâu ta...”

- Nè! Anh giờ cái trò gì vậy? - nó nhủu mày

- Kính trong suốt, phản lực, mù màu à! – hắn tiến lại gõ “cộc ... cộc” vào tấm kính trước mặt

- Thật đáng sợ! Anh quá lưu manh – nó

- Quá khen! – hắn bước đi

Nó tức giận nhanh chóng chạy vào lên phòng...

* Hiện thực*

- Mà này! Anh giàu vậy sao phải đi bắt cóc? – nó lấy giấy chùi miệng, bỏ dao nĩa xuống

- Thích – hắn trả lời cộc lốc

- Diễn rõ!

- Bắt cóc không phải là nghề à? – hắn thản nhiên

- Bắt chính! – nó nhủu mày

- Gia nhập đi, tôi sẽ cho cô tự do – hắn

- Never. Tôi có chết cũng không vào cái hội giết người tàn nhẫn đấy! – nó

- Ghét tôi không? – hắn

- Dĩ nhiên... - nó

- Tại sao?

- Cái nghề của anh thật không đáng hoàng

- Thế giờ nếu tôi làm nghề đáng hoàng?

- Vẫn ghét

- Tại sao?

- Tên biến thái – nó lè lưỡi

- Cô nói gì? – hắn nhủu mày

- Tôi không nói lại lần 2. – nó

(Nhớ không! Hắn suốt ngày nói với nó: “Tôi không nói lại lần 2 “ đó)

- Cô...

Nó chạy biến. Hắn đuổi theo, tóm được nó. Hắn nắm tay nó, thôi có thoát cũng không được thôi kệ hắn nắm tay cũng được...

- Theo tôi – hắn

- Đi đâu?

- Đi rồi biết!

Hắn dẫn nó ra vườn hoa hồng nhà hắn. Những khóm hồng mọc hai bên đường. Hắn và nó nắm tay nhau đi dưới bóng cây xanh ròn của cây phong. Ngoài ra còn được trang trí bằng hoa lan tím...

- Đẹp! – nó nhìn đắm đuối

- Thích chứ! – hắn

- Ủ!

Nó ngắm nghía từng bông hoa, đùa ròn với những chú bướm trong vườn

- Anh trông sao?

- Không!

Hắn lại dắt tay nó đi xa hơn một đoạn nơi có những bông hoa đồng nội và hoa sao nở. Dưới dàn hoa lan tím, có kê một chiếc xích đu trắng. Nó nhanh nhẹn giật tay nó khỏi hắn chạy lại phía xích đu

Khung cảnh thật đẹp, nó giống như một thiên thần đang đứng giữa một thiên đường đầy hoa vậy?

Hắn tiến lại gần, đẩy xích đu cho nó. Lần đầu tiên hai người không có một chút cãi vã, hai ánh mắt nhìn nhau miệng cười tươi

“Ái Nhi, cô đáng yêu thật!”

“Gia Lâm, tôi thấy rất vui khi ở bên anh. Tôi thấy anh chẳng giống một tên sát nhân gì cả”

Hai tâm hồn đang nghĩ về nhau

Ngồi xích đu một hồi, hân nắm tay nó dẫn về phía xa hơn, là một chiếc hồ bơi rộng phải là rất rộng. Thành vịn hình đầu rồng mạ vàng:

- Anh không tắm thường đâu! – nó nháy mắt

Nó đầu để ý cái nháy mắt của nó đã làm tim ai kia đang xốn xang và hạnh phúc tốt cùng. Đang mãi mê xem tay vịn hồ bơi và xem kỉ lưỡng viên ngọc ruby trong miệng con rồng thì...

- Này, muốn bơi không? – hân từ đầu đến đập vai làm nó giật mình lộn ngược về đằng sau và ngã xuống hồ bơi.

Hân đứng trên bờ mà không nhận được cười...

Nó thì cứ đắm đuối nhìn hân, nhìn hân cười duyên thật mà bấy lâu nay nó không biết

- Mặt tôi dính gì sao? Sao cô nhìn giữ vậy – hân

- Anh cười đẹp thật! – tự nhiên nó nói mà không tự chủ được mình đang nói gì.

- Gì? – giờ hân mới nhận ra mình vừa cười. Lâu rồi, hân mới cười to đến như vậy. Là thật!

- À... trà thù anh, tên độc ác! – nó té nước dưới hồ bơi lên làm hân ướt hết quần áo

- Luru mạnh! – hân nhảy tùm xuống hồ làm nước bắn ướt hết mặt nó

- Quá khen! – nó đáp trả

Nó và hân vui đùa với nhau mấy tiếng đồng hồ dưới hồ bơi. Hai người cứ vui đùa như vậy đến khi trời xế chiều, hai người đều ướt sũng và về nhà tắm rửa...

Khi hân chuẩn bị bữa tối, nó đi từ trên cầu thang xuống...

- Tôi sẽ giúp anh. – nó láu táu

- Hậu đậu, tránh ra đi – hân

- Anh sợ tôi bị khừa tay à? Quan tâm sao? – nó nhìn hân mặt gian **,

- Gì chứ? Cô đang bị ATSD à? – hân thân nhiên (áo tưởng sắc đẹp)

- Anh... - nó đang tức xì khói đầu

- Tôi lo, tôi không muốn thay dụng cụ nấu ăn mới. Cô nhìn này, toàn dụng cụ mới mà. Muốn liếm thử để nếm mùi vị đồ mới không? – hân chìa cái chảo vào mặt nó giễu cợt

- Anh... khôn kiếp! Để tôi, hãy tránh ra một bên và chỗ mặt lên xem tài năng của Ái Nhi này! – nó sẵn tay áo đeo tạp giề

Bỏ cù hành tây lên thớt

“Thế nào nh?”

Nó tí mi cắt từng miếng hành tây một. Hân cứ đứng xem...

- Cay mất quá! – nó toan lấy tay rụi mắt

- Đừng rụi, sẽ cay hơn đấy! – hân lấy tay mình chặn kịp tay nó, thôi mắt cho nó

Một hồi vát vát, hân hướng dẫn nó nấu ăn, cầm tay nó hướng dẫn nó đảo thức ăn. Nhưng không ngoài dự đoán của hân, tổng thiệt hại nó gây ra là: cháy một chảo Uncle Bills, nồi Elnich... vân vân và vân vân...

- Cô thật có khiếu nấu ăn. – hân nhìn nó ánh mắt lờm lờm

- Hề... hề - nó gãi gãi đầu cười trừ

- Từ lúc bắt cô về lâu thì chưa thấy đâu, thế mà vùng xoong chảo nhà tôi cứ thi nhau đi thay cô.

- Chắc vì nhan sắc nên chúng nó sẵn sàng hiến thân – nó cười

- Thật là... - hân nhìn nó “đáng yêu chết đi được”

Bữa tối vẫn như mọi ngày, từ lúc có nó buổi tối nhà hân không trôi qua trong sự lạnh nhạt và cô đơn nữa mà rộn ràng tiếng cãi và nhưng đôi khi là những tiếng cười vui vẻ. Đầu ai có thể đoán được sẽ có một sợi dây vô hình gắn kết nó và hân lại với nhau hay không.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Ngày Cuối Cùng (P2)

- Này! Đừng bảo lại như tối qua, tối lại ngủ cùng tên độc ác và biến thái như anh. – nó hét toáng lên trong căn phòng đen trắng là chủ đạo

- Chứ gì nữa – mặt hân đầy gian xảo

- Độc ác. – nó nhàu mày

- Thôi gọi tôi là tên độc ác và biến thái được không? – hân nhẹ nhàng

- Được thôi, nhưng tôi gọi anh là tên lưu manh – nó nhìn hân cười gian

- Tùy cô!... Ngủ thôi – hân nói rồi thân nhiên tắt đèn ngủ mặc nó đang đứng như trời trồng

- Này! Anh đối xử với con gái như vậy sao. – nó lại la toáng lên

Chưa kịp phản ứng hân lại kéo mạnh tay nó về phía mình làm nó lao thẳng về phía trước và ... mặt chạm mặt, mắt chạm mắt, môi chạm môi...

Quá ngỡ ngàng! Không biết đây là lần thứ mấy môi nó và môi hân chạm vào nhau rồi. Mắt nó vẫn mở tròn xoe, nhanh chóng định thần nó thoát khỏi người hân. Nằm sang bên cạnh hân, chồm chân kín mặt, tim nó đang đập liên hồi, nhanh đến kì lạ

- Xấu hổ sao? – hân thì thầm bên tai

- Gì chứ? – nó quay người lại

Hân nhanh chóng hôn nó một cái nữa...

- Này! Anh đang tùy tiện... - nó chưa kịp nói xong thì bất ngờ lại có một cái hôn từ hân dành cho nó.

- Để yên như này được không? – hân bỏ chân ra khỏi mặt nó và hân, vòng tay ôm nó...

- Anh...

- Hôm nay thôi! – hân

- Ý anh là mai anh định bán tôi đi à? – nó

- Ủ! Bán cô đi! – hân nói tay ôm chặt nó hơn

Nó muốn vùng ra khỏi tay kia nhưng không thể có gì đó đã khiến nó không muốn thoát ra ngoài. Giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt. Nó còn chưa kịp từ biệt ba mẹ và Tiểu Yến một câu. Còn chưa báo hiếu được cha mẹ. Vậy mà đã phải chết như vậy sao...

Tím nó nhói lên từng cơn, đau quặn, nó chỉ muốn hét lên, hét thật to, thật to nhưng phải kìm chế... kìm chế!

Chẳng khác gì nó, tim hân cũng đang buốt lên và như đang ri máu vì có con dao nhọn đâm phải. Đau lắm! Ngày mai là ngày hân phải rời xa nó... Rời xa người mà mấy ngày qua đem đến cho hân niềm vui, nụ cười và hơn hết là sự ấm áp trái tim bằng gĩa của hân...

Màn đêm trôi qua trong sự âm ảm, hai con người nhưng dường như cùng một trái tim, cùng một nhịp đập. Hai con người đang miền man trong những dòng suy nghĩ khác nhau. Dòng suy nghĩ không hồi kết... và không lối thoát.

~ Sáng~

Hân đã dậy từ rất sớm, chuẩn bị đồ đạc. Vẫn như mọi khi chẳng có gì thay đổi chỉ là quần Jean, áo sơ mi trắng và giày Puma. Nó thức dậy khi ánh sáng từ rèm cửa hắt vào khuôn mặt nó.

Dụi dụi mắt vừa tỉnh ngủ...

- Dậy rồi sao? – hân cười hiền vén lọn tóc trên mặt nó

Hân nhẹ nhàng thật nhìn hành động của hân ai dám nghĩ là tên máu lạnh mà là một chàng công tử đào hoa phong nhã và cực ga lăng

Nó hất tay hân ra, phải rồi sao nó quên được hôm nay là ngày mạng sống của nó được giao vào tay kẻ khác...

- Bán tôi đi cũng được nhưng cho tôi chuẩn bị... - nó lạnh

Hân nhìn nó cười mỉm, bên nó hân thấy hạnh phúc, thấy con tim mình bồi hồi xôn xang. Tại sao nhỉ? Lần đầu tiên hân có cảm giác như vậy

“Đừng gĩa với mệnh mễ chứ tiêu thụ Trần Gia!” Phải rồi hân biết hôm qua nó khóc chứ nhưng làm tình như không biết gì xảy ra, giọt nước mắt của nó thấm vào áo sơ mi của hân. Nóng hân khiến lúc đó trái tim hân đau thêm 1000 lần...

Nó bước từ nhà tắm ra, nó diện cho mình chiếc váy trắng quai trong suốt. Kết hợp cùng đôi giày cao gót màu trắng. Tóc để xoăn hai bên vai... Trông nó vừa giản dị nhưng cũng tôn lên vẻ sang trọng! Hôm nay nó cũng trang điểm đậm hơn mọi khi làm tôn lên khuôn mặt thiên thần nhưng cũng có phần sắc sảo.

Hân đơ 1s rồi định thần...

- Sắp chết mà vẫn quan trọng về bề ngoài sao? – hân cười nhếch mép

- Dù gì cũng chết! Tôi muốn chết trong xinh đẹp và tâm hồn cao quý! – nó cười gượng, ánh mắt buồn nhìn xa xăm

Trong căn phòng đen trắng, ánh nắng chói vào tấm rèm cửa tung bay trong gió...

Hôm nay em rời xa tôi...

Hôm nay trái tim tôi đau nhói...

Đừng nhìn tôi...

Bằng ánh mắt ấy!

Ánh mắt ấy như đang

Dẫn giết chết con người tôi!

Em biết không?

Hôm nay hân không cầm tay nó nhẹ nhàng như mọi khi nữa nó đi trước hân đi sau, nắm chặt khẩu cửa. Hân và nó ngồi vào chiếc Lexus. Hân cũng không ngu ngốc đến nỗi mở tấm kính phản lực trong suốt trước để nó chạy thoát. Khi cả hai yên vị trên xe, hân mở cửa ô tô dơ cao cánh tay tấm kính trong suốt bao quanh căn biệt thự mờ dần. Hân đi khỏi, dọc trên con đường quốc lộ. Nó chẳng nói câu nào. Im lặng...

Ngày cuối cùng nó tồn tại...

Ngày cuối cùng nó nhìn thấy thế giới này!

Bộ não không ngừng suy nghĩ, nước mắt không ngừng rơi dù nó đã cố kìm nén để không phải khóc trước mặt hân. Lau vội nước mắt, ho một cái lấy lại dáng vẻ. Nó thờ dãi...

Do một môi khi nghĩ quá nhiều, nó đã ngủ thiếp đi, chiếc xe vẫn chạy đều đều. Hân liếc nhìn nó, gương mặt thánh thiện như một thiên thần...

Rời xa nó... hân không quen vì bao ngày sống với nó, hân đã quen sự có mặt của nó trong cuộc đời của mình

Hân phải làm điều này! Vì tất cả!!!

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại. Hân tháo dây an toàn cho nó. Nhìn nó thật lâu, nắm tay và hôn nhẹ lên trán nó. Một lúc...

- Này! Đến nơi rồi! Cái chết của cô đến rồi! –hân lay lay người nó

Nó chợt nở mawst. Chẳng hi vọng gì nữa. Bước xuống xe lòng nặng trĩu... Nhưng khi nó nhìn lại, trước mặt nó chẳng phải chỗ địa chỉ dao kéo gì cả mà là... CĂN BIỆT THỰ NHÀ NÓ... biệt thự nhà TRẦN GIA. Không tin vào mắt mình. Tại sao hân lại làm như vậy? Tại sao hân không bán nó đi! Kì lạ... nhưng khi nó quay đầu lại toàn hỏi han thì hân đã đi từ khi nào. Nó chợt mỉm cười. Quay lại dưới nền đất lạnh chỉ có túi xách, điện thoại của nó. Mớ túi xách ra chẳng mất mát bất kì thứ gì cả. Mọi thứ vẫn y như cũ, nó vội mở lấy thẻ ở cửa. Chạy vào nhà...

- Ông Pee...

- Có... Có chứ! – ông quần già ngỡ ngàng khi nghe thấy tiếng nó

- Tôi về rồi. – nó ôm chặt lấy ông Pee sung sướng

- Ái Nhì!!! – Tuyết Yến từ đầu gọi từ đằng sau

- Tiểu Yến à! – nó vui mừng hai đứa chạy lại ôm trằm lấy nhau hạnh phúc tuôn trào cả nước mắt

- Mày không soa chứ? Sao... Sao mày thoát được hay vậy? – Yến lau nước mắt hỏi thăm cô bạn, tay vén lọn tóc, nhìn quanh người nó xem có vết thương nào không.

- Chuyện dài lắm! Tao kể cho mày sau – nó cười

- Hừ, để tao báo công an. Killer anh chết chắc. – Yến toan bấm cho công an thì nó nhanh chóng chặn lại

- Dừng! Tao ổn rồi- nó cười

- Tùy mày vậy! Mà ba mẹ mày về, tao nói là mày đi du lịch Phú Sĩ. – Yến cắt điện thoại

- Ủ! – nó

Cả hai chưa kịp để ý thì bố mẹ nó từ đâu đi đến...

- A, Ái Nhi của ba mẹ về rồi hả, đi du lịch với bạn vui không con? – bà Trần thấy nó chạy lại ôm chầm

- Chào ba mẹ, thứ lỗi cho con vì không đi đón ba mẹ được! Chuyến du lịch rất tuyệt vời, thú vị và cũng thật... hạnh phúc – chữ “hạnh phúc” nó nói bé li nhí nhưng Yến đứng bên cạnh có thể nghe thấy.

- Vậy là tốt rồi, chắc con mệt rồi, lên phòng nghỉ đi con gái. – ông Trần xoa đầu nó

Ông bà Trần lên nhẹ nhàng và cung chiều nó như vậy vì nó là đứa con duy nhất của ông bà

Yến theo sau nó lên phòng nhìn ánh mắt nó có gì đó hạnh phúc và cũng có gì đó thật u buồn. Không hiểu tại sao con tim nó thấy trống trải, đầu óc cứ mãi suy nghĩ về hình bóng của một người... là hân. Hình ảnh lúc hân cười và lúc hân quan tâm nó. Nó cười từ tim... Chợt định thần và nhìn chung quanh căn phòng của nó vẫn vậy chẳng có gì thay đổi. Gọn gàng và rộng rãi. Màu xanh rêu...

Lướt mắt đến cửa phòng thì bất gặp khuôn mặt không mấy hài lòng của Yến

- Máy sao vậy – nó hỏi han

- Không có gì? – Yến

Nhìn nó là Yến có thể đoán ra nó đang yêu một ai đó nhưng là ai... là hân sao? Có chết Yến cũng không mong điều đó xảy ra. Thảm hại!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Trở Lại Cuộc Sống Thực Tại

Hôm nay bắt đầu nó trở lại trường Maria Carap, học hành sẽ là nhiệm vụ chính của nó vì đã cuối cấp rồi. Đối với nó thì dễ lấy bằng tốt nghiệp thì quá đơn giản, thậm chí là nhảy cóc lên đại học cũng có thể nếu nó muốn vì IQ của nó làm được điều này. Nhưng với nó thì “Có giỏi thế nào cũng phải học!” nên nó muốn học cùng chúng bạn, không phải vì được khả năng tiếp thu hơn người mà nó lại muốn ra oai...

Sự có mặt của nó làm mọi người giật mình, cũng phải một tháng rồi nó không đến trường. Bảo bối của Trần Gia đã trở lại khiến ai cũng ngỡ ngàng, mấy anh chàng thì đồn tin vì nó, các cô nàng thì nhìn nó ánh mắt đầy ngưỡng mộ (vì sự hoàn hảo của nó)

- Chào cả lớp! – nó cùng Yến bước vào lớp 12A1 khiến ai cũng ngạc nhiên

- AAAA, Ái Nhi mấy ngày nay bạn đã đi đâu vậy? – đám con gái và con trai xúm lại hỏi.

Nó thản nhiên về chỗ bỏ cặp sách lên một bàn, ngồi xuống ghế lấy quyển sách lật từng trang đọc và trả lời câu bằng quơ...

- Du lịch

Nó chẳng thay đổi gì cả vẫn vậy! Lạnh lùng nhưng tốt bụng. Hình ảnh Ái Nhi như vậy đã quá quen với mọi người nên không ai giận nó nổi. Mọi người chỉ cười. Yến lại ra nhập vào cuộc trò chuyện của tùm bạn mặc xác nó ngồi đọc sách.

“Ting...Ting”

Tiếng điện thoại nó reo lên. Có tin nhắn:

“Sao hả? Vui không?” – số lạ

“Vui. Rất vui vì không có cái mặt ác nhân đã thú của anh” – không cần nói nó cũng có thể nhận ra ai, cách nói chuyện thì không thể sai được ==’

“Không cảm ơn tôi à!”

“Never.”

“Cóc cần con nhóc lưu manh!”

“Gọi ai là nhóc tên xấu xa”

“Anh yêu em...”

“Anh nhắn tin nhầm số à!” – mặt nó ủ này đang dần thối ra, ngỡ ngàng bàng hoàng và hai má đỏ ửng lên

“Ủ! Nhầm số...”

Đọc xong nó thấy ghen lồng, xốt xa. Tại sao hân lại nhắn cái tin ấy nhầm cho nó chứ, tức quá tức mà! (t/g: Sao tức; Ái Nhi: hân đang gờn cợt tôi, t/g: Có khi nào bà yêu hân?* cười nham nhở*, Ái Nhi:* Bình vào đầu t/g* hoang đường)

- Gì vậy Nhi? – Yến từ đầu ghé sát vào mặt nó.

- Há? Không có gì? – nó cúi húi cắt điện thoại

- Máy có người yêu rồi hả?

- Gì chứ! Tao vừa thoát nạn được xong mà! Yêu làm sao?

- Killer?

-Diễn rõ

Nhưng nhìn cái ánh mắt của nó khi nhắc đến tên Killer không ít thì nhiều Yến chắc chắn nó cũng đã có tình cảm với hân.

Một tiêu thư Trần Gia quyền quý thích một tên sát nhân máu lạnh và hèn hạ thật không xứng đôi vừa lứa. Nghĩ đến đây Yến lại rùng mình và nhất định sẽ không để cho cái chuyện động trời ấy diễn ra. Không thể nào! Yến sẽ không thể để con bạn mình yêu một thằng con trai đáng kinh tởm như vậy. Phải nhanh ngăn chừa mọi chuyện trước khi nó diễn ra quá nhanh!

Đang miên man suy nghĩ thì tiếng trống vào lớp vang lên... Tiết đầu là tiết Toán thầy giáo toán bước vào lớp trong sự kính cẩn của tất cả học sinh lớp 12A1

- Các em ngồi... Ái Nhi em trở lại rồi sao? Mấy ngày nay không thấy em ở trường. – ông thầy vui vẻ

- Vâng, em có việc phải làm. – nó

- Vậy ta trở lại tiết học nào. – ông thầy nhiệm nghị nói với cả lớp

Khởi phải nói ông thầy Toán cũng biết kiểu gì trong giờ nó cũng lại ngồi lăm le chăm chú vào mấy cuốn sách tiểu thuyết hoặc khoa học gì đó...

- Ái Nhi, lên giải bài này cho thầy

Cái bài toán học bữa mà cả lớp không ai nghĩ ra ấy. Ai cũng đang toát mồ hôi tiếng xôn xao nổi lên: “May thật! Không phải mình, Ái Nhi có làm được không, lo cho cậu ấy quá!” “không làm được thì chết chắc”. 3’ nó giải xong bài toán hóc búa, thông thi đi về, ông thầy nhìn nó cười đầy mãn nguyện. Ái Nhi là một trong những cô học sinh “cưng” của tất cả giáo viên trong trường, không chỉ giới Toán mà tất cả các môn đều giỏi và đạt trình độ A nên ai ai cũng ngưỡng mộ.

Một ngày học tập vất vả trôi qua, sau khi hai đứa nó và Yến ai về nhà nấy.

~ Căn biệt thự của Trương Gia~

- Killer tôi muốn gặp anh – Yến

-....

- Ngay bây giờ quán Bar Mexy đường A

Yến nhanh chóng thay quần áo phóng mui trần đến bar Mexy. Tiếng nhạc sập sinh vang lên Yến bước vào trong sự kinh cần của mọi người trong bar, không phải chủ bang Mexy nhưng ai mà không biết Yến là tiểu thư của Trương gia, con gái của chủ tịch FAD. Có đứa gan hùm mới dám đụng vào...

- Tiểu thư Trương Gia, lâu không gặp, chị vẫn đẹp như ngày nào. – chủ bang Mexy ra nghênh đón như vậy thì ai cũng phải biết rằng con người này không hề tầm thường.

- Cậu em thật dẻo miệng – Yến nhếch mép

- Chị muốn uống gì? – Vic (chủ bang Mexy)

- Rượu vang đỏ. Lấy và lui đi chi đang đợi người – Yến

Hiếu ý, Vic ra lệnh cho người lấy rượu vang cho Yến rồi trở vào phòng Vip1. Nhắm nhĩ ly rượu vang thì Yến chợt nhận ra chàng trai có mái tóc màu xanh rêu bước vào, chưa nhìn rõ mặt người này Yến cũng có thể nhận ra là hân. Lần này hân không bị khẩu trang như mọi khi gặp Yến mà để lộ rõ cả khuôn mặt cực điển trai

- Killer – Yến nhếch mép

- Tiểu thư Trương gọi tôi ra đây thì thật vinh hạnh – hân cười đều

- Tôi có chuyện muốn nói.

- Về Ái Nhi

- Phải.

- Chẳng phải cô ta đã thoát rồi sao?

- Có vẻ như nó thích anh. Và anh cũng không ngoại lệ, anh cũng có tình cảm với nó. Không cần nói tôi cũng biết nó không hoát mà là anh tự động thả. – Yến nhếch mép

- Thật không hồ danh là con gái chủ tịch FAD nổi tiếng – hân

- Buông tha cho nó, đừng tán tỉnh nếu anh thật sự yêu nó. Anh không xứng, anh phải biết điều đó chứ!

- Không xứng?

- Một kẻ không giáo dục, không tính người như anh thì anh nghĩ là phù hợp với một cô gái hoàn hảo như nó sao?

-Thứ lỗi nhưng có vẻ cô nên xem xét lại lời nói của mình – hân thản nhiên

- Tôi không nói gì sai. Suy nghĩ kĩ đi, tôi không dư thời gian – Yến nói rồi đi thẳng

Hân cảm thấy nóng dần trong người...

- Chết tiệt! Cô ta đang nói cái gì vậy chứ? – hân bóp nát li thủy tinh

Nhưng Yến không hề biết rằng, hân chỉ đang đợi một màn kịch và màn kịch đó đã chuẩn bị đến lúc hạ màn. Bước ra ngoài trong cảm phẫn. Lên xe và đẩy mạnh vô lăng về phía trước, phi thật nhanh trong màn đêm u tối

Trong một căn phòng , một cô gái ngồi co ro ánh mắt nhìn trời đêm. Nhớ quá! Nhớ cái cảm giác được hân ôm trọn vào lòng, bắt ngờ tay cô chạm nhẹ lên môi mềm của mình. Cảm giác xao xuyến ủa về.

Không khác gì nó, trong căn phòng tối màu đêm trắng lam chủ đạo. Một chàng trai nhìn ra phía cửa sổ trong suốt, hai tay bỏ túi quần...

“ Ái Nhi, sao tôi nhớ cô quá!” hân thở dài tiến lại phía tủ áo. Quần áo của nó vẫn còn đây, hân lấy chiếc áo crop top nó từng mặc khi lần đầu tiên đến nhà mình. Đặt chiếc áo lên mũi, ôm thật chặt, một mùi hương dễ chịu và quen thuộc khiến hân không thôi suy nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vị Hôn Phu

(Lối t/g: nấy bạn mình đăng bị lộn chương nên nấy bạn từ từ hẵng đọc chương này, vì đây là chương 18, mình sẽ đăng chương 17 sau chương 18 nhé! ^^~ Đừng quá lo lắng! Mình quả là thật hậu đậu. Sorry all.)

Nó về nhà cũng khá lâu rồi, chỉ có đúng một lần duy nhất hân nhận tin cho nó. Cứ mò điện thoại lên, bấm ra lại bấm vào chỗ tin nhắn, đọc lại tin nhắn của nó và hân. Nó mỉm cười rồi bâng quơ, giá mà hân đang ở bên nó lúc này. Ôm nó thật chặt thì thật tốt, nó sẽ không còn cái cảm giác thế này nữa. Con tim nó lại nhói lên, lắc lắc đầu “ Ái Nhi! Mấy diễn rồi, bình tĩnh hết sức bình tĩnh. Không được, mày không được như vậy” nó nghĩ rồi tự lấy tay vuốt vuốt ngực mình như để phong tỏa nỗi giận dữ. Bước vào nhà tắm thay quần áo và làm VSCN để chuẩn bị đi học

Bước xuống bậc thang, nó thấy ba mẹ nó đã ngồi sẵn trong phòng khách.

- Chúc phu nhân và lão gia một buổi sáng tốt lành. – nó vui vẻ đi tới chỗ ba mẹ nó

- Con nhỏ này, hôm nay có chuyện gì vui sao? – ba mẹ nó thấy cách xưng hô kì lạ của nó thì thả mồi

- Dạ không. – nó vui vẻ

- À, ba mẹ cũng tính nói chuyện này với con sẵn con ở đây thì nói luôn – ba nó

- Chuyện gì vậy ba? – nó thản nhiên ngồi vắt chéo chân tay cầm li trà nhấm nhì

- Tối nay ta sẽ dẫn con đi gặp chồng tương lai. – ba nó điềm nhiên

“Phụ!” nó đang uống thì phun hết trà ra ngoài, ba ẹ nó cũng đoán được và đã tránh được

- Con gái, đừng quá ngạc nhiên như vậy. Không hay chút nào. – mẹ nó lấy bóng lau lau chỗ tay áo ướt vì vừa bị nước từ miệng nó phun ra

- Con xin lỗi mẹ. Nhưng ba mẹ à! Con còn quá trẻ để tính đến việc kết hôn. – nó nhủu mày không đồng tình

- Ta đâu bắt con kết hôn bây giờ. – ba nó thản nhiên

- Nhưng...

- Thôi, ta có việc con chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng đi. Tối nay đi cùng ta, nếu con vắng mặt tức khác ta sẽ đoạn tuyệt với con.

Ba nó thương nó thật. Nhưng ba nó đã nói thì ba nó sẽ làm, không cãi được. Còn người nó thương thầm nhớ trộm thì làm sao? Mà không sao hết, hân có yêu nó đâu. Nó cũng không yêu hân, lo gì. Phải rồi! Nó cứ tự nhủ lòng mình như vậy nhưng trong thâm tâm nó đang rất buồn

~ Càng tin tưởng Maria Carap~

Nó khuôn mặt lu xù ngồi quay quay li cà phê nóng đặt trên tách.

- Hôm nay mày làm sao vậy? – Yến hỏi han

- Hôn phu, thật nhảm nhí – nó mặt vẫn ỉu xìu

- Cái gì? Hôn ước sao, mày sẽ lấy chồng – Yên ngạc nhiên mắt chữ A, mồm chữ O

- Phải nhưng không phải bây giờ. – nó điềm nhiên tay vẫn loay hoay nghịch tách cà phê

- Vậy lo gì, nếu là ba mẹ mày chọn lựa thì chắc chắn là người tốt lắm đấy! – Yên nháy mắt

- Phải, nhưng tao thật sự không thích. – nó lấy ngón út nhúng vào li cà phê, những giọt cà phê từ móng tay nó chảy xuống, nó điềm nhiên ngồi nhìn

- Thôi, mày bản quá! Đứng dậy lên lớp, trống ròi kia! – Yên kéo tay nó khi nghe thấy tiếng trống.

Trong lớp học nó chẳng nghe giảng (bình thường nó có nghe giảng đâu!) tâm hồn vẫn cứ nghĩ đến chuyện ba mẹ nói. Không muốn! Không muốn! Nó ngồi lắc đầu không để ý mọi ánh mắt đang dồn về phía mình. . .

- KHÔNG MUỐN... - nó tự nhiên la toáng lên

- Ái Nhi, em đang làm cái gì vậy? Có biết đang trong giờ không hả? Đứng dậy và ra khỏi lớp! – bà giáo dạy Văn quát lớn, dù nó có học giỏi và ba cùng nó đến mức nào thì việc mất trật tự trong giờ của bà là điều không thể nào tha thứ! Phải nghiêm khắc trước mặt đám học sinh lớp 12A1 thì chúng nó mới sợ

- Nó lủi thủi ra ngoài bà giáo bảo gì thì làm vậy. Ngạc nhiên thật! Bình thường thì nó đã quay lại cái như “ chém chả băm viên” rồi thế mà hôm nay ại lững thững đi không nói tiếng nào. Yên nhìn chỉ thờ dài ngao ngán.

“Ting... Ting”

“Này, làm gì mà bị đứng ở ngoài hành lang vậy?” – là tin nhắn của hần, nó mở tròn xo mắt

“Sao anh biết tôi đứng ngoài hành lang?” – send to cruel name (gửi đến tên độc ác *.*)

Nó ngó ngó quanh, không có bóng dáng ai sao hần lại biết nhỉ? Thật bêu riếu

“Thần giáo cách cảm”

“Vớ vẩn” – send

“Xoạch” cánh cửa lớp 12A1 bất ngờ mở ra...

- Bị đứng mà vẫn còn nhắm nhủ cười được hả Ái Nhi? – bà giáo bước ra mặt rất chỉ là nghiêm túc

Nghe bà giáo nói “nhắm nhủ cười” thì cả lớp vội ào ra.

- Ái Nhi cười sao? – hs 1

- Ái Nhi biết cười – hs 2

Và bla... bla. Bà giáo khốn đốn vì bị đám hs chen lấn, nhất cặp kính vừa bị rớt xuống đất lên phui phui bà đeo lại, nghiêm mặt:

- Các em, ai cho các em ra đây hả? Tinh nguyên đứng thay bạn ấy sao? Về vị trí – vội và đẹp nhanh đám hỗn loạn nếu không kiểu gì thì bà cũng bị nhà trường chỉ trích không tha

Mặt nó giờ lại lấy lại đáng vẻ lạnh lùng vốn có. Bà giáo bước vào lớp nó thờ phào nhẹ nhõm, dựa người và tường, nó như thanh kim loại vừa bị nung chảy. Trượt dần...trượt dần và bịch xuống đất...

Thật điên đầu vì mọi chuyện

Nó không để ý đang có ánh mắt nhìn nó từ phía xa, đôi môi nở một nụ cười sắc lẹm

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

~ Tan học~

- Mày lại suy nghĩ đến việc lấy chồng à? – Yên

- Phải! Thật nguy kịch – nó đám chiêu

- Cứ coi mắt coi sao, mày làm quá lên! – Yên nhàu mày

- Không muốn! – nó chán nản

- Có gì đâu, nếu hần xấu quá thì báo ba mẹ còn đẹp trai thì... xem xét lại – Yên cười lớn

- Đon gần lắm đấy!

- Trừ khi mày yêu ai rồi nên không muốn đi coi mắt – Yên nhìn nó ánh mắt dò xét

- Không có. – nó né tránh

- Vậy thì thôi. Nghe tao cứ coi mắt đi! Thôi về đi, có người đến đón rồi kia! – Yên chỉ tay ra cổng chỗ hai chiếc xe Lexus đen – trắng đang tiến vào.

- Bye – nó nhanh chóng chạy đến xe màu trắng

- Hẹn gặp lại tiểu thư Trần Gia. Chúc may mắn – Yên nháy mắt tình nghịch

~ Về đến nhà~

Vứt ba lô lên bàn học. Nó nằm phịch xuống giường suy nghĩ!!

Mệt thật! Điều này khiến nó đau đầu

Nó không muốn LẤY CHỒNG

Chán nản, nó cắm headphone nghe nhạc. Miệng lẩm bầm

Sau tất cả...

mình lại trở về với nhau

Tựa như chưa bắt đầu, tựa như ta vừa mới quen

Sau tất cả long chẳng hề đổi thay

Từng ngày xa lạ khiến con tim bồi hồi

Và ta lại gần nhau hơn nữa

Học tập và suy nghĩ khiến nó mệt mỏi. Ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, nó nghe thấy giọng nói của hân...

“Đừng dụi mắt, cay đấy!”

“Đề như vậy được không?”

“Cô có ghét tôi không?”

“Đi theo tôi”

“Lần sau đừng hồng chồn thoát, thoát khỏi tôi đâu có dễ”

“Cô có sợ chết không?”

Những lời nói ngọt ngào ấy, cứ vang lên trong trí óc của nó. Không lúc nào nó không nghĩ đến. Gặp hân, ghét hân, ở cùng hân mọi thứ trôi qua thật nhanh như một cuốn phim định mệnh. Nó còn chưa kịp nhận ra mình đã rời xa hân. ... Đối với nó bây giờ, cuộc sống của bản thân đang thiếu một thứ gì đó! Thật sự quan trọng... Khiến nó lúc nào cũng phải nhớ tới... Lúc nào cũng muốn thời gian quay lại và ngưng trôi thật chậm để được ở bên hân. Nhớ cái mùi hương bạc hà từ người hân, nhớ cái ôm, nhớ nụ hôn ngọt như kẹo của hân... Mọi thứ về hân nó đều đang nhớ! Rất nhớ!!! Kể cả là trong giấc mơ...

“Cốc...Cốc”

Say trong giấc mơ... Bên tai tiếng nhạc vẫn cất lên, êm dịu khiến nó chẳng biết gì về sự xuất hiện của tiếng gõ cửa kia...

- Báo bố! – mẹ nó lay người nó

-... – im lặng, nó vẫn lền miên trong giấc ngủ

- Báo bố,... - bà Trần

- Già... - nó giật mình bật dậy, hét toáng lên

- Con nói gì vậy? – mẹ nó bắn khoăn

-Dạ? Không... Không có gì ạ. – nó chợt nhận ra mình đang tính gọi tên “ai đó” thì thấy mẹ đang đứng trước mặt (Hầy! Mộng tưởng là hân đây mà!)

- Ừm, con chuẩn bị đi – bà Trần

- Chuẩn bị gì ạ? – nó như chưa tỉnh ngủ, ngáp ngáp...

Mẹ nó cốc yêu vào đầu nó, khiến miệng nó mếu xệu

- Con đáng tội quá! Chuẩn bị đi gặp chồng tương lai. Bà mẹ sẽ ở dưới đợi con. – bà Trần nhẹ nhàng

- Vâng, con rõ rồi – đáp lại bà Trần, nó ủa oài bỏ xuống giường, bà Trần ra ngoài. Nó lết bết mãi mới vào được nhà tắm. Đứng trước gương, nó tự véo má mình một cái.

“Tình ngủ đi, Ái Nhì! Hân đang ở nhà hân mà, mày đang mộng tưởng cái gì vậy? – nhìn cái khuôn mặt buồn chán của mình trong gương. Nó lâu bâu

- Thật không xinh đẹp gì cả. Phải cười lên chứ! – tức khắc môi nó nở một nụ cười... Nhạt nhưng đẹp khiến dân ông nào đứng trước mặt nó cũng có thể say mềm vì nụ cười tỏa nắng ấy.

Ho một cái lấy lại dáng vẻ lạnh lùng. Nó chọn đồ, diện cho mình chiếc váy hai dây màu đỏ, bó sát người, hai bên eo được xẻ để lộ vòng eo thon gọn. Chân đi đôi giày cao gót màu hồng đính mặt đá hồng ngọc. Không thể thiếu đó là túi xách nam ngực trai!

Trông nó thật quý phái và tao nhã. Ngồi trước bàn trang điểm, nó chỉ đánh một lớp son màu cherry làm tôn lên làn môi mềm như nước, còn da thì để mộc trắng tự nhiên không ti vết...

Tóc hồng xoắn loạn được nó búi cao, tròn theo phong cách Hàn Quốc để mái bằng và tóc ở hai bên ôm gọn lấy khuôn mặt trái xoan. Nó đã xinh giờ lại càng xinh hơn. Nhìn nó như một bức tranh hoàn mỹ, tuyệt đẹp!

Bước xuống cầu thang, ông bà Trần nhìn nó cười, có vẻ hai người rất hài lòng. Mặt nó vẫn lạnh lùng, không nói bất kì một lời nào...

- Đi thôi! Con sẵn sàng chưa? – ông Trần

- Bà sẵn sàng thì con sẵn sàng – nó ngang ngược

Bà Trần ặc đầu nhìn ông Trần cười. Cái tính ngang bướng! Nếu không làm được điều mình thích kiểu gì nó cũng có mấy cái lì lẽ cứng nhắc như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

~ Nhà hàng Đức~

- Chào anh chị! – mẹ nó niềm nở tiến vào phía có hai một người đàn ông và một người phụ nữ đã ngồi sẵn

- Xin chào! Mời ngồi – hai người kia đứng dậy bắt tay bà mẹ nó

- Hai người đợi chúng tôi có lâu không? Thành thật thứ lỗi – ông bà Trần

- À, không sao tôi vừa mới tới. Mà đây là báo bố của Trần Gia sao? – người phụ nữ đang nói về nó

- Vâng. Đây là con gái tôi – Trần Phương Ái Nhì... - bà Trần niềm nở rồi ra hiệu cho nó chào hỏi hai người kia.

- Chào hai bác – nó

- Chào cháu! Cháu thật xinh đẹp! Cháu với con trai ta quả thật rất xứng đôi vừa lứa – người phụ nữ

- À! Ông bà Hân, con trai hai người... - ông Trần

- Nó vào nhà vệ sinh, chuẩn bị ra bây giờ! Mọi người đợi nó một chút – ông Hân

Vừa dứt lời, một người thanh niên kéo ghế ngồi bên cạnh ông bà Hân...

- Chào hai bác, cháu là Hân Gia Lâm

“Hân... Hân Gia Lâm...”

Nó ngẩng mặt lên nhìn. Đứng là hân rồi, mái tóc màu xanh rêu hôm nay thay bằng màu ánh kim và một vài sợi đỏ. Trông hân cũng trưởng thành hơn trong bộ vest trắng và giày da Converse. Thật bất ngờ, nó tròn xoe mắt nhìn!

- Chào cháu! – bà mẹ nó vui vẻ

- Tên lưu manh!!! – nó ngờ ngàng

- Nhóc!!! – hân nở nụ cười nháy mắt nhìn nó

- Hai đứa quen nhau sao? – ông bà Hân và ông bà Trần

- Vâng! Quen... rất quen ạ. – hân mặt gian

- Vậy thì tốt quá rồi, hai đứa nói chuyện với nhau đi! Nén nhớ là hai đứa đã có hôn ước – ông Hân nhìn nó

Nó vẫn chưa tin vào mắt mình. Hôn phu của nó là hân... là tên lưu manh đáng ghét. Le lói trong tim nó một cảm xúc khó tả. Hân nhìn mặt nó chỉ cười...

Bữa ăn trôi qua trong sự lạnh nhạt của hai chúng nó. Chỉ có hai bên “ thông gia tương lai” là vẫn trò chuyện

Một lúc hân xin ba mẹ mình và ba mẹ nó cho hân và nó nói chuyện riêng

Dưới lùm cây đằng sau nhà hàng Đức. Hân ôm nó, nó đứng sững người. Bao lâu rồi nhỉ? Cái cảm giác thân thuộc này! Một ngày không có nó đối với hân thật dài. Nó kịp trở về thực tại và đẩy hân ra

- Anh điên à? – nó nhún mày

- Không thích sao! – hân

- Không! – nó khoanh tay trước ngực

- Haizz... thật sao? Vợ tương lai – hân dần cúi sát nó hơn

- Tránh xa tôi ra... - nó đẩy người hân cách xa mình

- Cô vẫn rất bạo lực đấy! Vợ yêu à! – hân cười đều

- Cái chuyện quái gì đang diễn ra thế này? – nó nhún mày (ra vẻ đang rất tức giận, thực ra...)

- Tôi là chồng tương lai của cô. – hân vỗ ngực tự hào

- Điên rồi! Sao ba mẹ lại gả tôi cho tên bất cóc như anh cơ chứ! – nó nhếch mép

- Về hỏi ba mẹ cô đi nhóc! Tôi không biết... - hân nói rồi bỏ đi để lại nó đầu hồi chăm to đùng trên đầu

* Căn biệt thự Trần Gia*

- Có vẻ như Hân Gia rất thích con đây bảo bối. – ông Trần nhìn nó cười hiền

- Cái gì mà Hân Gia chứ! Nực cười... Còn cái tên Gia Lâm nữa ba có biết... - nó chưa kịp nói hết câu

- Gia Lâm là chàng trai cực kì thông minh và tài giỏi, con trai trưởng của Hân Gia, dòng họ danh giá và nổi tiếng về độ giàu có hay tài sản ở phía Tây. Hân Gia là một trong những gia tộc quyền quý bậc nhất đây bảo bối à! Quái họp với gia tộc ta phải không? – ông Trần đắc ý

- Gia đình danh giá, nổi tiếng và giàu có! Nực cười ba có chắc chắn không? – nó

- Hân Gia chính là một trong những đối tác của gia đình ta. Dù thuyết phục con chưa vậy? Con gái – ông Trần

Nó không có ý kiến gì nữa bèn chạy lên phòng...

“Không phải Gia Lâm là tên bất cóc sao. Bang gồm 16 người ấy thì sao? Killer thì sao? Phức tạp thật? Phải rồi, sao mình không đoán ra nhỉ, căn biệt thự - tay vịn đầu rồng mạ vàng và viên ngọc ruby” Giờ nó tin lời ba mình. Vậy tại sao hân phải đóng giả là tên bất cóc nhỉ?

Tên này thật rắc rối!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

(Lời t/g chap này t/g sẽ giải thích cho bạn đọc nghe vì sao hân phải giả danh tên bất cóc Killer nha)

* Biệt thự Hân Gia*

- Vợ tương lai? Ba mẹ đang đùa à? – hân đang đọc sách thì đập phăng luôn cuốn sách xuống bàn

- Đây đâu phải chuyện đáng đùa. Và con bỏ ngay cái thái độ vô lễ ấy đi. – ông Hân

- Nhưng, con chưa muốn lấy vợ - hân

- Con có định nghĩa được từ “ tương lai” không vậy? Con trai – ông Hân

- Vợ con là Trần Phương Ái Nhi – bảo bối của Hân Gia. Là cô gái thông minh và khá trầm trạ nghe nói là như vậy. – bà Hân lên tiếng

- Thú vị thật! – hân nhếch môi

- Nếu được ông bà Hân sẽ về nước sau vài tháng nữa! Lúc đó sẽ có một lần gặp nhau giữa con và tiểu thư Trần Gia. – ba mẹ hân nói rồi về phòng

Hân lấy điện thoại mở danh bạ gọi cho ai đó...

- Dương An, mau về đi – hân thấy chói tai khi nghe thấy tiếng nhạc sập xình ở đầu dây bên kia

Một lúc sau, một cô gái mảnh mai bước vào nhà cần nhẫn

- Hai hay thật! Em đang chơi vui sao. Anh không biết lựa lúc gọi gì cả. – Dương An cần nhẫn

- Anh có vợ tương lai. Thú vị thật – hân nói miệng cười nhếch mép

- WHAT THE HELL? – Dương An xùng sốt

Thật ra anh em nhà hân thân thiết với nhau. Nên hân đã tiết lộ cho Dương An bí mật và âm mưu của mình...

Dương An thì cực yêu quý anh trai mình. Mà không phải yêu quý mà là “ yêu” đối với cô. Anh trai cô là “no.1 là number one” cô cực ghét kẻ nào cướp anh từ tay cô

Nên không khó khi Dương An theo dõi anh trai mình thực hiện âm mưu với vợ tương lai. Nhìn cảnh họ ôm nhau, cảnh họ cách mặt nhau vài cm... cô không thể chấp nhận nên ngoài sự tưởng tượng của hân. Đã có lần Dương An lấy dao rạch vào má trái của nó với Dương An quy tắc bất hủ “ hiển thì vẫn hiển nhưng không bao giờ để ai bắt nạt và giành mất anh trai”. Dương An đã từng hận nó hận sâu sắc vì cái lí do là “ Chuẩn bị cướp anh trai yêu quý” nhưng về sau nhận ra sai trái cô đã ăn hận (quá khồng hổ danh là tiểu thư)

Còn cái lần mà hân cho nó về nhà mình mà không có ai ở nhà thực chất là Hân Gia đi du lịch Thụy Điển một tuần. Nên nó đã được hân cho về nhà và hạ mìn...

*****

* Hiện thực*

* Biệt thự nhà Trần Gia*

Trong căn phòng màu xanh rêu, nó mở tung rèm cửa và cửa sổ đứng nhìn xa xăm. Phía thành phố đông đúc. Lòng nao nức nó chợt mỉm cười...

“Ting... ting”

Tín nhắn từ điện thoại, nó mở hộp thư

“Này, xuống mở cổng”

“Anh điên à! Đến đây làm gì”

“Tìm cô, nhanh không tôi bấm chuông”

“Kệ anh”

King... Koong

King... Koong

King... Koong

“Cái tên điên này!”

- Đợi tôi một chút! – ông Pee chạy ra mở cửa

- Chào ông! – hần lễ phép cúi đầu

- Cậu là... - ông Pee

- Cháu là Hân Gia Lâm – chồng tương lai của tiểu thư” – hần cố tình ngán giọng chõ “chồng tương lai”

- Ông Pee, đừng nghe hần nói linh tinh. Không phải đâu. – nó đứng đằng sau từ bao giờ và nghe hết cuộc đối thoại và đang cố gắng thanh minh

- Vạ à, còn không phải gì nữa! Có gì đâu mà ngại. – hần kéo nó lại gần khoác vai

- Chết tiệt. – nó hích mạnh vào bụng hần rồi thùng thảng đi vào

Ông Pee chỉ lắc đầu cười “Giới trẻ bây giờ lạ thật”

Hần vẫn cố tình chêu nguoi nó, chạy đuổi theo í ới

- Vạ à! – hần cố tình nói to cho mọi người nghe thấy

- Chết tiệt. Anh đang giờ cái trò gì vậy? – nó hét thật to

- A, Gia Lâm cháu sang đây có việc gì vậy! Cháu ngồi chơi đi! – ông bà Trần niềm nở khi thấy hần

- Chào hai bác, cháu muốn đón vợ cháu đi chơi ạ - hần thản nhiên

- Ày, không phải vợ chồng gì đâu ba mẹ - nó biện minh, quay sang hần lườm lườm – Dừng lại đi! Anh điên thật rồi!

- Ra vậy? Đã thành vợ chồng luôn rồi sao? Hai đứa cứ đi chơi đi! Nhưng phải học hành xong thì mới tính đến hôn nhân đấy! – bà Trần

- Thôi, con không muốn đi cùng tên lưu manh này đâu. – nó hét giọng

- Sao bảo bối lại gọi cậu Gia Lâm như vậy? Mau lên thay đồ và đi chơi với Gia Lâm – bà Trần nghiêm giọng

- Nhưng... - nó nhú mày

- Đây là mệnh lệnh – ông Trần lên tiếng

Trước khi lên phòng thay đồ nó quay lại nhìn hần và cầu nhàu

- Phiền phức

Hần nhìn nó cười. . Trông nó đáng yêu quá! Cái điệu bộ này, làm hần nhớ mong từng ngày, mong ngày gặp lại và giờ trong mắt nó hần đã không phải là người làm ăn bất chính nữa mà là một chàng trai của gia tộc danh giá, xứng đôi vừa lứa với nó.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Trên chiếc xe hơi sang trọng, bản nhạc không lời của Beethoven cất lên êm dịu, nhẹ nhàng.

Bỗng bị tắt bởi ai đó. Cô gái nhìn chàng trai ánh mắt đầy sát khí!

- Cô bị làm sao vậy? – hần thoáng rùng mình với cái nhìn “mắc thần thiện” của nó dành cho mình

- Anh đang định giờ trò gì? Lại tính lừa tôi tiếp cái gì đấy? – nó gắt gỏng

- Thật là... Cô nghĩ tôi xấu xa đến thế cơ à!

- Không phải xấu xa mà trên cả xấu xa. Rõ chưa!!!! – nó hét toáng lên hết cỡ

Hầm im bật. Nó ngoảnh mặt về hướng khác thờ phào nhẹ nhõm như vừa xả hết cơn tức giận kìm nén. Bất ngờ, nó lại quay mặt lại nhìn nhìn hần. Hần đang lái xe nhìn nó thì ngạc nhiên “Không ta chắc đang định la mình xấu xa đấy, thật đáng sợ!”

- Cô... Cô lại làm sao vậy? – hần nuốt khan

- Đi đâu?

- Đi đâu tý nữa khác biệt! – hần cười

Nó chẳng thèm hỏi cũng chẳng nói chuyện với hần nữa chỉ một li do đó là “đây đưa với cái tên này thật phiền phức! Tốt nhất là im lặng, không nói chuyện... Để hần đỡ cái tình âm mưu quỷ quyết @@”

Chiếc xe dừng chân ngay quán My Pace Trà Sữa...

- Gì đấy? – nó nhú mày

- Xuống đi! – hần

Nó bước xuống, hấn nắm tay nó đi vào. Căn phòng nhỏ nhưng thật ấm cúng. Quán này cũng phá đông khách. Nó và hấn bước vào trong ánh mắt của mọi người. Các chàng trai thì nhìn nó thích thú, các cô gái nhìn hấn vì sự quyến rũ...

“Họ đẹp đôi thật!”

“Cô bé kia, xinh ghê!”

“Mây ơi, nhìn anh ấy không, đẹp trai quá đi!”

Nó và hấn không một chút biểu cảm. Hai người khuôn mặt vẫn lạnh tanh không cảm xúc, hấn kéo nó đến chỗ bàn vắng người gần ngay ô cửa sổ để dễ dàng nhìn xuống thành phố.

- Đẹp! – nó bình thản đánh giá, đảo mắt nhìn chung quanh

- Ủ! Rất đẹp – Trong khi nó chăm chú nhìn quán trà sữa thì hấn cứ chăm chăm nhìn nó mà phàn.

Hai người nhâm nhi uống trà sữa. Bước xuống đường để đi tản bộ hấn cứ nắm chặt lấy tay nó, giữ thật chặt như sợ nó chạy mất vậy nhưng nó cũng không phản kháng mà mặc hấn nắm, bàn tay hấn thật ấm...

Đường phố đông người! Ai cũng dồn mắt về phía hấn và nó, hấn cực kì khó chịu khi thấy trong mắt các anh chàng bên đường nhìn nó đầy trái tim, nó cũng không khác gì hấn, khó chịu khi thấy mấy cô gái nhìn hấn đắm đuối. Hấn khoác vai nó:

- Em yêu à! Sao hôm nay đẹp phải không? Đẹp như em vậy.

- Tránh ra, tên điên ai là em... em... yêu của anh – nó hích mạnh vào bụng hấn

- Em yêu à! Anh yêu em – hấn vẫn giữ chặt nó và nói đủ to cho lũ người kia nghe thấy

Mặt mấy người kia nhìn bí ẩn thật. Hai tâm hồn giờ mới thật sự thoải mái vì... không còn ai cản trở tình cảm của hai trái tim...

Nắm tay nó nhẹ nhàng, dạo quanh bờ hồ...

Hai người im lặng, tận hưởng cảm xúc lúc bên nhau. Hấn đeo nó về nhà. Nó bước xuống, định bước đi thì bàn tay hấn kéo nó lại. Ôm nó thật chặt từ đằng sau, hấn thì thầm “Ngủ ngon!”

Hấn buông tay, nó chạy vào nhà! Tim nó đang đập mạnh, rất mạnh... Nhanh... rất nhanh, mặt nó lại đỏ bừng lên! Nó không phải là Ái Nhi lạnh lùng nữa rồi dường như nó đã được trái tim ai đó sưởi ấm, không còn lạnh cảm với cuộc sống bên ngoài

Còn hấn, khi thấy bóng nó đã khuất hấn mới lên xe đi về! Đối với hấn, việc ở bên cạnh nó – ôm nó là điều hấn thích nhất, trái tim hấn cũng đang ấm dần lên - ở bên cạnh nó hấn thấy mình là một người khác!

(Chap này khá ngắn vì tác giả không có kinh nghiệm trong việc nắm tay nhau đi chơi hay hai nhân vật làm gì đó lãng mạn hơn nữa có thể đọc chap này mấy bạn không hứng thú và còn nhiều điều mấy bạn mong muốn hơn nữa. Mấy bạn thông cảm! Vì khuyết điểm về phần lãng mạn giữa hai nhân vật nhưng mình hứa dần dần sẽ khôi phục khuyết điểm để bạn đọc hứng thú hơn)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nó về nhà trong lòng cực kì, cực kì thích thú. Lúc này cả nhà nó đã ngủ. Rón rén... Rón rén bước lên phòng để không phát ra tiếng động đánh thức mọi người. Đóng cửa, tựa người vào tường, nó mỉm cười hai má vẫn ửng hồng...

- Mày làm gì mà cười toe toét thế hả Nhi? – Yến ung dung ngồi trên giường nó chăm chú nhìn vào cuốn tạp chí thời trang

- Há? Yến sao mày lại ở đây? – nó ngạc nhiên

- Sang đây ngủ với mày. Mai ngày nghỉ mà! Cũng lâu rồi tao với mày không ngủ với nhau. – Yến thản nhiên, mắt không rời cuốn tạp chí

- Ủa! – nó ngần ngại, nằm phịch xuống giường, mắt nhắm nghiền thờ dãi một cái

- Sao đi chơi với chồng tương lai vui chứ! – Yến cười

- Chồng tương lai cái gì chứ! – nó mở tròn mắt nhìn Yến như trách móc

- Ba mẹ mày kể hết cho tao rồi. Tên Hàn Gia Lâm thì phải. – Yến đắm chiêu

- Hàn Gia Lâm là Killer. – nó thờ dãi ngao ngán

- WHAT? – Yến hoảng hốt

- Tao cũng đã từng rất ngạc nhiên như mày. – nó cười

- Không thể tin nổi! Trái đất này tròn thật, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Ủ! Phải đấy!

....

Cuộc trò chuyện diễn ra một lúc như vậy. Trên một chiếc giường, trong một căn phòng, hai cô gái hai hướng suy nghĩ khác nhau nhưng lại nghĩ về cùng một người. Trong khi Yến day dứt khôn nguôi khi nghĩ đến chuyện mình từng nói với hấn trong bar thì cực kì xấu hổ! Còn nó thì cứ tùm tùm cười... Có lẽ hấn đã trở thành một người rất quan trọng với nó kể từ bao giờ mà nó không hay. (Ái Nhi: t/g viết xạo * dô mặt*, t/g: Thừa nhận đi * ngao ngán tràn trề*)

~ Sáng ~

Sáng nay chỉ có nó và Yến ăn cùng nhau thôi vì ba mẹ nó đã có công việc gấp phải trở về Mỹ ngay từ lúc trời mới sáng...

Bữa sáng là món trứng sốt cay... Nó ngáp ngáp dài bỏ thức ăn sáng vào miệng vì phải ra sân bay tiễn ba mẹ và cũng đồng nghĩa với việc chưa ngủ đủ giấc...

Trong khi đó! Yến lại cực kì tươi tỉnh, ăn xong phần thức ăn sáng của mình. Cô gái chạy nhanh ra chỗ nó hôn hờ...

- Ăn nhanh đi!

- Làm gì? – nó chậm rãi cắt thức ăn đều đều, thỉnh thoảng lại uống một ngụm nước.

Nhìn cái dáng vẻ ăn của nó kia! Như vậy đến bao giờ mới xong chứ! Nhanh tay Yến gạt lấy đĩa thức ăn của nó. Bóp miệng nó, làm nó không kịp trở tay, vâng vâng mà không thoát được và cô dốc hết thức ăn vào cái miệng xinh xắn của nó! Thức ăn phình cả hai bên má nó... Cố gắng nhai... nhai... nuốt... nuốt đều đều để không bị nghẹn, nước mắt nó cứ thế tuôn ra dòng dòng... Nhìn mặt nó đến là tội nghiệp!

Ăn xong, nó thờ hồng hộc, tay cứ phẩy phẩy để bớt cay cảm cốc nước tu một hơi cạn. Nó nuốt khan rồi tức giận:

-Mày định giết người không dao đấy hả Trương Tuyết Yến? – nó hét toáng lên

-Làm quá lên! Cái tội là mê! – Yến vẫn thản nhiên trả lời

-Hừ! Con nhỏ đáng ghét, giờ mày muốn gì? – nó nhìn Yến mắt lườm lườm

-Muốn đi chơi...

-Đi đâu? – nó mặt vẫn đầy tức tối

-Chỉnh đầu tóc. - Yển nhìn nó tay cầm nắm tóc màu tím sẫm bị xơ

- Tũy! – nó trả lời câu bâng quơ rồi tự động đi lấy xe

Nó lạnh lùng và khó tính thế thôi, nhưng Yển biết tổng nó không giận Yển cái chuyện còn con vậy đâu! Nó cực kì hiểu và chiều Yển nên cô mới quý nó như vậy!

~ Salon tóc Hải Đông~

- Chào hai tiểu thư xinh đẹp! – cô chủ quán niềm nở ra chôn đón chúng nó

- Chị Hải Đông giúp em phục hồi lại tóc, nhuộm lại màu tóc, cho em kiểu... #S%&***^%\$#@ - Yển nói một chàng một chuỗi làm chị Hải Đông phải ghi lại một cách nhanh chóng đến toát cả mồ hôi

- Còn Ái Nhi, em có làm tóc không? – chị Hải Đông cười tươi

- Thôi, em thấy tóc em thế này là ổn rồi! – ánh mắt nó lạnh tanh không cảm xúc tay vuốt mái tóc hồng xoắn bồng bênh mượt mà

- Mấy đề màu này cũng lâu rồi mà, thay đi! – Yển phân bác

- Tao không thích. – nó thờ ơ, ung dung tiến lại cái ghế băng phía trong cùng của gian nhà thân nhiên cầm cuốn tạp chí đọc...

- Không thích cũng làm, tao thấy “dị ứng” với cái màu tóc của mày! – Yển dùng từ ngữ thô thiển để nó thay đổi quyết định

- Dị ứng? Mấy thích chết à! – nó ngược lên ánh mắt rực lửa rồi quay sang chị Hải Đông - Làm cho em #S%^*^^

Biết ngay mà! Cứ chê nó một câu là y như rằng nó sẽ thay đổi quyết định nhanh đến chóng mặt. Đặt cuốn tạp chí xuống bàn nó tiến lại phía ghế làm tóc. Sau 4 tiếng 30 phút và 2 giấy thi hai cái đầu hoàn thành. Tự ngắm nghía mình trong gương, Yển mặt hớn hơ, cô trông xinh đẹp hơn trong mái tóc ngắn đến ngang vai màu đỏ đô uốn cup tôn lên khuôn mặt tròn và baby. Nó thì thân nhiên chẳng quan tâm nhưng trông nó cũng khác và lộng lẫy hơn trong mái tóc dài đến ngang ngực xoắn đuôi màu xanh rêu!

Yển và nó rất hài lòng ... Quay sang nói với cô chủ tiệm xinh đẹp

- Good! – Yển dơ ngón tay cái lên, cười tươi rồi nháy mắt tình nghịch

- Cảm ơn! – nó

Sau khi hoàn chỉnh về phần đầu tóc, tiếp đến là ăn mặc. Lâu rồi cũng chưa được đi chơi cùng nó, Yển với nó phải “xả hết mình và thật nhiệt tình”

Đến khu trung tâm thời trang lớn nhất thành phố! Yển nắm tay nó đi vào.

Ngắm nghía và chọn đồ một cách kĩ lưỡng, hai cô nàng đã xứng xính khi trên tay ra về mỗi người vài túi đồ!

Và cuối cùng là .... Quầy kem via hè chắc chắn không thể thiếu phần này khi chúng nó đi chơi cùng nhau...

Tạt vào một quán kem dưới bóng dâm của cây phượng vĩ, nó chọn nhanh hai chiếc kem, merino cho nó và cekano cho Yển. Hai đứa ngồi nhóp nhép ăn hết cái này đến cái khác. Món chúng nó ưa thích nhất mà, hôm nay chắc bác bán kem phải đóng cửa sớm vì hết hàng quá!

- Ăn ít thôi, cô không sợ mập như heo à! – bỗng thấy có tiếng nói ở phía sau nó quay lại... Là hần

- Tên lưu manh sao lại gặp anh ở đây cơ chứ! – nó lăm bầm như chán nản lắm!

Hần thân nhiên ngồi xuống bên cạnh nó. Định giành lấy hộp kem bên cạnh nó nhưng nó lại nhanh tay hơn...

- Của tôi, anh định dành ăn sao? Không có của

- Xì! Cóc thêm... Mà đây không phải là tiểu thư Trương Gia hay sao? – hần nói rồi liếc sang nhìn Yển nhếch mép

- Chào anh! – Yển ngại ngần. Yển nhìn thấy hết hành động của hần và nó khi nãy ngại ngần

- Có duyên nhì? Hôm nay lại gặp hai cô. – hần thờ dãi hai tay vurun ra sau. Nó lấy lực đập mạnh vào chân ghế làm ghế đổ và hần cũng... ngã nhào về phía sau đập lưng xuống đất (à không! Lưng được cái ghế bảo vệ mà! Chắc cũng không đau lắm!)

Nó cười lớn, tiếng cười của mọi người trong gian hàng vang lên đúng là xấu mặt thiếu gia Hần mà!

- Chết đi! – nó lè lưỡi nhìn hần chêu nguoi rồi nắm tay Yển thông thả đi ra xe bỏ mặc hần mặt vẫn ngơ như con nai tơ

Hần tính đuổi theo để dạy con nhỏ hỗn xược vừa làm mình ẽ mặt một bài học thì...

- Anh, cho tôi xin tiền kem! – Bác bán kem cầm hần lại

Nhìn đồng kem trên bàn kia! Nhiều vỏ kê hộp này chồng lên hộp khác hộp khác, đã thế hần lại còn chẳng được ăn miếng nào mà còn phải chờ tiền cho nó! Buồn ẽ chề...

Rút tiền trong túi ra lòng “đầy cảm xúc”

“Hừ! Được lắm! Vợ tương lai, cô chết chắc với tôi...” mặt chứa đầy gian xảo (cái tên này! Nguy hiểm! Quá nguy hiểm! * chep miệng*)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ngồi yên vị trên xe, nó đang thích thú vì vừa chọc tức được hần! Còn Yển thì đang rất ngại vì từng nói những lời lẽ thô thiển với hần. Cả hai đều im lặng, không ai nói gì. Yển quay mặt nhìn ra cửa sổ, ánh mắt có chút gì đó không thoải mái! Nó đã để ý suốt này giờ định hỏi han nhưng lại thôi. Đèo Yển về nhà, sau khi tạm biệt tính quay đi thì Yển niu tay nó lại:

- Nhi này...!

- Gì? – nó quay người lại mỉm cười

- Mấy đang thích Gia Lâm phải không? – Yển cười

- Sao tự nhiên...

- Không... Chỉ cần trả lời câu hỏi của tao thôi! – Yển cười cắt ngang lời nó

- Thì thật ra có lẽ là như vậy! Không có hần ở bên cảm giác thật trống vắng. Vậy đấy! – nó cười, hai má đỏ ửng

- Ủ! Thôi tao vào trong đây! Mấy muốn vào chơi chứ! – Yển

- Tao về, mà mấy không được nói cho ai đâu đấy! Nhất là hần! – Nó gượng ngoa

- Ủ! Tao biết rồi – Yển ấn đầu nó

~ Về nhà~

Nằm phịch xuống giường...

Điện thoại nó reo lên...

Nhắc máy thẳng tay chưa kịp để nhạc rung (@@)

“Tóc đẹp!” – (giọng vậy là biết ai rồi nhè! Khỏi nói... 3)

“Tôi biết! Khỏi cần anh khen...”

“Đi chơi không?”

“Mệt! Chỉ muốn ngủ...”

“Thành heo đất!”

“.....”

“Này, cô còn nghe máy không vậy?”

“Khò...Khò”

“Thật là...Ngủ ngon”

Hắn cúp máy...

“Cái con nhóc này! Không có ý tứ gì cả!” nụ cười chợt xuất hiện trên khuôn mặt. Hắn cảm giác hắn cười nhiều hơn từ khi nó xuất hiện trong cuộc đời của mình. Nó cũng vậy và hắn chính là nụ cười của nó – nó yêu hắn thật rồi!

Đánh một giấc đến tối muộn, bỏ lỏm ngỏm dậy tắm rửa và ăn tối.

Căn nhà nó lại trở lại sự yên tĩnh như mọi khi vì bố mẹ nó đã đi nước ngoài, trong nhà chỉ có ông Pee đảm nhiệm vai trò quản gia kiêm đầu bếp phục vụ nó vì nó không thích nhà mình quá ồn ào và nhiều người...

Tắm rửa sạch sẽ, nó vừa lấy khăn lau lau đầu, vừa bước xuống cầu thang, trông nó đáng yêu hơn trong bộ đồ ngủ “Milk Drink” (hình con bò sữa) và đôi dép bông màu hồng có hình con mèo thật xinh xắn...

- Ông Pee à! Tôi đói... - nó gọi í ới

Không thấy hồi đáp, nó tiến về phía bếp, trên mặt bàn ăn có một mẫu giấy nhỏ:

“Cô chủ, xin phép cô chủ tôi đi mà không báo trước vì tôi không muốn đánh thức cô chủ, tôi phải về quê vì con trai tôi đang bệnh! Khi nào tình hình sức khỏe con trai tôi ổn định tôi sẽ quay lại... Mong cô chủ có thể tự lo cho mình trong những ngày tôi vắng nhà... Ký tên: Quản gia Pee”

Nhìn tờ giấy mà mặt nó méo xệu xuống. Đáng ời là đáng! Nó có biết nấu ăn đâu. Đói quá trời quá đất, bụng nó đang phản bác một cách rất chỉ là kịch liệt. Ôm cái bụng đói meo tiến đến tủ lạnh. Nó sốc hết sức khi thấy “Một miếng bánh mì” là thứ duy nhất còn tồn tại trong tủ. Đánh ăn tạm lót dạ vậy! Số phận hẩm hiu... Khó thật!!

Bỗng...

- Ái Nhil!! – Nó mở tròn xoe mắt... Cái giọng nói này! Tên lưu manh, chính xác.

Nó chạy thật nhanh ra phòng khách, miệng vẫn ngậm miếng bánh mì...

- Cho tôi đi ăn! – nó lay lay cánh tay hắn

- Tôi đang định... - hắn

- Anh...i...ôi...s...ấp...c...ết...r...ôi! (nhanh đi thôi tôi đói sắp chết rồi) – nó vừa kéo tay hắn ra xe miệng vẫn nhai ngồm ngoàm miếng bánh mì to lì

- Khoan, đi ăn sao cũng được thôi. Nhưng phải từ từ đã! – hắn nhìn nó

- Muốn gì... từ từ để anh làm gì... - nó nhìn hắn nhàu mày

- Cô định để cái bộ dạng như vậy mà ra đường à! – hắn đảo mắt nhìn nó từ trên xuống dưới

Ồi mẹ ời! Ra đường mặc đồ ngủ, đi dép bông và ăn nhà hàng! Xấu mặt, quá xấu mặt...

Nó chạy vội lên phòng thay đồ, hắn nhìn mà cười không ngớt nhìn nó đáng yêu quá trời! Nhìn cái dáng vẻ của nó bây giờ kia chẳng ra dáng một tiểu thư gì cả. Hồn nhiên – hậu đậu – háu ăn là những gì hắn nghĩ về nó, khác hẳn với các dáng vẻ kiểu ki – lạnh lùng – lịch sự bên ngoài...

Nó bước xuống, như kiểu chạy vội thì phải, vừa đi vừa xô guốc lóc cóc chạy xuống...

- Xong rồi... Đi...Thôi!! – nó thở dốc

Hắn tức đầu chân nản. Đoán rằng phen này lại mất một khoản tiền gấp đôi gấp ba lần tiền kem buổi sáng nay nhưng không sao, cho nó thì hắn có thể mất gấp mười lần số tiền kem cũng được nữa là...

Bước vào nhà hàng Nhật Bản, hai người tiền vào gây thu hút mắt anh nhìn. Một bên là cô gái xinh đẹp, quý phái, mảnh mai, thanh tú. Một bên là chàng trai lịch sự, điển trai và có phần lẳng từ thì ai mà không mê mệt!

“Oc...Oc...Oc...”

Cái bụng của nó đang phản bác ác liệt hơn trước. Kéo vội hắn vào bàn ăn rồi khỏi cái nhìn của mọi người. Một cô gái phục vụ đưa nó cuốn menu...

- Cho tôi 2 phần gà chiên, 2 phần sushi, 2 phần edo-mae zushi, Yudofu, Takoyaki, Okonomiyaki và 1 pepsi, 1 nước khoáng... – nó gọi chiến miên, chị phục vụ ghi môi tay

- Quý khách vui lòng đợi trong chốc lát! Mà... hai người thật sự rất đẹp đôi đấy! – cô phục vụ liếc nhìn hắn mỉm cười rồi đi vào trong

- Gì mà đẹp đôi chứ! Thật là... – nó

- Cô chả tiền hay tôi chả tiền vậy. – hắn

- Còn phải hỏi... Dĩ nhiên là anh rồi! – nó

- Nhưng... cô gọi món mà! – hắn nhàu mày

- Anh cong hay thẳng – nó nhìn hắn lườm lườm

- Dĩ nhiên là thẳng – hắn tự hào

- Vậy thì trả tiền để chúng tôi độ men lỳ và ga lầy đi chứ! – nó nói cái “lì do chính đáng”

Hắn bó tay với cái lì lẽ cứng nhắc của nó, cười nhẹ...

10’ thức ăn chưa đem ra...nó ngóng cứ ngoài ngoài cổ rồi lại xem đồng hồ...

11’ không thấy đâu... Chán nản nó chộp miếng một cái. Hắn nhìn nó cười nhìn nó như đứa trẻ con đang chờ đồ ăn vậy!

Vì là nhà hàng Nhật nên quý trên đệm là lẽ đương nhiên, mỗi chân, nó ngồi khoanh hai chân lại...

- Này! Đã ai nói với cô là cô rất vô duyên chưa! -_ -“”” – hắn ghé vào tai nó nói nhỏ

- Vô duyên gì chứ! Tôi thừa duyên – nó thần nhiên

- Cô đang ngồi cái tư thế gì vậy? Người ta nhìn thấy thì sao? – hần nhủu mày khó chịu

- Nhìn thấy làm sao khi tôi mặc đầm chứ có phải ríp đầu mà anh lo. – nó

- Có ai như cô không? Con gái mà chẳng có ý tứ gì cả! Tôi không muốn đề mọi người nhìn. Ngồi lại ngay không thì đi về! – giọng nói của hần có phần tức giận

- Ngồi thì ngồi, anh làm gì mà ghê vậy. – nó ngạc nhiên lẫn sợ cái giọng nồng nặc ám khí của hần đánh ngời quý lại trên nệm. Mối chán! Nó hết mọi khi thứ ăn được bày ra trước mắt!

Lúc này mắt nó sáng chum như đèn pha ô tô. Nhìn cái đùi gà chiên kia sao tự nhiên nó lại đáng yêu đến thế. Gấp ... Gấp... Gấp... Cất thức ăn lia lịa nhồm nhoàm bỏ vào miệng. Nó ăn như bị bỏ đói mấy ngày

Hần ung dung ăn, thỉnh thoảng uống một ngụm nước điềm nhiên là một thiếu gia lịch sự. Khác hẳn với cái con người “ ăn com muộn kia”

Thỉnh thoảng hần lại nhìn nó, trông nó không giống một tiểu thư quý phái như trước mặt mọi người. Trước mặt hần nó luôn như vậy luôn tự nhiên và khi bên hần nó mới thật sự được bộc lộ bản chất thật của bản thân, ở bên hần nó cũng thấy thoải mái hơn bao giờ hết!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ăn uống xong xuôi, hần và nó cùng nhau đi tản bộ trên đường phố.

Hai người bước đi dưới những ngọn đèn đường màu vàng cam, xe cộ vẫn đang đi lại tấp nập có lẽ đây là giờ “ hành chính” cho những cặp tình nhân.

Nó láu táu đi trước, hần đi theo sau. Đám con gái bu lại quay hần như “ ruồi”

- Anh đẹp trai quá à! Chụp với em tấm hình đi! – cô gái 1

- Cho em xin số phone đi anh! – cô gái 2

- Anh làm người yêu em đi nha! Đáng yêu quá à! – cô gái 3

Nó ngoảnh đầu lại, nhìn thấy cảnh này nó chỉ muốn xông vào đánh cho mấy con kia một trận toi tã nhưng phải làm mặt không quan tâm, không chú ý. Nó đứng nhìn hần ôm bụng cười nức nẻ. Đẹp trai quá cũng khổ!

Hần nhìn nó bằng ánh mắt cầu viện, nó hiểu ý nhưng cố tình làm ngơ nhưng về sau không chịu nổi nó tiến lại gần. . .

- Này! Mấy cô đang làm cái gì vậy hả? – nó đến chỗ hần

- Con nhỏ này ở đâu chui ra mà sấn lan vào chuyện người khác vậy. – con nhỏ đầu vàng nhìn nó nhếch mép

- Chuyện người khác. Ý cô là chuyện của chồng tôi sao. Mấy cô có biết mình đang làm gì không hả? – nó nhìn lũ con gái kia ánh mắt rục rủa

- Chồng... chồng cô!

- Phải cô ấy là vợ tôi! Có gì sao? – hần nắm tay nó

Mấy con nhỏ kia ề mặt bèn chạy biến. . .

- Dẫn sâu rồi đó, buông tay tôi ra được chưa? – nó nhìn hần

- Việc gì phải buông. Cô là vợ của tôi mà – hần nói rồi kéo tay nó đi

Ngồi xuống ghế đá cạnh công viên. Hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

- Chuyện vừa nãy, anh không cảm ơn tôi một câu được à! – nó nhìn hần cười đều

- Ô, cảm ơn. Chíp đẹp trai quá cũng khổ nh? Biết làm sao trời phú cho tôi cái nhan sắc lồng lộng. . . - hần tự hào cười toe toét

- Oe, có mà đẹp “ LÔNG LỘN” ấy! – nó nhấn mạnh hai từ “ lông lộn” nhìn hần cười đều

Hần nhìn nó ánh mắt lờm lờm. . .

- Về thôi! Tôi muốn ngủ rồi. . . - nó vươn hai cánh tay ngáp dài

Đang bước đi thì không biết mất mũi nó để đâu mà vấp ngay phải cục đá, nó ngã nhào ra đất. . .

- Áy ya! – mặt nó nhăn nhó

- Mặt mũi cô làm sao vậy? – hần chạy lại toan đỡ nó dậy

- Không đứng nổi, chân tôi đau quá! – nó đứng dậy lại ngồi khụy xuống đất, tay nắn nắn chân

- Để tôi xem – hần tháo đôi guốc của nó, tay nâng bàn chân ngọc ngà của nó một cách nhẹ nhàng – Cô bị chật chân rồi!

Hần ngồi xuống như ra ý muốn nó lên lưng mình cõng. . .

- No... No, anh đừng làm gât tôi! Anh tính làm dụng tôi sơ xuất và hớ hênh đúng không. Tính lừa tình gái nhà lành à. Tôi vẫn đi được. – nó đứng dậy mặt tự tin, nhưng chân không nhấc nổi khiến nó suýt nữa ngã lao mặt ôm đường thêm một lần nữa

Hần nhanh tay đỡ lấy nó. Nó thờ phào nhẹ nhõm. . .

- Sao cô bướng bỉnh quá vậy! Lúc nào cũng đề tôi phải cúi là sao. Cô không lên tôi cõng thì cô cứ ngồi đó luôn đi khỏi về. – hần nói rồi để nó ngồi xuống đường lững thững bước đi

- Huhuuh, Gia Lâm tôi không muốn ở đây đâu! Cho tôi về, tôi không bướng bỉnh nữa đâu. – hần quay lại nhìn mắt nó rom róm nước. Hần lau nước mắt cho nó nhìn mặt nó thật tội nghiệp!

Nó lên lưng hần, quãng đường đi bộ từ đây về chỗ bãi đỗ xe cũng không quá xa!

Trên xe ô tô, khi đặt nó ngồi xuống ghế. Hần đang tính cầm chìa khóa thì đánh rơi ngay dưới chỗ chân nó. Cúi xuống nhặt, nhân lúc nó không để ý hần nâng nhẹ chân bị chật

- Này! Anh... Anh đánh làm cái gì vậy hả? – nó hoảng hốt tay dầm dẫm vào lưng hần

“ Rắc” nó hét toáng lên. . .

- Anh bị điên à!

- Có cử động xem, còn đau không? – hần thản nhiên

- Ô! Hết đau rồi. . . - nó quay quay chân một vài vòng

Hần cười nhếch mép. Đẩy vô lăng về phía trước, phóng thẳng về nhà nó. . .

Bật nhạc trên xe để trôi đi cái sự yên tĩnh trong xe ô tô!

....

Tình yêu cứ thế đông đầy trong anh từng ngày

Vì quá yêu em nên không thể làm gì khác

Chỉ cần ta mãi luôn dành cho nhau những chân thành

Mọi khó khăn cũng chỉ là thử thách

Vì trái tim ta luôn luôn thuộc về nhau

Sau tất cả mình lại chung lối đi

Đoạn đường ta có nhau, bàn tay nắm chặt bấy lâu

Sau tất cả mình cùng nhau sẽ chia

Muộn phiền không thể khiến đôi tim nhạt nhòa

Và ta lại gần nhau hơn nữa...

Hắn rất thích bài hát này vì... đây là những lời hắn muốn nói... cho... một người

Nhìn nó gật gù trong giai điệu bài hát, hắn mỉm cười...

- Cô thích bài này lắm sao?

- Ủ! Của Erik st.319 – nó mỉm cười...

- Thần tượng sao? – hắn

- No! – nó bâng quơ

Im lặng nghe bản nhạc tình yêu đầy rung cảm. Bỗng nó nhớ đến còn một số chuyện trước đây nó đã rất tò mò mà vẫn chưa có cơ hội hỏi hắn...

- Này! Anh đừng già danh tên bất cóc. Vậy mấy vụ giết người như vụ mọi nội tạng ở bờ lau mà tôi từng thấy có phải là do anh làm không?

- Có chuyện mọi nội tạng nữa sao? Tôi làm mấy cái việc vô bổ ấy làm gì chứ! Ý định của tôi là chỉ để chêu đùa với cô thôi, vụ yêu đầu ả - hắn đang định lần tới nâng cầm nó. Nó đang cố rụt người lại né tránh...

“Pip... Pip...Pip”

Tiếng xe ô tô phía trước mặt đang bấm còi inh ỏi, hắn quên rằng mình đang lái xe, cũng may là cái xe kia tránh được không thì đã có tai nạn xảy ra. Hắn cho xe đỗ lại bên đường một lúc để trấn an tinh thần. Hắn và nó thờ nhẹ nhõm vì vừa thoát khỏi “danh giới giữa sự sống và cái chết”

- Anh thấy cái sự vô trách nhiệm của anh nó tệ hại đến mức độ như thế nào chưa hả? – nó quay sang hắn cau gút

- Mọi chuyện cũng đã qua... - hắn nói hòa

- Qua cái gì? Lần sau anh phải trách nhiệm hơn với việc mình đang làm chứ! Nhờ hôm nay tôi bị tổn hại đến một phần dung nhan trời phú thì làm sao!

- Trời đất, cô không lo cho người cảm lái như tôi mà lo cho dung nhan “lông lộn” của mình à! – hắn cười ngất nghêu

Đèo nó về nhà... Chiếc xe đỗ ngoài cổng...

Nó mở cửa bước xuống, hắn cũng vậy...

- Mà này! Giờ ông Pee không có nhà, cô ở nhà một mình có nguy hiểm quá không! Hay để tôi sang ở cùng cô đến khi ông Pee về cho đỡ sợ! – hắn

- Anh bị làm sao vậy? Rồi hàng xóm nói tôi ra làm sao? Tiếng tăm tôi sẽ bị liên lụy nghiêm trọng anh hiểu chưa? – nó nhăn mặt

- Cứ nói với mọi người rằng tôi là chồng tương lai của cô là được rồi! – hắn cười

- Không được, cô là chồng gì đi chăng nữa thì cũng không được – nó quyết định

- Nhưng... - hắn

- Không và không! – nó nói chắc nịch (t/g: Ái Nhi như kiểu hắn có điều chán chối* cười cười*, Ái Như Kệ hắn)

- Vậy thôi cũng được, cho tôi vào nhà tỷ đi – hắn cười nham nhở

- Muộn rồi, anh không về đi ở đây làm gì. – nó xua xua tay

- Haizz... Không ngờ người của gia tộc Trần lại đối xử với khách như vậy. Có lẽ mình... - hắn chưa kịp nói hết câu thì bị nó cắt ngang...

- Thôi, anh vào nhà đi đứng đứng đây thao thao bất tuyệt nữa! – nó lườm hắn.

Ngồi xuống ghế, nó đi lấy hai cốc nước lọc. Ánh mắt của nó trở nên đầy sát khí, hắn vẫn điềm nhiên... không quan tâm với cốc nước uống...

- Cái thái độ này là sao? Anh muốn cái gì? – nó tức giận

Hắn cầm điện thoại gọi cho ai đó!

- Alo... Em yêu!

-....

- Nhà 04, đườngY, PhườngX

-....

- Ồ đến nhanh nha em yêu!

“Em yêu... Hắn có người yêu rồi sao? Hừ...” tim nó đang đau lên từng cơn. Nó lạnh nhạt cố gắng để nước mắt nó không ứa ra...

- Anh về ngay đi, nhà tôi không phải là nơi dành cho anh và em yêu của anh – nó quát to

- Sao cô lại tức giận vậy? – hắn biết nhưng vô làm ngơ

Bất chợt một cô gái xinh xắn bước vào. Dáng người mảnh mai, quần áo mang phong cách bụi 100%, tóc màu vàng kim đập xù một vài sợi, đội mũ ngược, mắt đeo kính Langtemeng...

- Oppa! – cô gái chạy đến ôm chầm lấy hắn

Hắn vuốt mái tóc vàng của cô gái, nhỏ buông tay khỏi người hắn. Thật ngỡ ngàng vì cô gái đứng trước mặt nó là Dương An – người từng tạo vết thương cho nó...

- Bé yêu của anh đây sao? Mãn diễn tình cảm của mấy người tôi không có hứng xem về nhà anh mà diễn. – nó lạnh nhạt mắt nhìn Dương An đầy khinh bỉ.

- Chỉ dấu thứ lỗi cho em vì đã tạo vết thương trên mặt chị là do lúc đó em quá kích động. – Dương An mỉm cười chạy lại ôm lấy nó

- Chị dâu? Cô nói cái gì vậy? – nó còn ngờ ngàng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Đây là em gái tôi – Dương An – hần mỉm cười

- Em gái, cô ta là em gái anh. Sao lại “bé yêu” –nó nhìn hần ánh mắt như còn nhiều sự tò mò

- Chị dâu à! Bọn em thường hay gọi nhau thân mật như vậy đấy! – Dương An mỉm cười nhìn nó

- Vậy em đến đây làm gì? – nó vui trò lại

- E hề! Đám nhận nhiệm vụ bảo vệ chị và ngủ cùng chị mỗi tối cho đến khi quán gia nhà chị trở lại ạ. – Dương An cúi người kính cẩn trông thật buồn cười, Dương An quay sang hần – Oppa về đi, chị dâu cứ để em chăm sóc. Gỡ kính cái xuống áo, cô nháy mắt tình nghịch với anh trai mình

Hần đi khỏi, nó quay sang Dương An...

- Tên lưu manh đó nói cho em sao?

- Ấy, chị đừng trách Oppa của em là anh ấy lo cho chị thôi mà. – Dương An cười hiền rồi kéo tay nó lên phòng – Đi ngủ thôi chị dâu, em mệt rồi!

“Lo cho nó sao” hần lo cho nó! Nó đang cảm thấy hạnh phúc... rất hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nó và Dương An đang nằm trên giường, vừa mới nói chuyện “thử nghiệm” với nhau một chút thôi nhưng nó cũng có thể cảm nhận được Dương An là một người rất thẳng tính và dễ mến đến mức nào. Chắc hẳn ai chơi với cô sẽ không thể nào ghét cô được. Bàn thân nó cũng vậy, cũng bị con người của Dương An thu hút và nó cảm thấy cô bé khá thú vị và trẻ con.Dương An cứ ôm người nó như thế nó và cô đã thân với nhau từ rất lâu rồi vậy! Nó mặc kệ, bỗng Dương An lên tiếng...

- Chị dâu này, oppa của em thật sự rất quan tâm chị đấy! – cô nói khẽ

- Vậy sao? Chị chẳng thấy... - nó nói lạnh ngắt như trách móc

- Chị không biết đấy thôi, oppa em lạnh lùng là vậy lần đầu tiên em thấy anh ấy cười và nói chuyện nhiều với một người con gái như vậy. Tất nhiên là trừ em, tại oppa rất cưng em! – cô nói khe khẽ, giọng nhẹ tênh, đôi môi thoáng mỉm cười, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, tay vẫn ôm chặt người nó...

- Tại sao đột trước em... - chưa kịp nói hết câu thì dường như Dương An đoán được suy nghĩ của nó

- Chị đang định nói đến chuyện đột trước em Ạch nhỉ chị ý gì! Em thành thật xin lỗi mà, do lúc đó em không kiểm chế được bản thân mà hành động đại đột. Em cư sngi oppa sẽ vào tay chị vào tay chị mãi mãi, oppa sẽ không còn yêu thương em nữa, sẽ không còn thân với em nữa cho nên... - cô thanh minh rồi bất chợt giọt nước mắt rơi lúc nào không hay. Giọt nước mắt nóng hổi rơi vào áo nó, nó cảm nhận được. Buồng tay An ra khỏi người mình. Trông Dương An thật tội nghiệp. Quệt nhẹ hàng nước mắt chảy dài trên má, nó mỉm cười...

- Không sao đâu An, dù gì chị cũng không có sẹo vì hần đã phẫu thuật ghép da cho chị, nhìn mặt chị này, vẫn bình thường mà phải không? – nó mỉm cười tươi

Dương An mặt mếu như con nít...

- Dù sao cũng...

- Chị nói không sao mà... - nó nói rồi ôm chặt lấy Dương An

Dương An cảm thấy con người này thật gần gũi, nó thấy quý nó, cảm giác như dành cho anh trai mình vậy. Có mỉm cười rồi tự nói với lòng “Hạnh phúc nhé chị dâu, người tốt như chị với anh trai của em thật đẹp đôi. Em chúc hai người đầu bạc răng long, em may mắn vì có người chị dâu tuyệt vời như chị. Nhưng có bí mật em không thể nói với chị được, chỉ một hai ngày nữa thôi chị sẽ biết cái bí mật ấy, đó là: Anh Gia Lâm yêu chị, yêu rất nhiều...” cô thầm nghĩ trong đầu đôi môi bất giác mỉm cười...

~ Sáng~

Hần bước vào phòng nó (do hần có một tấm thẻ nhà nó mà) thấy nó và Dương An đang ngủ định đánh thức nó dậy đi học nhưng nhìn cái mặt nó sao đáng yêu đến thế. Làn da trắng không tỳ vết. đôi mắt đang nhắm nghiền, hàng lông mi đen dài cong vút, sống mũi cao thanh tú, đôi môi khuôn rưỡi hồng như cánh sen và mềm như nước.

Hần nhìn nó tìm đập lên hời, xao xuyến không thôi! Vén tóc lên mặt nó để nhìn kĩ mặt nó hơn. Dương An bất chợt ngồi dậy dụi dụi mắt, nói một giọng như ngủ người...

- Oppa À!!! Sao... - chưa để cô nói hết câu hần bịt miệng cô lại ra hiệu cho cô nhỏ tiếng, hần lại quay sang ngấm nó mãi không thôi!

- Đẹp quá phải không? – Dương An tươi cười ghé vào tai hần thủ thủ

- Phải rất đẹp... - hần cười nhẹ

- Tôi biết tôi đẹp, anh không phải nhìn lâu vậy đâu? Anh tính để tôi ngủ quên xong trèo rào vào trường phải không? Đồ xấu xa... - nó mở tròn xoe mắt, ngồi bật dậy lúng búng...

Mặt hần thoáng đỏ trong vài giây trấn an lại hần nói...

- Tôi nói Dương An đẹp, mắc mớ gì đến cô! – hần cười đều

- Không đôi co với Ạh, sắp trễ rồi! – nó nói lạnh bước xuống giường bất giác quay lại nhìn hần – Anh còn không mau ra ngoài, ngồi đây nhìn trộm tôi với Dương An thay đồ hả? – nó thoáng nhu mày nhìn hần

Hần thung thảng bước đi, xem cuộc giao chiến giữa hai con người này mà Dương An không nhịn nổi cười... Nhưng cô không dám cười lớn, vì sợ bị “Bình” lúc nào không hay...

Thay đồng phục xong hai chị em nó bước xuống nhà. Vì trường hần, nó, Dương An khác nhau nên mỗi người phải chia nhau ra. Hần đeo Dương An đi học rồi tới thẳng trường mình đỡ mắt công quay lại, còn nó thì đi một mình. Hần không yên tâm cứ nâng nặc đôi đeo nó đi học, nó thì cư schán nản từ chối... Dương An ngăn mãi nhưng cuộc trò chuyện vẫn không có hồi kết. Cũng may lúc đó, tiếng bấm chuông ình ỏi cắt ngang là Yến sang rủ nó đi học, bước vào nhà thấy hần và một cô gái lạ đứng ở đây. Yến định nói thì bị ngăn lại...

- Nhanh đi học thôi! – nó kéo tay Yến ra xe, bỏ mặc hần mặt vẫn đứng dần như trời trồng!

Như thường lệ vào mỗi buổi sáng khi đến trường, nó và Yến sẽ xuống căng tin uống cà phê sữa. Nhâm nhi tách cà phê nóng, mắt vẫn không rời cuốn sách. Lúc này! Cái tính mọt sách của nó đang bộc phát, không để ý xung quanh và cũng không biết có một ngon lúa ngay trước mặt mình đang vùn vụt cháy!

Yến cực ghét nhìn thấy nó đọc sách trước mặt mình. Không phải là cô có ý chế sách vô bổ nhưng khi nó đọc sách, nó chẳng quan tâm người khác nói gì. Mặc người ta nói một mình như con “bệnh hay con tự kỉ” và đối với Yến cái thái độ của nó bây giờ là thái độ “khinh thường người khác.”

Thấy có gì đó nóng nóng, nó ngước lên nhìn Yến, biết Yến đang giận mình, nó chăm chọc thêm...

- Yến này! Đầu mày có khói kìa, sắp nổ tung óc ra rồi đấy! – Nó nói một thân nhiên tay nâng ly cà phê đưa lên miệng...

Dù Yến có rộng lượng đến mấy cũng không thể nào mà bình thân nổi đối với con người này! Đã không xin lỗi thì thôi còn thêm dầu vào lửa. tức mình cô sấn sổ tiến lại, giật tóc đánh cho nó một trận túi bụi như tung tung hoá mù. Học sinh trong căng tin thấy đánh nhau thì chạy lại cổ vũ, Yến chợt khựng lại nhìn quanh...Tiếng rầm rộ nổi lên!

- Là hai hotgirl lớp 12A1 sao? Tao nghe nói họ thân nhau lắm mà. Sao lại đánh nhau te tua vậy nhỉ? – hs 1

- A, là chị Ái Nhi kìa! Chị Ái Nhi đánh lại đi chứ!

- Không chị Tuyết Yến đánh lại đi.

Cứ thế... Cứ thế mọi chuyện diễn ra sôi nổi học sinh kéo lại càng đông như cái vụ ở phố đi bộ Nguyễn Huệ. Dù chẳng có chuyện gì xảy ra mọi người vẫn bao quanh như đợi có chuyện xảy ra vậy! Cảm thấy dần thiếu oxy và không muốn mọi chuyện tùm lùm. Nó nói lạnh:

- Mọi chuyện chỉ là đùa. - nó nói đủ to để tất cả nghe thấy rồi kéo tay Yến lên lớp. Vì cái hỗn loạn ấy đã phá đi sự vui vẻ của buổi sáng khiến nó không vui chút nào. Yến li nhí...

- Nhì à! Tao xin lỗi, tại tao mà...

- Không là do lũ người đó nhiều chuyện thôi. - nó mỉm cười

Hai đứa lại vui vẻ cùng nhau vào lớp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Trong giờ học, nó cứ ngồi quay quắt rồi ngồi cười tùm tùm...

Nó không biết rằng mọi ánh mắt đang dồn vào mình. Yến chỉ gãi đầu cười guơng! Và cô cũng biết lí do tại sao nó lại như vậy.

- Nhì, em có chú tâm vào bài giảng của tôi không vậy hả? - bà giáo gõ thước kẻ cộc cộc xuống bàn quát lớn...

- Dạ, thưa cô, dạ... em... em vẫn chú ý nghe mà - nó gãi đầu và thấm thoát giọt mồ hôi rơi trên mặt " Ài Nhì, mày bị cái gì vậy, trời ơi! Mày điên rồi!"

Mấy bạn học sinh thì cứ nhao nhao lên vì lần đầu tiên nhìn thấy nó cười. Người thì ngơ ngác, người thì nhanh tay chụp ảnh tiếng rì rầm nổi lên... Phải rồi ngoài những người thân thiết mới biết nó hay cười đến độ nào, chỉ có mấy người trong trường là không biết gì thôi!

Bà giáo lì mắt vào đám học sinh đang gây mất trật tự. Cả lũ im bặt song quay sang nó...

- Nhì! Lần sau chú ý hơn nhé! - bà cười hiền

- Vâng, thưa cô! - nó cười tươi...

"Tạch...Tạch"

Ánh sáng từ đèn flash từ mấy chiếc điện thoại chiếu vào mặt nó. Trái tim của bạn nam trong lớp đang bay loạn xạ. Giọt mồ hôi chạy nhẹ trên trán, cái miệng nó mếu xệu "Biết thế này khỏi cười..."

Bà giáo chỉ biết cười hiền rồi nhún vai... "Hết nói nói với bọn học sinh này!"

May mắn cho nó là tiếng trống trường vang lên đã giải thoát cho nó khỏi những cái nhìn đầy trái tim long lanh của cả lớp. Kéo tay Yến chạy thật nhanh xuống căng tin khi Yến chưa kịp phản ứng, nó sợ chậm chán chút nữa là banh xác với lũ bạn trong lớp.

Vừa đặt mông xuống ghế...

Ting...Ting

Là thông báo của website của trường nó.

Nó chỗ mắt nhìn vào màn hình điện thoại...

- WHAT THE HELL? - nó la toáng lên

- Cái gì vậy? - Yến giật mình nhìn nó rồi nghiêng người lên nhìn vào màn hình điện thoại. Cô cũng không ngạc nhiên vì đoán ngay sẽ có chuyện này xảy ra...

Vâng đó là bức ảnh nó cười toe toét trong lớp đã thu hút hơn 1k like trên facebook chỉ trong 10 phút. Với một cái caption: " Hot girl lớp 12a1 lần đầu tiên công bố nụ cười chết người".

Thán nhiên ngồi xuống ghế, tay Yến vẫn lướt màn hình điện thoại...

- Cái gì mà lần đầu tiên công bố nụ cười chết người chứ!

- Nhiều chuyện. - nó tắt màn hình điện thoại.

Tỉnh đi ra quầy mua nước nó bắt gặp cái nhìn của tất cả mọi người đang dồn vào mình. Quay lại phía Yến...

- Xui xẻo thật, Yến này! Mày về với tao không?

- Mày điên à? Đang học mà - Yến tròn xoe mắt nhìn nó.

- Thôi mày ở lại, tao về. Bye mày! Xin phép cô hộ tao. - nó xua xua tay rồi đi thẳng lên lớp lấy balo

Chiếc điện thoại rung lên...

"Xuống dưới đi, tôi đưa cô về"

"Sao hẳn biết mình muốn về mà đến đón nh? Mơ ám!" - nghi rồi nó lại bỏ qua đi thẳng xuống phía cổng. Một chiếc xe hơi màu trắng trang trọng đã đậu ngay ở đây!

Hắn mở cửa cho nó. Sau khi ngồi yên vị trên xe, đẩy vô lăng đi thẳng...

- Này! Tại sao anh biết tôi muốn về mà tới đón? Mà không phải anh đã đi học rồi sao? - nó quay người hỏi hắn

- Tôi xem trên website của trường cô, thế đấy! Cảm tính khiến tôi nghĩ cô sẽ bỏ về. Thế đấy! Ai dè đúng thật. - hắn cười

- Mà anh nghĩ học luôn sao? Để đón tôi. - nó nhún mày

- Không phải vì cô khiến tôi cúp học đâu. Tôi học cũng được chẳng học cũng được có sao. Thông minh sẵn rồi! - hắn toe toét

- Tự sướng quá thể! Mà anh về rồi thì Dương An đi bằng cái gì?

- Nhìn đằng sau ghế kia!

Nó quay đầu lại nhìn về phía ghế. Một cái gói đang nằm ngất ngưỡng, mùi rượu nồng nặc bốc lên. Trông khuôn mặt thật mệt mỏi.

Nó quay lên nhìn hắn...

- Hầy! Con bé làm sao mà say lướt thướt vậy?

- Bar Mexy

- Không học sao?

- Nó thì học cái gì? Nhảy cóc đấy!

Thì ra hân đang ở trường nghe tin Dương An đang say bí ti ở bar cùng đám bạn thì hân liền phóng xe đến đón. Tien đường nên đón nó luôn...

* Tại nhà nó*

Hân cổng Dương An về phòng. Nó nhanh chóng vào bếp hoà nước chanh để giải rượu cho Dương An, có lẽ cô bé đã uống quá nhiều nên mới say đến không biết gì như vậy!

Lên phòng, thấy hân chăm chăm nhìn khuôn mặt của em gái mình, gạt sợi tóc vương trên mặt cô. Nó có thể hiểu hân yêu thương em gái mình đến nhường nào!

Nó tiến lại gần cốc nước chanh pha sẵn...

- Nước chanh này! Sao cô bé lại uống nhiều thế nhỉ? Có chuyện gì xảy ra hả? – nó nói nhỏ

- Nó luôn như vậy mà. – hân nhìn nó nói

Nó nói đoạn lại gọi An dậy. Đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền, mặt nhăn nhó khó chịu...

- Dương An à! Tỉnh dậy nào. – nó nhẹ nhàng nâng đầu

Cô về như tiếng của chị dâu đã có hiệu lực với Dương An. Cô mở mắt, đầu óc vẫn choáng váng...

- Chị dâu, oppa...

- đừng nói nữa em, uống đi này. – nó đưa cốc nước chanh cho Dương An

Uống một hơi cạn đến đáy. Nó để cho Dương An nằm xuống...

- Sao em uống say quá vậy?

-Bình thường mà chị, đã quấy thì phải hết mình – nó nháy mắt cười

Nó chỉ chờ dài nhún vai với cô bé này. Hân cũng chẳng lạ gì với cảnh say lướt khướt của Dương An, hân đã nhiều lần nhắc nhở rồi nhưng đều thua cái con bé ngang ngạnh này. Nên đành bỏ tay...

Để cho Dương An nghỉ ngơi, hân và nó lẳng lặng đi xuống nhà...

Hân ngồi xuống, dựa lưng vào ghế rồi thờ dài...

- Anh lo cho Dương An sao? – nó đặt li nước lọc trước mặt hân

- Bao giờ nó mới khiến tôi bớt lo đây. – hân

- Nó lớn rồi nó tự biết mà, không phải lo. – nó cười

- Phải rồi ha, lớn như cô ấy. Bị người ta chụp trộm ảnh đăng lên website – hân chọc ghẹo

- Anh không nổi tiếng anh cay hả? – nó lau bầu

- Cái gì chứ! Tôi đây nổi tiếng hơn cô nghĩ đấy! – hân tự cao

- Nổi tiếng cái gì? Về sự tự cao hả? – nó nói móc

- Có... Tôi không thèm tranh chấp nữa. – hân tức giận lắm nhưng cố tình làm ngo

Nói chuyện với hân tới khi trời tối luôn nào không biết.

Cả ngày của nó trôi qua như vậy đấy, chỉ ăn một cái bánh mì kẹp lát dứa vào bữa trưa. Nói chuyện với hân quên thời gian. Không Shopping, không lêu lổng, không dạo phố, không bar, không cafe... Chỉ cần bên hân nó cũng cảm thấy hạnh phúc. Bên hân nó quên thời gian...

Bụng hân và nó đang kêu "Ọc...Ọc" cùng nhau. Cả hai thoáng dỏ mặt nhìn nhau rồi lại phá lên cười...

Hân nói nó đi tắm còn hân chuẩn bị bữa tối. Nó nhanh chóng lên phòng tắm rửa và diện cho mình một chiếc váy cotton in hình đồ rê mon ngộ nghĩnh, cùng đôi dép bông trong nhà. Mái tóc còn ướt nhẹp, bước từ cầu thang xuống, đứng là người đẹp thì mặc gì cũng đẹp. Bộ dạng nào của nó trong mắt hân cũng đều là thiên thần

lau lau mở tóc xoắn màu xanh rêu, nó lăm bắm hát li nhí vài câu. Quên cả sự có mặt của hân...- Thoái mái quá nhỉ? – hân đang xào nấu trong bếp

- Ồ, thoái mái. Sao anh không về tắm rửa đi. – nó nhìn hân

- Đuổi khéo tôi sao? Cho tôi mượn phòng tắm của cô là được rồi. Tôi có quần áo trong xe. – hân cười

Nó im lặng một hồi. Đứng dậy mở tủ lạnh lấy nước tu ừng ực rồi lại ngồi xuống ghế. Cảm điện thoại lướt màn hình mặc cho hân đang lừ mắt nhìn nó. Trông nó chẳng giống tiểu thư gì cả. Mái nhìn hân cất phập vào tay. La toáng lên. Nó giật mình thấy hân đang ôm ngón tay yêu quý, hoảng hốt, dờ dáy ngón tay đang rí máu của hân...

- Có sao không? – nó nhiu mày

- Không – hân cười

- Mắt mũi anh để đâu vậy. Cắt cả vào tay. – nó cau rồi bắm lấy cổ tay hân kéo đi

- Đi đâu vậy? – hân

- Băng ngón tay.

- Tôi không sao mà!

- Nói nhiều!

Cứ thế mà lòi hân ra phòng khách. Lấy một miếng băng quấn vào chỗ bị thương cho hân thật nhẹ nhàng. Ánh mắt của nó vẫn không thôi lo lắng...

Hân chăm chăm nhìn nó không rời đôi môi nhoen cười – một nụ cười hạnh phúc mà nó không biết.

Cùng lúc đó Dương An như vừa tắm rửa xong lục đục đi xuống cầu thang. Thấy màn tình cảm của chị dâu và anh trai thì mỉm cười "Biết mà, chị có tình cảm với anh trai em". Có nghĩ trong đầu rồi đi xuống như không biết chuyện gì vừa xảy ra...

- Chị dâu và oppa đang làm gì vậy? – cô mỉm cười khi thấy chị dâu đang sắp sửa bát đĩa còn anh trai mình thì ngồi chăm chăm nhìn ipad trông cứ như một gia đình thực thụ ấy

- Dương An tỉnh rồi sao? Chị đang chuẩn bị dọn cơm tối. Em tắm đi rồi ăn cơm – nó cầm mẩu bô thức ăn ra đĩa

- Em tắm rồi. Mà sao oppa không dọn cơm phụ chị – An kéo ghế, nhìn hân khẽ cười

- anh ta cắt thức ăn bị thương – nó trả lời thay hân- Vậy hả? Oppa có sao không? – Dương An vẫn cười

- Không – hân rời khỏi màn hình cười với Dương An

Nó là người ngờ ngách nhất. Li ra Dương An thấy tay hân bị thương thì phải chạy lại tỉu tỉ hỏi han rồi. Đằng này lại còn cười hớn hơ. Mở ám thật...

Nhưng một lúc sau nó cũng chẳng nghĩ nhiều và bữa tối trôi qua trong tiếng cười giòn giã. Cả nó và hân đều rất vui vì đang được bên người mình yêu!

Chương 28

Buổi tối mọi hôm khuya lác khuya lơ rồi mà đuổi hần, hần không về. Nhưng hôm nay lạ thật hần lại nói với nó hần về sớm. Nó cũng không nghĩ quá nhiều. Chắc do hần bận. Còn Dương An cứ cười toe toét suốt tối. Đoạn đầu nó tính hỏi cô bé rồi nhưng về sau lại thôi vì nó nghĩ chắc do cô bé đang nghĩ đến “người thương” nên không chen ngang.

Hai chị em giờ đang yên vị trên giường trong phòng nó. Dương An đang nằm dài trên giường, đang nhắn tin với một ai đó thì phải, miệng cứ cười mãi không thôi. Thịnh thoảng cô còn tiện tay với vào rổ bánh quy đặt ở trên bàn, lấy một cái nhắm nháp ăn. Nó chỉ biết nhìn Dương An mà bó tay. Trông cô như gái đang yêu ấy...

Còn nó u rừ như hoa ủa. Cả tối không một tin nhắn, không một cuộc điện thoại. Cứ tắt màn hình xong lại mở màn hình. Thịnh thoảng lại đưa li cà phê sữa lên miệng nhấp từng ngụm. Chán uống cà phê lại nằm xuống xong lại bật dậy...

Dương An biết nó bị làm sao chứ. Cô đã phì cười nhưng quay sang nó lại giả bộ nai tơ...

- Chị Nhi, chị làm sao mà buồn ghê vậy? – Dương An lấy mặt thần nhiên

- Há? Buồn cái gì chứ! – nó gượng cười mà thực ra trong lòng khó chịu vô cùng

- Haizz... hay nhớ oppa của em quá! – Dương An lại chăm chú vào màn hình điện thoại

- Nhớ hần sao? Làm gì có chuyện đấy! Nực cười. – nó cười đều giả

- Em chầu đấy! Chị đừng để ý... - Dương An quay sang nó nói đoạn rồi nháy mắt tình nghịch

Thật ra Dương An nói đúng quá còn gì! Nó đang nhớ hần đến phát điên lên được ấy. Đang thao thao bất tuyệt với những dòng suy nghĩ miên man. Thì...

“Ting... Ting”

Vớ lấy cái điện thoại, lòng nó như đang nở hoa. Cười toe toét và bỗng chốc sục sò. Không phải hần. Lướt màn hình điện thoại để mở khoá nó thờ dãi thườn thợt. Bỗng dỗi đồng tử của nó giãn ra...

“Gia Lâm đang ở trong tay tôi. Ngay lập tức hãy đến đây! Công viên xyz...Bằng không sẽ có một cuộc nổ súng và những vũng máu.”

Cái số lạ hoặc nhắn tin cho nó như thế đấy!

Lòng như lửa đốt, cổ họng khô rát, nói không thành lời. Đôi mắt ngấn lệ, nước mắt tuôn thành dòng ngày một nhiều, người nó đang run lên. xiết chặt chiếc điện thoại. Sợ hãi – Lo lắng, ừ ghen khiến nó như kẻ vừa thất bại. Tim đang nhói lên từng cơn. Tiếng nấc vang lên trong căn phòng từ yên ắng bỗng trở nên đáng sợ. Từ đôi mắt ngấn lệ đang giãn lên những tia hận thù và chết chóc, hàm răng nghiền ken kết. Thử âm thanh nhỏ nhưng đáng sợ...

Dương An thấy vậy ngồi dậy, lay lay người nó bỗng nhìn sắc mặt nó thì thoáng rùng mình. Khuôn mặt thiên thần của nó giờ đang biến thành ác quỷ và nó đang sắp trở thành một con ác quỷ khát máu.

Liếc nhìn dòng tin nhắn trong điện thoại nó, Dương An cũng đang sợ hãi...

Không ai bảo ai cả hai cùng đứng dậy lấy xe đi thẳng đến công viên xyz...

Không khí ở đây âm cúng lạ thường, đèn công viên hôm nay dường như cũng được bật nhiều hơn. Trên nền gạch in hình trái tim nhiều màu sắc sỡ...

Nó không quan tâm đến mấy thứ đấy, chỉ chạy đi tìm kiếm một bóng hình. Chạy qua đây bằng lăng, nước mắt không ngừng tuôn. Nó thấy mùi tên chi đường cùng dòng chữ “Đi thẳng”. Nó không suy nghĩ mà làm theo chỉ dẫn...

đi khoảng 500m nó đến một chỗ khung cảnh tuyệt đẹp. Những bông tuyết được treo trên cành cây như cây hoa anh đào. Những chùm bóng bay hình trái tim, dưới nền gạch là những phiến đá ngọc thạch được ghép thành chữ “I love You” bằng đá ruby

Nhìn qua một lượt, nói bằng giọng lạnh tanh...

- Khốn kiếp, mày ở đâu? Mày muốn gì? Gia Lâm đâu? – nó ra sức hét lên nước mắt lăn dài...

Bỗng bài hát “Sau tất cả” vang lên nhẹ nhàng

Một người con trai ôm lấy nó từ phía đằng sau, nó giật mình toan hất ra nhưng cái mùi hương này! Thật quen thuộc. Nhẹ nhàng quay người lại – là hần. Hần mỉm cười nhìn nó!

Nước mắt của nó lăn dài...

- Anh có làm sao không? – nó lo lắng nhìn hần

- Không. – hần nhìn nó cười

Nó ôm lấy hần, khóc to lên như con nít vừa bị người lớn bắt nạt...

- May quá! Anh không sao. Tại sao anh lại để người ta bắt như vậy chứ! – nó nghẹn lòng không thôi hoảng sợ

- Lâm gì có ai bắt chứ! – hần cười

Nó buông người hần ra, nhìn hần thắc mắc...

- Ý anh là sao? – nó nhui mày

- Nghe kĩ này... Ái Nhi ... ANH YÊU EM... - hần hét to

Nó ngỡ người nhìn hần. Một lần nữa nước mắt nó lại rơi nhưng không phải rơi vì đau đớn mà rơi vì hạnh phúc!

- Ái Nhi, làm bạn gái anh nhé! – hần nhìn nó ánh mắt trêu mến

Một lần nữa, nó chủ động ôm hần. Ôm thật chặt rồi thủ thủ vào tai hần...

- Em... đồng ý...

Trên môi hần xuất hiện nụ cười chưa bao giờ hần cảm thấy hạnh phúc đến như vậy!

Nó và hần đều đã chờ ngày này từ rất lâu rồi...

- Thôi nào, anh chị ngưng cho em xem cảnh này đi nhé! – Dương An từ đầu bước đến

- Dương An? Phải rồi đừng nói em với anh ta âm mưu lừa chị nhé! – nó lườm lườm hần rồi liếc sang An

- Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi mà chị đâu – An nhún vai cười

- Hơ, anh chỉ muốn làm em bất ngờ thôi! – hần xua xua tay thanh minh.

Nó lại khóc nức lên...

- Anh có biết là anh làm em lo lắng lắm không há? – nó

- Thôi nào, đừng khóc. Anh xin lỗi! Anh sẽ không bao giờ như thế nữa. – Lau nước mắt cho nó hần nói bằng giọng nhẹ nhàng

Dương An thì le lưỡi bởi màn tình cảm sến sến này! Cô thấy rất vui vì chưa bao giờ thấy anh trai ngọt ngào với bất kì cô gái nào như vậy. Chứng tỏ anh trai cô đã yêu cô tiểu thư kia thật lòng mất rồi! Sau đó cô đi chỗ khác để dành phần riêng tư cho hai người để không trở thành “kì đà càn mủi”.

Còn nó chưa bao giờ nó khóc lóc vì một người con trai. Chỉ trong một ngày hần đã khiến nó phải khóc rất nhiều nhưng đau đớn thì không có chỉ có hạnh phúc là tràn đầy. Chắc trái tim nó đã thật sự được mở khoá, lớp băng trong trái tim nó đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

~ Khu căng tin trường Maria carap~

- Hôm nay mày bị làm sao ấy nhỉ? Cứ ngồi cười thôi thế. – Yến bần khoản khi nhìn thấy những cử chỉ lạ lùng của nó

- Há? À chuyện là như thế này! Bla... Bla... - nó cười híp mắt

- Sướng nha – Yến cười

Con gái ai cũng vậy, kể cả lạnh lùng hay băng giá đến cỡ nào. Khi yêu cũng sẽ thể hiện rõ trên khuôn mặt và tính cách cũng từ đó mà thay đổi!

Nó cũng không ngoại lệ. Lúc trước nó lãnh cảm, vô tâm bao nhiêu thì từ khi gặp hần, biết hần và quen hần nó đã thay đổi bấy nhiêu: nói nhiều hơn, cười nhiều hơn, con tim ấm hơn và biết yêu đời hơn bao giờ hết.

Khi nghe thấy tiếng trống, nó nhanh nhẹn đi lên lớp. Nở nụ cười thân thiện với tất cả mọi người.

- Chào cả lớp! Chúc cả lớp học thật tốt nhé!

Như thế đấy, nó yêu đời, tươi cười hát lù lo thùng thảng đi về chỗ. Để lại đằng sau lưng đám bạn mang dấu hỏi chấm to đùng trên đầu...

“Ái Nhi hôm nay sao vậy nhỉ?”

“Có khi nào cậu ấy bị sốt?”

Tiếng xôn xao nổi lên, dĩ nhiên nó biết và nó cũng không bận tâm vì giờ nó đang... rất rất hạnh phúc rồi!

Cắt ngang những mạch suy nghĩ tình cảm của nó, cô Minh – giáo viên dạy Văn kiêm chủ nhiệm lớp nó bước vào.

Không biết tại sao nhưng khi cô Minh lên lớp là cả cái lớp 12A1 này lại náo nhiệt hẳn lên. Vì xinh sao? Không phải. Vì dạy giỏi sao? Cũng không luôn nhé! Mà đơn giản vì cô ấy hiền quá nên học sinh hoá nhòn.

Trong cả cái lớp học đại diện và đứng đầu toàn trường này, cô Minh chẳng ghét ai và câu gắt với ai hết. Nhưng nó – người học trò cô cưng nhất vì vừa học giỏi, vừa trật tự trong giờ học. Thật ra cô biết không phải nó ngoan đến độ trật tự vậy đâu, mà do nó ít nói nếu không nói là lười nói.

Nhưng trông kìa, hôm nay đến cả nó cũng đang “chọc điên” cô cơ đấy! Cười nói rôm rả quá thể luôn!

Gõ thước kẻ cộc... cộc xuống mặt bàn để yêu cầu cả lớp giữ trật tự...

- Các em! Nghe cô nói này, hôm nay lớp chúng ta có bạn mới đấy! – cô Minh vui vẻ

Vừa nhắc đến “có bạn mới” là cả lớp ai cũng dừng mọi hành động, im lặng trong 1s rồi lại nhốn nháo...

- Bạn mới há cô? hay Nữ- Tao mong là con trai...

- Con gái thì tốt hơn...

Cả lớp bàn tán rôm rả như không có sự hiện diện của cô. Riêng nó thì chán nản giờ sách ra đọc và... mộng mị chiêm bao.

Một lần nữa tiếng thước kẻ vang lên...

- Nào! Nào, có nghe cô nói không đấy?

- Có ạ! – cả lớp đồng thanh

- Vào đi em – Cô hướng mắt về phía cửa

Một nam sinh bước vào: Áo sơ mi nhà trường, quần Jeans, giày Vans Authentic Cờ Mỹ, cùng mũ lưỡi trai và balo galaxy trông cực thư sinh và bánh bao!

Tiếng các nữ sinh trong lớp ồ lên và các nam sinh trong lớp cũng không khỏi bất ngờ!

Nó ngẩng đầu lên nói “chung nhan học sinh mới”

Và... ngạc nhiên!

- Chào các bạn, mình là Hân Gia Lâm, thành viên mới của lớp – mong các bạn giúp đỡ! – nháy mắt và nở một nụ cười tươi khiến tim bao nhiêu bạn nữ đã nhảy lên không trung

- Gia Lâm, em muốn ngồi đâu? – cô Minh tươi cười

- Cho em ngồi xuống bàn bạn nữ tóc vàng kia là được rồi! – hần chỉ về phía nó

- Nhưng chỗ đó có Tuyết Yến ngồi rồi! – Cô Minh

- Dạ thưa cô, em chuyển lên bàn khác cũng được, nhường chỗ cho học sinh mới ạ! – Yến tươi cười

- Vậy được rồi, lớp trưởng chỗ em trống đúng không? Tuyết Yến ngồi với lớp trưởng nhé! Còn Gia Lâm em ngồi cùng Ái Nhi – Cô Minh vui vẻ

“Ái chà, cu cậu biệt lựa quá ha! Ngồi với công chúa của lớp cơ đấy!”

“Nó khôn quá!”

Tiếng xì xầm nổi lên vì không ít nam sinh đang ganh tị với hần.

Hần thân nhiên ngồi xuống ghế. Nó nói li nhí...

- Này, sao anh lại ở đây?

- Học cùng em

- Anh 19 tuổi rồi mà!

- Nhảy cóc. 18 thôi!

- Anh với An có sở thích quái đản, chơi trội! – nó cười đều

- Người ta có IQ – hần thân nhiên chọc lại

Im lặng là vàng! Không nói thêm bất kì câu nào nữa không kiểu gì cũng bị cái tên này chặn họng...

~ Giờ ra chơi~

Đề mừng hân mới đến trường. Nó quyết định bao Yến và hân một bữa “đồ ăn nhanh”

Như dự đoán của nó, mấy nữ sinh trong trường đang nhìn hân ánh mắt đầy trêu mến và tình cảm.

Ngồi xuống ghế, Yến nhận trách nhiệm đi lấy đồ ăn để cho nó và hân có thời gian riêng tư. Nhưng đôi đầu như mơ, Yến vừa đi khỏi, mấy con nhò lớp 10 hay 11 gì đó tự nhiên xúm xít lại quanh chỗ nó và hân...

- Chị Nhì, ai đây nhì? – cả đám kia nhao nhao.

- Ồ, em hỏi làm gì.

- Hỏi để biết thôi, chứ anh ấy đẹp trai quá! Em không “cuồng” lại được.

Cả đám con gái kia như ruồi nhặng cứ bầu lấy hân. Đứng là động nhằm người rồi mà...

Nó tiến lại phía hân toan kéo tay đi!

- Không ăn à?

- Tới, đi thôi – nó nháu mày

Nó soạn tin nhắn cho Yến: “đồng đồ ăn, nàng tự xử đi nhé! Ta phải giải quyết đồng ruồi này!” – send

Thấy “soái ca” bị kéo đi, lũ con gái kia xúm sỏ

- Chị Nhì, kệ anh ấy ở đây đi, sao chị lại kéo anh ấy đi! Chị có là cái gì của anh ấy đâu?

- Em biết chị không là gì của người này à!

- Ý... ý chị là sao? – con nhò to hòng kia thoáng lăm lăm mở hời trên chán

- Nghe kĩ đây này, Người này là người yêu chị. Hiểu chưa? Lần sau đứ a nào mà dám động chạm vào tao bẻ răng từng đứ a! Rõ chưa! – nó gắt lên khiến cả căng tin im ắng

Hân chỉ mỉm cười, hạnh phúc thật, nó đang ghen kia!

Ôm nó từ đằng sau hân thì thầm...

- Đề như vậy nhé! 5s nữa thôi!

- Công cộng – nó định đẩy tay hân ra nhưng không được nên đành mặc kệ

Mọi người trong căng tin ánh mắt ngập sự “gato”

Yến cũng nhìn thấy chứ!

Không hiểu cô nàng đang nghĩ gì nữa. Không biết đang vui hay đang buồn. Nửa muốn khóc, nửa không. Rối bời và hỗn độn!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Nó nắm tay hân dẫn đi vòng quanh sân trường để tham quan.

Vừa đi, nó không ngừng kể chuyện rồi cười tít mắt!

Nhìn nó hân chẳng nhận ra một Ái Nhì lúc trước nữa, thờ ơ – khinh khỉnh trước mặt hân là một Ái Nhì hài hước – ngọt ngào! Cái điệu bộ của nó làm hân phải bụm miệng cười... Có vẻ nó đã quá phần khích khi hân chuyển tới trường này.

Nhưng nhìn xem, con gái của cái trường này như lần đầu tiên nhìn thấy trai đẹp ấy! Nếu không phải nó bận bịu với tiết hội giăng mà cô Minh nhờ thì nó đã lời hân thoát ngay khỏi đây rồi. Giờ thì đành mặc kệ thôi chứ sao, con gái con lra nhìn “soái ca” thì cũng phải the the thôi, đáng này nhìn cứ như kiểu sắp nhò hết “đãi rớt” ra vậy.

Biết sự ghen tuông của nó đang chuẩn bị nổ tung, hân vội khoác lấy bờ vai nhỏ bé của nó, và nói đủ to cho lũ người kia nghe rõ!

- Em yêu à! Anh yêu em yêu nhiều, nhiều lắm đấy!

Nó nhìn hân mỉm cười hạnh phúc.

Cả hai không thèm để ý đến những ánh mắt chứa đựng sự ghen tức , cùng với những lời bàn tán...

“Chị hai của 12A1 có người yêu rồi sao? Không tin nổi đấy!”

“Họ thật xứng đôi mà này nhì?”

Một số người có nhao nhao lên, ca tụng nó hết lời...

Hết giờ học, nó nói Yến về trước hôm nay nó sẽ về với hân. Yến chỉ mỉm cười rồi lặng bước đi!

Sao nhì? Tâm trạng của Yến hỗn độn quá! Sao cô lại không mừng cho nó vì nó có bạn trai chứ!

Ghét hân? Không, trước đây ghét còn được nhưng giờ mọi chuyện rõ ràng quá rồi!

Còn cặp đôi kia thì lại dè dỏ nhau đi ngắm cảnh hoàng hôn trên bờ biển.

Dưới ánh sáng còn vương lại cuối cùng trong ngày. Một cô gái tóc xanh rêu xoắn bồng bềnh. Áo học sinh cùng chiếc váy xếp li lừng màu đen tuyền đang đùa ròn với những làn sóng xanh đang vội vàng xô đẩy nhau tạt vào bờ. Tiếng cười trong trẻo vang lên, hân và nó cứ thế chơi té nước....

Ở bên hân, mọi phiền lo trong nó bay đi hết!

Ở bên nó, mọi nhọc nhằn trong hân bị xua tan!

Chỉ cần ở bên nhau, hai người như chung một người!

Không khí bỗng trở nên êm dịu hơn, không còn tiếng cười và nô đùa nữa. Nó ngồi tựa vào vai hân dưới nền cát mịn, lặng ngắm những áng mây lững lờ trôi về một bến bờ nào đó xa xôi lắm! Mặt trời đang dần khuất sau đỉnh núi...

Hải âu cũng đang dang cánh để bay về tổ ấm...

Nó khẽ nhắm mắt lại, hít thở cái không khí của biển. Trong lòng...

- Nếu một ngày em biến mất như đôi hoàng hôn kia, thì anh sẽ đau đến như thế nào? – tiếng nói nhẹ tênh của nó vang lên

- Cũng đồng nghĩa như anh mất đi cả thế giới của mình. Thử hỏi xem có đau hay không chứ! –hắn ôm chặt nó vào lòng.

Lại nó về nhà, hắn cũng mượn phòng tắm của nó để tắm rửa còn nấu ăn đã có Dương An phục vụ.

Đúng là anh em giống nhau như đúc cái gì cũng giỏi. Dương An đường đường là một tiểu thư cực “ưng bướng” của Hàn Gia vậy mà cái môn gì cũng biết nấu nhè! Nhan sắc thì quá hoàn hảo rồi đúng là người “vừa có tài vừa có sắc” thật may mắn cho anh chàng nào về sau lấy được cô bé này! Nhưng không ai hoàn hảo cả thể cho nên cô chỉ mất cái khuyết điểm tính cách hơi “nữ quyền và có phần thô bạo” một chút...

Sau khi “anh trai và chị dâu” tắm rửa xong, An đã dọn cơm ra đầu vào đây.

- Xin lỗi An nhé! Vất vả cho em rồi! – nó cười hiền

- Không sao đâu mà chị dâu, em thích nên em mới làm – An

- Chắc do thương anh đấy. Chẳng biết có ăn được không. Cô đã từng vào bếp bao giờ đâu. – hắn nói chọc quê

- Oppa không phải lo ngon là chắc. Mà em làm không phải vì anh đâu, là vì chị dâu đáng yêu của em đấy! – Dương An lè lưỡi

- Của em nào, là của anh. – hắn lờm lờm

- Của em

-Của anh.

- Thôi nào, hai người không định ăn hả. Vậy tôi ăn nha! – nó can ngăn rồi thản nhiên gấp thức ăn nhai ngấu nghiến

- Là em nê chị dâu đó! Không anh toi rồi. – Dương An nói đoạn cầm đũa

Lịch đi chơi của tối nay là nó sẽ đi cùng Dương An. Hắn sẽ lui thủi một mình “không ai nương tựa”.

Đảo bước trên con đường lát gạch ngoài công viên, hắn chán nản đá những viên đá nhỏ. Chợt ngừng mặt lên thấy một bóng dáng quen thuộc, hắn tiến lại gần... Là Tuyết Yến.

- Sao cô lại ở đây.

Yến ngừng mặt lên khi thấy có tiếng gọi. Nhìn hắn bằng đôi mắt sững nước...

- Cô sao vậy? – hắn ngồi xuống bên cạnh và còn ga lăng đưa cho Yến chiếc khăn tay.

- Không sao. Chỉ là buồn chút chuyện thôi! – Yến quệt hàng nước mắt tươi cười nhìn hắn.

- Gia đình à?

- Ừ.

Yến buồn rầu kể mọi chuyện cho hắn nghe thì ra là bố mẹ Tuyết Yến vừa đáp chuyến bay về Việt Nam và báo cho cô biết rằng họ sẽ ly hôn trong tuần tới.

- Ba mẹ cô sống chung với nhau bên Mỹ cũng lâu vậy mà. Tôi tưởng...

- Chỉ là cái cơ để họ che mắt tôi thôi. Họ có xích mích từ rất lâu rồi. Tôi biết nhưng rồi cũng lờ đi. – Yến buồn rầu nói

- Sao cô không gọi cho Nhi. BFF mà!

- Tôi không muốn chia cắt khoảng thời gian của hai người vì chuyện cá nhân của tôi. Mà sao tôi không thấy Nhi đi với anh?

- Đi với Dương An rồi.

- Ừ!

Không gian bỗng trở nên u buồn hơn bao giờ hết.

Bỗng hắn lên tiếng...

- Rượu không? Cho khuấy khuấy, tôi cũng đang chán không có việc gì làm

- Ừ!

Cả hai đi tới quán rượu “Rose”

Trong khi hai người này đang tâm trạng ủ rũ thì Dương An và nó đang sập sinh trong tiếng nhạc của vũ trường...

Cả hai đều quậy tung bưng khiến bao anh chàng điên đảo. Nhưng nhìn là hiểu rồi đấy! Một tiểu thư của Trần gia và một tiểu thư của Hàn gia. Ai dám động tới!

Một chàng trai nhìn cực cool. Khuôn mặt đẹp trai và vồ cùng khá á. Đầu đội mũ lệch và đi kèm là phong cách cực bụi và chất từ đầu tiến tới kéo tay Dương An.

- Vạ à. Cho chồng xin lỗi. – Anh ta nhìn Dương An bằng ánh mắt cún con và tỏ vẻ đáng thương.

- Tôi không phải vợ anh, tránh xa tôi ra. – Dương An bực nhọc đẩy tay chàng trai kia ra.

Nó thấy thế liền tiến lại...

- Cậu là ai vậy? – nó nhìn chàng trai kia.

- Chị dâu à, không có gì đâu, hay chúng ta... - Dương An chưa kịp nói hết câu thì chàng trai kia cắt lời.

- Em là Vương Hoài Phong ạ - chồng tương lai của Dương An – anh ta cười tươi rồi để lộ chiếc răng khểnh song cũng lợi dụng tình thế, kéo tay Dương An nắm chặt

- Vậy à Dương An? – nó cười hiền nhìn Dương An.

- Không phải đâu chị, hắn ta là đồ lừa đảo ấy, hắn ngoại tình với con khác. – An bừa bãi xong quay sang Hoài Phong nhìn bằng ánh mắt sắc sảo – Về với Vợ Của Anh đi. – rồi hếch mặt.

- Vợ vậy phải nghe anh giải thích chứ! Đòi đòi kiếp kiếp anh yêu mình vợ thôi, anh không ngoại tình với ai đâu. – mặc cho Phong thao thao bất tuyệt Dương An vẫn khoanh tay trước ngực với cái thái độ dửng dưng và không quan tâm tới

Nó thì buồn cười lắm nhưng vẫn cố nhịn lại.

- Thôi hai đứa cứ từ từ mà giải quyết với nhau đi nhá, chị đi lấy ít nước.

Nó ngồi vào phía bàn cuối dãy để tránh mấy cái ánh sáng lập lòe khó ưa. Một tay lướt bảng tin trên facebook bất chợt nó nhận được tin nhắn từ hắn...

“Định không về luôn à?”

“Sắp!!!”

“Em đang ở đâu.”

“Vũ trường Mex”

Sau đó nó tắt màn hình rồi nhấp từng ngụm nước cam và chờ đợi đôi tình nhân kia giải quyết mọi chuyện.

5’ sau xuất hiện bóng dáng người con trai quen thuộc đang tiến lại gần nó.

- Nhanh thế. – nó thần nhiên uống nước không ngoái lại nhìn hấn đang đứng phía sau.

- Chỉ cần là gặp em, thời gian với anh không là gì cả. – hấn ôm nó từ đằng sau.

Một lúc sau khi đã gọi nước uống và ngồi trò chuyện với nó thì Dương An tiến lại gần.

- Oppa cũng biết đường mà đến đây à. Vậy trông chị dâu luôn đi nha, em phải đi giải quyết một số chuyện cho xong.- An nháy mắt với hấn rồi quay lại nở nụ cười tươi rói với nó rồi đi thẳng.

- Là chuyện yêu đương. – nó nhìn hấn rồi nói

- Hoài Phong.

- Cậu nhóc cũng đẹp trai lắm!

- Yêu nó à?

- Yêu anh. Chỉ anh thôi

Hấn béo yêu vào má nó, tay trong tay cùng nhau ra khỏi vũ trường...

Khoảng thời gian hạnh phúc nhất chính là lúc được ở bên cạnh người con trai mình yêu nhất, không biết tình cảm dành cho nhau chỉ là tạm thời hay vĩnh viễn nhưng giờ phút nào hai người còn yêu thương thì hãy yêu thương hết mình và bằng cả con tim. Vì đơn giản tình yêu cần nhất sự trân thành, mà trân thành được tạo ra nhờ những tin tưởng và cảm thông!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Trong khi hấn và nó đang tay trong tay đi bên nhau thì ở một góc phố vắng...

- Anh muốn giải thích gì? Nói nhanh, tôi không có thời gian. –Dương An khoanh tay trước ngực về mặt tỏ ra khó chịu.

- Thực ra chuyện hôm nay vợ thấy không... - Hoài Phong đang cố gắng bào chữa thì bị cắt ngang – mắt tôi đau có mù, hai người ôm hôn nhau thắm thiết vậy mà không phải cái gì, tóm lại tôi không muốn qua lại với loại người như anh nữa. Biến đi – Dương An bực bội

- Cô ấy là em họ của chồng mà. – Hoài Phong vội nói

- Em họ? Theo tôi thấy thì hai người qua cả mức độ anh em họ rồi đấy!

- Vậy thì vợ thử nói xem, vợ với anh Lâm có như chồng hay không. Vợ thật là...

Phải rồi, An với hấn cũng thắm thiết với nhau lắm mà nên việc ôm với cả chom má là điều quá bình thường đối với cả hai.

- Dù sao thì tôi cũng không tin. – Dương An nói bằng giọng nhỏ nhẹ nhưng áp úng

- Vậy chồng sẽ gọi em họ chồng ra đây. Có được chưa? – Hoài Phong lấy điện thoại trong túi quần...

“Mi à, em rảnh không, anh có việc cần em giúp đây.”

“...”

“Ok.Hèm Y đường X”

5 phút sau một chiếc BMW màu trắng dừng ngay đầu hèm. Một cô gái tóc màu vàng búi gọn gàng, khuôn mặt xinh đẹp cùng bộ váy đính đá đầy kiểu sa bước xuống xe đang tiến lại gần chỗ Dương An và Hoài Phong đứng...

- Hai gọi em ra đây có chuyện gì gấp à?

- Mi, đây là vợ chưa cưới của anh. Cô ấy đang hiểu lầm anh với em...

Hoài Phong chưa nói hết câu, Mi cũng đã hiểu mọi vấn đề như thế nào.

Cô tươi cười quay sang nhìn Dương An bằng ánh mắt triu mến và nụ cười thiên thần.

- Là chị dâu em sao. Em là em họ của anh Phong mới từ Pháp về. Mọi chuyện không như chị nghĩ đâu.

- Là em họ thật sao. – Dương An mơ hồ

- Chứ gì nữa là vợ đa nghi quá thôi – Hoài Phong khoác vai Dương An kéo lại gần người mình

- Vợ xin lỗi chồng. Lẽ ra phải tin tưởng chồng. – Dương An nhìn Hoài Phong ánh mắt đầy sự ăn năn

- Chồng cũng xin lỗi vợ yêu. – Hoài Phong nói rồi nhè hôn lên má Dương An

- Chồng đâu có lỗi, là do vợ.

- Lỗi của chồng là làm cho vợ phải giận, làm cho vợ yêu phải khóc. Chồng hừ quá!

Cắt ngang sự “lãng xẹt” của cặp đôi yêu thương không đúng thời điểm này, Mi lên tiếng...

- Hai người phải đi em đi đã chứ! Nhìn hai người mà gato quá đi! – Mi chêu ghẹo

- Ở bên ấy lâu thế sao em không tìm ý trung nhân. Chẳng lẽ không ai có thể lọt vào mắt xanh của Tiểu Mi hay sao. – Hoài Phong

- Em xinh đẹp vậy mà vẫn không có người yêu à? – Dương An cười.

- Hầy, anh chị, em mà được một phần như anh chị thì tốt. Có đôi có cặp. Em không muốn lấy chồng bên ấy. Xa quá! Muốn lấy ở Việt mình cơ, để bên cạnh anh hai. – Mi cười híp mắt.- Thôi đi cô nương, tìm người tình đi thôi không có sẽ bị ế gà và trở thành bà già đau khổ đấy! – Hoài Phong nói đoạn rồi cười lớn.

Dồn hết sức mạnh vào tay.

“Ừnh” một cái. Vâng! Cái nện trọn vẹn đáng xuống lưng của Hoài Phong, cậu nhún nhó...

Dương An bụm miệng cười!!!

- Hừ, không đùa với anh nữa. Em về. – Mi phất tay, rồi quay sang Dương An nháy mắt tình nghịch. – Chị đi chơi vui về, tạm biệt!

* Giới thiệu nhân vật:

- Vương Hoài Phong (170) : con trai cưng của chủ tịch QW. Chủ tịch Vương là bạn thân của bố hấn. Đẹp trai, răng khểnh, hay cười, tính tình vui vẻ. Phong cách bụi, chất, tình nghịch. Yêu An từ hồi còn bé xù. Vợ hôn phu của Dương An

- Dương Trà Mĩ (16t): con cưng của Dương Gia, đang là du học sinh Pháp và bị đình chỉ vì tội đánh nhau quá nhiều. Xinh xắn, tốt với từng người. Thích đánh đấm. Phong cách: nữ tính. Thần tượng: Hoài Phong

-----

*Tại quán cà phê Bìn phố:

Nó đang ngồi nhấp từng ngụm campuccino ngon lành

Hắn thì chăm chú nhìn nó cũng đủ no, hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

- Thấy cô bé kia xinh không?

Nó héch mịch về phía trước cửa kính, nơi vì hè có cô gái khá là xinh đẹp đứng.

- Xinh. Nhưng không bằng em

- Chứ sao nữa. – nó cười thỏa mãn

- Tự cao về bản thân quá rồi đấy ngốc ạ! – hân béo yêu mũi nó

- Muốn rồi. Về thôi. – nó cười

- Hôm nay về nhà anh nhé! Mai nghỉ mà.

- Nhà em thì sao.

- Anh nhớ An trông. Đã được chưa.

- Vâng. – nó cười hiền.

Hắn gọi điện thoại:

“ Anh hả? Trông nhà hộ chị dâu em nhé! Hôm nay Nhi sẽ ở với anh. Em đi chơi cũng về sớm đi. Vậy nhé!”

Nói một lèo rồi hân cúp máy.

trong tay đi ra bãi đỗ xe. Cả hai cùng bước lên chiếc mui trần màu đỏ bóng khiến ai ai cũng không khỏi trầm trồ vì độ sang choảnh củ chúng nó.Về phía An, đang đi bộ cùng Phong thì anh trai gọi nói một lèo rồi cúp máy khiến cô không kịp phản ứng câu gì.

- Ai gọi vậy? – Phong tò mò.

- Anh Lâm

- Ông anh già khó chịu. – Phong cười

- Gì đấy. – An nhìn Phong ánh mắt rục rịch.

- Oa,... Không. .. Không có gì. – Phong thoáng đỏ mặt hỏi

- Oppa bảo hôm nay chị dâu sẽ ở cùng anh ấy. Bảo vợ trông nhà giúp. Lại buồn rồi – Dương An chán nản.

- Vậy hôm nay chồng ở cùng vợ có được không? – Phong

- Ồ. Cũng được. Vậy cũng đỡ tui. – An cười

Trong lòng An đang vui lắm. Lâu lâu cô mới có cơ hội ở bên người thương...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Chiếc xe mui trần đỗ ở ngay cánh cổng trong suốt mà ngày trước nó cụng đầu.

Cũng một thời gian rồi nó mới tới nhà hân đấy nhì. Nhưng cảm xúc vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Vẫn một chút ngờ ngợ và thấy ảm cúng như ngày nào.

Nó cùng hân tiến vào nhà nơi phòng khách có ba má hân đang ngồi xem ti vi.

- Cháu chào hai bác! – Nó

- Nhi à con! Lại đây. – mẹ hân cười hiền gọi nó lại.

Ngồi dưới xuống ghế sofa bà Hân nắm tay nó thân thiết như người mẹ chồng với nàng dâu thật sự.

- Hai đứa đang hẹn hò phải không? Vậy tốt quá rồi. – mẹ nó tươi cười nhìn hân rồi quay sang nó vuốt nhẹ tóc nó.

- Chăm lo cho con dâu của ba mẹ tốt nha con trai. – Ông Hân chọc ghẹo

- Con biết rồi mà, hôm nay Nhi ngủ đây có được không vậy? – hân

- Chuyện này cần gì phải hỏi, dĩ nhiên là được chứ, hai đứa là vợ chồng chưa cưới rồi mà. – bà Hân

- Vậy con xin phép. – hân kéo tay nó đứng dậy lên phòng.

Đóng cánh cửa phòng lại.

Cái nơi một thời nó ở ngày trước, vẫn lạnh đậm như vậy – căn phòng hai màu đen – trắng làm chủ đạo.

- Sao anh không nói là ba mẹ anh ở nhà? – nó nhàu mày

- Có sao đâu, ở nhà thì làm sao chứ! – hân áp nó vào tường vén mấy sợi tóc vương trên khuôn mặt của nó.

- Ba mẹ anh không định sang bên kia nữa sao?

- 2 -3 hôm nữa, vợ yêu ạ! – hân vẫn chăm chăm nhìn nó, khoảng cách giữa hai khuôn mặt chỉ còn 2 cm, hai người nói chuyện có thể ngửi thấy cả những hương bạc hà phả ra từ trong khoang miệng.

Nó bất giác đẩy người hân ra, tiến lại phía tủ quần áo lấy bộ váy ren màu đen huyền, rồi tiến vào nhà tắm.

Bộ đồ trên người vừa được tháo xuống để thay bộ đồ ngủ thì cánh cửa phòng tắm chợt mở ra khiến nó giật mình rúm người lại... Hân đi vào với khuôn mặt thản nhiên hết mức.

- Anh... Anh làm gì trong này. Ra... ngoài mau đi! – nó vợ với chiếc váy ren che người

- Lâm sao. Mình là vợ chồng rồi mà. – hấn chốt cửa phòng tắm

Hắn nhanh chóng thay quần đùi và cời trần, nó vẫn đứng bất động.

Hắn thấy vậy chỉ nhếch mép rồi mặc váy vào cho nó. Tim nó đang đập loạn xạ, mặt đỏ bừng lên...

- Nhí, Lâm. Mẹ vào nhé! – bà Hân mở cửa bước vào

- Là mẹ. – hấn và nó bối rối vì cả hai đang ở chung một cái phòng tắm.

Hắn ho một tiếng lấy lại vẻ thần nhiên rồi bước ra ngoài cùng nó trước sự ngạc nhiên đến về mặt vui không nói nên lời của bà Hân.

- Mẹ gọi con có chuyện gì? – hấn

- Mẹ... đem trái cây lên cho hai đứa. – bà Hân vẫn chưa khỏi “sốc”.

- Con cảm ơn mẹ. Nhưng lần sau mẹ không phải làm như vậy đâu ạ. Phien mẹ quá! – nó cười

- Không sao đâu con đâu, mà hai đứa làm gì thì làm đi, mẹ ra ngoài. – bà Hân cười tươi

- Dạ, làm gì ạ! – nó ngỡ ngàng

Bà hấn bước ra ngoài...

- Thế là mẹ biết hết rồi nhé, vợ yêu! – hấn ôm lấy nó, hôn nhẹ vào cổ nó.

- Biết cái gì chứ. – nó thần nhiên xiên một miếng táo bỏ vào miệng

Buổi tối của hai người trôi qua ngọt ngào là vậy. Nhưng ở nhà nó, một cuộc chiến tranh “mì tôm” đang diễn ra... ==’

- Vợ sẽ thắng chồng. – Dương An ăn lấy ăn để bát mì tôm cay xè rồi thỉnh thoảng lại uống “ức” một ngụm nước...

- Chồng... sẽ không thua vợ. – Hoài Phong cũng ngầu ngẩn nhai mì tôm, hai con mắt đỏ ngầu chảy dòng dòng nước mắt, thỉnh thoảng lại sịt sịt vài lần.

Hai bên không ai chịu ai, hai chồng bát ô tô to lì chắt đống...

Cuối cùng cả hai cũng phải dừng lại ôm bụng với tỷ số hòa nhau.

Mỗi bên đã ăn 5 -5 bát mì tôm.

Tiếng “ợ” vang lên trong căn phòng bếp do hai người đã ăn quá nhiều.

Giờ chắc cũng chẳng ai lết được lên phòng đâu.

Bất chợt Phong đứng phắt dậy, ôm bụng chạy ụt té vào toilet, An ngồi cười hà hà như vừa thắng trận...

- Chồng bị táo... A... Sao tự nhiên đau bụng quá vậy này! – Dương An chưa kịp nói hết câu thì vội chạy lên toilet lần hai.

15’ sau cả hai cánh cửa toilet mở ra, hai con người đầu tóc rối tung bùng (=) với cái thở phào nhẹ nhõm.

Cả hai cùng ngồi xuống ghế dưới nhà bếp...

- Coi như lần này hòa nhau sẽ không có lần sau đâu. – Dương An lờm lờm Hoài Phong.

- Chồng sẽ đội vợ yêu ạ. – Hoài Phong cười gian.

Cả hai cùng quay sang nhìn đồng bát rồi lại quay sang nhìn nhau cười hiền.

- Chồng à! Hôm nay vợ mệt muốn chết! – Dương An cười nũng nịu.

- Vợ mệt hả? Rửa đồng bát này xong chồng đảm bốp cho nha. Chịu không? – Hoài Phong biết ý định của Dương An.

- Yep. – Dương An mặt buồn thiu định bê đồng bát đi thì...

- Thôi, chồng rửa dùm cho, con heo ngọc của chồng lên phòng nghỉ ngơi đi. – Hoài Phong nói yêu.

Dương An cười típ mắt chạy lên tầng.

Trong thời gian đợi Hoài Phong rửa sạch đồng bát kính khủng ấy, Dương An ngồi lướt facebook.

- Hôm nay ta phải lọc list mới được. – Dương An cười lớn.

“Hân Dương An: Hôm nay An lọc list nè, ai muốn add nào vô An add hết nghe hom.”

Tus vừa cập nhật hàng nghìn lượt like và comment như cá gặp phải nước thì mừng rồi..

“Chị An dễ thương add em với nha, nha chị!”

“Chị An add em đi nha, follow chị hai năm rồi á”

Đọc những comment An cười khoái chí, hot fâce có khác...

An tròn mắt trước một comment...

“Vương Hoài Phong: Thanh niên định sống ảo đến bao giờ đây! Tinh mọng thôi.” Cùng icon cười đầy ý cệu cưỡn.

An nhìn ra phía cửa phòng, Phong đứng dựa lưng vào tường nghịch điện thoại từ bao giờ.

- Chồng đều. – An quảng uych cái điện thoại xuống giường cầm gối nhảy đến chỗ Phong đánh cậu túi bụi.

- Ái dà! Vợ ời chồng chưa rồi, vợ ời. – Hoài Phong nũng nịu

- Hừ! – An dùng tay lại.

- Làm gì mà vợ dữ thế. – Hoài Phong

- Này thì dữ này... dữ này – An lại dùng chiều gối đập đầu để xù Phong

- Dừng. Chồng có điều muốn nói. – Phong bỗng nói bằng giọng nghiêm túc.

Cậu tiến lại gần giường lấy một chiếc gối khác, đánh nhẹ vào đầu An để trả thù.

An giật mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bị Phong đánh bất ngờ cuối cùng dùng chiều mĩ nhân kẻ...

Mặt cô mếu xệu như con nít, rồi nước mắt rơi 1 giọt 2 giọt...

- Vợ, chồng xin lỗi. – Phong vội quẳng gối ôm nhẹ An vào lòng

An vẫn thút thít.

- Chồng xin lỗi mà, đừng khóc nữa. – Phong ôm An chặt hơn.

- A... - tiếng Phong hét toáng lên.

- Hahaha thấy sự lợi hại của Dương An này chưa? – An cười lớn vì đã cho Hàn Phong nếm chồn cú đập vào bụng đầy đau đớn.

- Vợ thật là... - Hoài Phong nhủ mảy ôm bụng nằm phịch xuống giường.

- Chồng làm sao vậy? Đau lắm à? Vợ xin lỗi, vợ không cố ý. – Dương An lo lắng chạy lại

- Chồng đùa thôi. – Hoài Phong nhanh tay kéo An nằm xuống giường.

Ôm chặt An, Phong nhẹ nhàng.

- 11h rồi, ngủ thôi vợ.

Hôn nhẹ lên trán An

- Chồng mãi bên vợ như vậy. Chồng nhé! Bởi vì vợ quen có chồng bên cạnh rồi, thiếu chồng vợ sẽ buồn lắm! – An nhẹ nhàng ôm chặt lấy người Hoài Phong

- Vâng ạ!

An và Phong suốt ngày chêu chọc nhau là vậy!

Nhưng là do họ ghen và họ yêu nhau quá nhiều mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Ánh nắng chiếu lọt qua khung cửa kính, nó chiếu đầy, hân hân say trong giấc ngủ. Ngắm gương mặt hân hân nó chợt mỉm cười. Bỗng hân hân to mắt, nhón cười nhìn về người đối diện.

- Hôm qua em ngủ có ngon không?

- Ngon. Rất ngon – nó nhìn hân mỉm cười.

Cả hai cùng đi làm VSCN rồi thay quần áo. Nó cùng hân bước xuống nhà.

- Các con dậy rồi sao. Mẹ đang định lên gọi – bà Hân vui vẻ.

- Chúc ba mẹ buổi sáng vui vẻ. – nó mỉm cười

- Con đầu hôm nay tinh thần có vẻ khoan khoái quá nhỉ? – ông Hân chêu chọc

Nó ngượng đỏ mặt...

- Thời ông này, để cho chúng nó còn ăn cơm – bà Hân lườm nguyệt ông Hân – ngồi xuống đi hai đứa – bà Hân tươi cười

Tiếng rì rầm từ mấy người giúp việc nổi lên...

- Đây chính là cô chủ sao. Thật xinh đẹp!

- Họ quả là xứng đôi vừa lứa...

Bà Hân quay sang..

- Phải đây là con dâu tôi, giờ mọi người không định ăn sáng sao hay tính ngồi đó mà bàn tán cả ngày đây.

Họ biết ý liền lui vào trong bếp.

Ăn xong bữa sáng nó và hân xin phép ông bà Hân ra ngoài. Ngồi trên chiếc Lexus đen bóng đầy sang trọng lao nhanh trên đường quốc lộ.

- À Nhí này, em biết chuyện của Yến chưa?

- Dạ chuyện gì? – nó ngơ ngác

- Thì ba mẹ Yến sắp ly hôn ấy.

- Cái gì? – mặt nghiêm trọng

Lấy điện thoại tìm số Yến rồi bấm gọi..

- Alo, Yến hả? Máy đang ở đâu.

~.....

- Đợi tao một chút tao sẽ đến ngay.

Cúp máy nó quay sang hân...

- Anh cho em tới bar Mexy.

Chiếc xe lao nhanh như bay tới bar.

Nó đẩy vội cánh cửa chạy vào.

Vội nhìn xung quanh, phía xa là cô gái đang say trong men rượu bao vây bởi các chàng trai đang lân la cô gái đó. Bọn họ hết lướt nhẹ tay lên đôi vai trần rồi lại đến đôi chân thon dài, và nhìn Yến bằng đôi mắt thèm thuồng như một con mãnh thú thèm thịt người.

- Cút hết đi. Một lũ chó. – nó nóng mặt.

Mọi ánh mắt bỗng dồn về phía nó.

- Cô bé, làm gì mà nóng nảy vậy. – Một tên lại gần hất lộn tóc của nó.

“Bốp” một cú đấm trời giáng táng thẳng vào mặt thẳng đàn ông hèn hạ kia.

- Mấy nguời này đang động vào ai vậy hả? – hân gần lên ánh mắt sắc lạnh gấp những tia lửa tức giận.

- Thăng khốn – tên kia ôm mặt – Tụi bay đánh chết nó cho tao. – rồi quay sang đàn em ra lệnh.

Vic bỗng thấy có hỗn loạn...

- Khoan, cái gì đang diễn ra trong bar của tôi vậy – nói rồi Vic quay sang tên đàn anh kia – thăng Lee mày đang làm cái gì vậy.

- Anh Vic là hai bọn kia gây sự với bọn em trước. – Lee chỉ tay về phía nó và hấn

“Bốp” tiếng bạt tay phang thẳng vào mặt Lee...

- Thăng khốn, mày biết đây là ai không mà dám đụng tới. - Vic tròn mắt

- Em.. Em.. Không biết. – Lee mở tròn mắt

- Là tiểu thư Trần gia và thiếu gia Hàn. – Vic quát lớn

- Trần Gia và Hàn gia sao. – Lee hoảng hốt vội vàng quỳ xuống xin lỗi hấn và nó. – Xin hai người tha cho chúng em, chúng em thất kính quá!

- Người các người phải xin lỗi là người ngồi kia kia. – nó hất mặt về phía Yến.

- Dạ, chúng nó đã làm gì vậy chị Nhi. – Vic lên tiếng

- Lân lẽ tiểu thi Trương, tội có đáng chết không. – hấn nhếch mép.

Nói rồi mọi việc còn lại để cho hấn xử lý, nó vội vàng chạy đến chỗ Tuyết Yến...

- Yến à, Yến mày thôi đi. – nó giật ly rượu trên tay Yến

- Hà con Nhi là mày hả? Lại đây uống với tao. – Yến kéo tay nó.

Nó vội ôm chặt lấy Yến, khóc nức nở...

- Mày đừng như vậy, tao xin mày.

- Tất cả mọi người đã bỏ tao hết rồi. Mày sẽ bỏ tao như họ có phải không hả Nhi. – Yến nói trong tiếng nấc và nước mắt.

- Không, tao sẽ không bỏ mày đâu.Tao sẽ bên mày mãi mãi. Thôi giờ thì về với tao nhé! – nó dỗ tay Yến qua vai mình để riu đi vì Yến đã quá say đến nỗi không thể đứng dậy được.

- Lâm, lại đây. – nó gọi hấn – bế Yến giúp em.

Hấn bế Yến ra xe rồi trở Yến về nhà nó.

“Kính koong.. kính koong”

- An, mau mở cửa cho chị đi. An ơi! – nó gọi lớn

An đang trong phòng còn đang ngủ ngủ lơ lơ bỏ dậy để ra mở cửa.

- Vợ ngủ tiếp đi, để anh ra mở cho. – Phong lên tiếng

Phong ra mở cửa cho hấn và nó.

- Ở Phong sao em lại ở đây? – nó ngạc nhiên

Phong chợt tỉnh ngủ...

- Dạ, em... em

- Thôi không sao, em với An cũng là hôn thê mà. Lâm bế Yến vào đây đi. – nó chạy vào mở cửa phòng ba mẹ nó, hấn đặt Yến xuống giường.

Nó tháo giày cho Yến...

- Lâm lấy giùm em cái khăn ướt được không?

Nó vừa dứt lời hấn liền tức tốc đi lấy khăn ướt.

- Để em đi pha nước chanh. – Phong nhanh nhẹn.

- Em nấu cháo. – An nhí nhảnh

Nó cười hiền...

- Cảm ơn hai đứa!

Cánh cửa phòng đã đóng lại còn nó và Yến trong gian phòng rộng lớn sáng trưng. Yến thành thạo lại hơi nhức nhích người, gương mặt đỏ thắm nhắm nháp mồ hôi. Hầm răng nghiến chặt, ánh mắt nhắm nghiền vẫn đang nhìn lại đây khó chịu.

Chưa bao giờ nó thấy Yến như thế này, thay vì là một cô bé vui vẻ, tươi cười, lắm chuyện thì cô giờ đang phải quằn quại trong nỗi đau đớn tột cùng, nếu là nó chắc nó cũng khó lòng mà chấp nhận.

- Yến à! Tao thật sự xin lỗi, là bạn của mày nhưng tao không thể giúp gì được cho mày... Tao... Tao xin lỗi, xin lỗi mày...

Nó nắm chặt lấy tay Yến nói trong nước mắt, trong tiếng nấc. Hấn bước vào thấy nó yếu đuối như vậy, nhìn nước mắt nó rơi hấn đau lắm. Ôm chặt nó, nhẹ thì thầm

“Nhi đừng khóc, Yến sẽ ổn thôi! Tin anh đi.”

Nâng bàn tay quệt nhẹ hàng nước mắt...

- Đưa khăn ướt cho em.

Nó cầm khăn đặt nhẹ nhàng lên trán Yến.

Đúng lúc Phong bước vào...

- Chị Nhi nước chanh...

- Cảm ơn em. – nó nhận lấy cốc nước

Rồi lay nhẹ người Yến...

- Yến, nước chanh này, uống đi cho tỉnh.

Đôi mắt của Yến mở ra trong ngập nhoang, cô từ từ ngồi dậy, khẽ lay hai thái dương.

- Này uống đi. – nó vội lấy gối đỡ lưng cho Yến rồi đưa cốc nước cho cô

Uống hết cốc nước chanh, cô như đã hồi tỉnh...

- Mày đã đưa tao về nhà mày sao Nhi!

- Ừ.

- Cảm ơn nhé!

Cánh cửa phòng lại mở ra một lần nữa nhưng bằng một cách đầy thô bạo, đập thẳng vào cánh cửa (cũng may là chưa hỏng)

- CHÁO NÓNG... CHÁO NÓNG ĐÂY!!! – tiếng giao cháo của Dương An

An đặt cách bát cháo xuống bàn, Phong nhéo nhẹ vào má cô.

- Làm gì cũng phải từ từ chứ, sao không kêu anh xuống bê giùm cho nhờ bị bỏng thì sao.

- Em không phải trẻ con.

- Đây là Dương An, em gái Lâm phải không? – Yến cười hiền nhìn An

- Sao chị biết em vậy. – An ngơ ngác

- Nhí kè cho chị nghe. – Yến nói giọng đầy nhẹ nhàng.

- Còn cậu là người yêu An hả? – cô quay sang Phong

- Dạ, là hôn phu ạ. – Phong lém lỉnh

- À, vậy sao.

- Còn chị là... - Phong nói ngập ngừng

- Chị là Trương Tuyết Yến.

- Trương Tuyết Yến con gái của chủ tịch Trương công ty FAD phải không ạ? – Phong nhanh nhẹn.

- Đúng rồi, em cũng biết sao.

- Em là con trai của chủ tịch QW . Nghe danh chị và chị Nhi đã lâu, mọi người đều ca ngợi hai chị rất tài giỏi.

- Em là con trai của chủ tịch QW sao? Giờ chị mới biết. – nó lên tiếng

- Anh Lâm và An không nói gì cho chị ạ. – Phong cười

- Cái chuyện đấy thì nói làm gì chứ. – hần mặt thốn hết mức.

Mọi người đang cười nói vui vẻ, Yến cũng quên mất việc ba mẹ cô ly hôn. Bỗng Yến nói...

- Nhi này! Tao ... ở lại với mày vài bữa được không?

- Được chứ, nhà tao cũng là nhà mày mà. Cứ tự nhiên.

- Thế An về nhà ở với anh thôi, An nhũ. – hần lên tiếng

- Về thì về thôi, bộ chị đâu không núu kéo em sao. – Dương An nhìn nó bằng ánh mắt cún con đầy tội nghiệp.

- Được chứ, em ở đây cho vui đi An, giường chị đủ rộng để ba đứa chúng ta quẩy tung bùng mà. – nó hò hét.

- Oh Yeah, oppa về đi, em ở đây với chị đâu cơ. – An ra hiệu xua đuổi hần.

- Con bé này. – hần phì cười

Tiếng điện thoại reo lên, nó nhìn vào màn hình rồi xin phép mọi người ra ngoài.

- Alo, con chào bác.

-....

- Dạ, Yến nó đang ở nhà con ạ.

-....

- Con biết hết mọi chuyện rồi, bác yên tâm để nó ở đây vài hôm cho nó đỡ căng thẳng ạ. Mấy nữa là nó lại ổn thôi.

-....

- Vâng.

Nó bước vào, khuôn mặt vui vẻ như thường.

- Ai gọi vậy mày. – Yến vui vẻ hỏi.

- À... Là ông Pee. – nó

- Ông ấy nói ông ấy sắp về hả? Vui rồi. – Yến cười tít mắt.

- À...Ừ... - nó cười gượng

- Ông Pee là ai vậy chị? – An hỏi.

- Là quần già nhà chị – Nhi cười.

- Ông Pee vừa quan tâm người khác lại rất tốt bụng... - Yến hào hứng kể về ông Pee

Giá mà Yến lúc nào cũng có thể tươi cười như vậy thì thật tốt!

Nhưng số phận không mỉm cười với cô, đúng là cô đầy đủ vật chất thật nhưng vật chất không mua được hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

- Bye mọi người, tui em đi đây. – Dương An và Phong vẫy tay tạm biệt mọi người.

- Đi chơi vui về. – nó

- Nhớ về sớm đây. – hần hét

Nó, hần và Yến bước vào nhà thờ dài ngồi phịch xuống ghế sofa...

Bầu không khí tĩnh mịch lạ thường...

- Nhì à, em có muốn đi ra ngoài không? – hần bắt đầu lên tiếng.

- Đi – nó vui vẻ rồi quay sang Yến – Máy cùng đi nhé! Một mình ở nhà chắc, buồn lắm!

- Thôi hai người cứ đi chơi với nhau đi, tao ở nhà cũng được. – Yến cười.

- Đứng dậy đi nào. – nó ra sức kéo tay Yến.

- Thôi này cứ đi chơi đi.

Hần cũng cầm lấy tay kia lôi Yến

- Ở nhà buồn lắm, Yến ra ngoài với Lâm và Nhì cho thoải mái.

Mặc cho nó nằng nặc từ chối nhưng nó và hần vẫn ương bướng cuối cùng Yến cũng phải đi cùng.

Ngồi vào trong xe hơi, dây an toàn đã thắt đầy đủ, hần nói...

- Giờ chúng ta đi đâu đây?

- Đi ăn đi - nó

- Ăn cũng được đây. Tao cũng đang đói! – Yến xoa xoa bụng.

- Vậy thì đi ăn nhé. Let's go... - đẩy bỏ lững về phía trước, lao nhanh trên đường quốc lộ, chiếc xe dừng tại nhà hàng San Fu Lou – một quán ăn mang hương vị đặc trưng của Trung Quốc.

Bước vào căn phòng trang trọng tràn ngập những chiếc đèn lồng lồi trụ tỏa ánh sáng màu vàng chanh nhẹ nhàng, chọn chỗ ngồi gần ô cửa sổ, nó khoan khoái thả mình trong không gian tràn ngập mùi hương hoa tui líp

- Quý khách dùng gì ạ? – cô phục vụ xinh đẹp bước đến cất giọng nhẹ nhàng

- 3 Dim Sum, 3 sữa đậu nành và quẩy – nó

- 3 xuất gà Kung Pao ạ. – Yến lên tiếng

- 3 há cảo nhé! – hần nói

- Vâng, quý khách vui lòng chờ chút. – cô phục vụ đi vào không quên liếc nhìn hần một cái làm nó chường mắt vô cùng.

Khoảng tầm 20' các món ăn được bung ra bàn, ba người ăn uống vui vẻ. Nó ăn thịt gà còn vương cả nước sốt lên mép...

- Nhì, nước sốt dính trên miệng kia. – Yến lên tiếng

- Chỗ nào? – nó cầm khăn giấy

- Trên chỗ đó... Không bên phải – Yến

- Để anh. – hần nhẹ nhàng cầm giấy lau cho nó.

- Cảm ơn anh. – nó cười

Yến nhìn chằm chằm vào hai người rồi tự dưng thấy xót xa trong lòng, phải chăng là cô cũng đang muốn có một ai đó để yêu thương hay là do có một lí do nào khác nữa.

- Hai người tình cảm thật đấy! – Yến cười

- Máy cũng tìm một chàng trai để yêu đi thôi. – nó

- Tao thì yêu ai được chứ!

- Yến cũng rất xinh đẹp mà, lại rất nhiều người theo đuổi, không ưng ai được sao. – hần

- Cũng muốn lắm chứ, nhưng không được. – Yến cười

- Tiêu chuẩn chắc cao lắm đây! – hần

- Không thể cao bằng cái Nhì của anh được. – Yến

- Cao cái gì đâu chứ - nó phụng phịu

- Thôi ăn đi, kéo thức ăn lại nguội hết. – Yến

Ăn uống xong ba người lại leo lên xe hơi, lượn khắp thành phố, trời cũng đã trở tối...

- Về thôi. Em còn nấu bữa tối, rồi học bài nữa. Mai đi học mà. - nó

- Ok. – hần

- Yến máy không có sách và đồ đạc thì mai đi học kiểu gì? – nó

- Yến tâm, có người đem qua cho tao rồi. – Yến nháy mắt

Bước vào nhà, An đang nấu bữa tối...

- Mọi người về rồi sao? – An cười.

- Ừ, thơm quá! – Yến tiến lại gần

- Hôm nay em làm món cà ri gà – An

- Chị thích nhất cà ri gà đây. Chắc là ngon lắm đây... - Yến cười hiền

- An nấu ăn ngon lắm đây. – nó

- Chị dâu quá khen. – An cười típ mắt

- Phong không đến đây sao An? – hần

- Anh ấy nói anh ấy có việc rồi oppa.

- Anh cũng về đây nhé! – hần

- Không ăn cơm tối cùng bọn em luôn sao? – nó

- Ba mẹ vừa gọi nói là có chuyện gấp. – hần

- Vậy anh về nhanh đi – An

- Ừm tạm biệt mọi người, tạm biệt em – hân vội thom nhẹ vào má nó.

Xe của hân vừa lăn bánh...

- Lâm tỉnh cảm nh? – Yến

- Chị Nhi là mối tình đầu của oppa em đấy. – An

- Thật sao. Lâm chưa từng xiêu lòng ai cả luôn hả? – Yến

- Vâng là thật đấy. Em quá phục chị đầu luôn. - An nhìn nó

- Lâm yêu thương nhiều như vậy. Mấy lo mà giữ chặt vào kéo có người cướp mất đấy. – Yến mặt nghiêm trọng

- Há? – nó ngơ ngác

- Tao chiều một tạo mà đã xanh mặt ra rồi sao. – Yến ôm bụng cười, An cũng cười theo.

- Hai người thật là, tôi đi tắm trước.

Nói đoạn nó chạy một mạch lên phòng...

“Kìng koong... Kìng koong”

- Đến đây... Đến đây. – Yến chạy ra mở cửa – A, anh Su hả.

- Quần áo của em này. – Su vui vẻ

- Cảm ơn anh, anh vào nhà chơi đi – Yến

- Thôi anh phải về ngay, ba em mới chuyển một số đơn hàng cho anh, anh phải đi kiểm tra ngay.

- Vâng, anh đi đi.

Đóng cánh cổng lại, Yến kéo vali vào...

- Ai vừa đến vậy Yến. - nó ngồi vắt chân ăn bánh kem chờ món cà ri gà của An trên người quấn chiếc khăn tắm.

- Anh Su mang vali đến. – Yến

- Sao mày không báo anh ấy vào.

- Bận.

- Haizz... Hôm nay ngày gì mà đàn ông bận ghê vậy nh.

- Chị em chúng ta đơn côi. Chị đầu nh? – An

- Tôi quen rồi nên thấy bình thường, FA lâu ngày rồi mà, không có người thương nên tôi nay cũng như tôi mọi ngày thôi.

Nó và An cùng nhau thở dài...

- Thôi tôi lên tắm rửa đây, người dơ dáy lắm rồi. – Yến lách thếch kéo cái vali lên tầng

- Nhanh lên nha chị, cà ri cũng chín rồi. – An nói

- Ừ chị biết rồi – Yến nói vọng lại.

- Cà ri chín rồi sao. Để chị dọn cơm phụ cho. – nó đứng dậy mức cà ri giúp An..

....

Và cứ như vậy thời gian ăn tối lại trôi qua, trên phòng của nó có ba cô gái đang chăm chỉ học bài.

Cứ như vậy đến 23h đêm cả ba cùng vươn vai...

- Ôi xong rồi! Tao không ngờ là nhiều bài như này đây. – Yến vận tay

- Tao cũng vậy. Cô Minh thật có tâm quá! – nó ưỡ oái xoay cổ.

- Em cũng nhiều bài quá! – An vươn vai...

Cả ba chẳng ai báo ai, người tắt đèn bàn học, người kéo rèm cửa, người tắt đèn ngủ rồi nằm phịch xuống chiếc giường êm ái. Và cứ như vậy mà chìm sâu trong giấc ngủ...

Ở một căn nhà khác, Phong đang phải chú mắt vào cái màn hình máy tính, có quá nhiều công việc ở công ty cần cậu giải quyết.

Cậu là người kế nghiệp của công ty ba cậu, nên ngoài việc học cậu còn phải cố gắng trau dồi thêm thật nhiều kiến thức thì mới đủ thực lực để nhận chức chủ tịch trong tương lai.

Ở một nơi khác, nơi góc cửa sổ thủy tinh rộng lớn trong căn phòng màu đen trắng lăm lăm chủ đạo, một người con trai mái tóc vàng tay gõ bàn phím laptop, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình dày đặc những con số. Là dữ liệu quan trọng của công ty ba cậu bên nước ngoài chuyên về và là bài kiểm tra cho người đương nhiệm tài sản của Hàn Gia.

*****

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

* Tại biệt thự Trần Gia*

* 6pm*

Nó vươn vai tỉnh dậy. Bước xuống giường kéo chiếc rèm cửa. Ánh sáng chan hòa của buổi sáng lila vào khung cửa kính, nó đi thay đồng phục để chuẩn bị đến trường rồi tiến lại giường gọi hai người kia dậy...

- Dậy đi học thôi. – nó lay lay An và Yến

- Sáng rồi hả? – Yến dụi dụi mắt

- Em cứ ngủ là vừa ngủ được 5' đấy. Một quá đi! – An bật dậy ngáp ngắn ngáp dài.

- Hai người thay đồng phục trước đi. Tôi sẽ đi chuẩn bị bữa sáng.

Nó bước xuống nhà bếp, cắt vài lát bánh mì, chuẩn bị một chút bơ, một chút dầu tây và không thể thiếu là những ly sữa vào buổi sáng.

An và Yến cùng bước xuống. Khác với nó, Yến không mặc váy đồng phục xếp ly màu đen huyền mà chỉ diện chiếc quần bò đen bó phồng cùng áo đồng phục có thắt nơ ở cổ.

An thì phối áo đồng phục cùng với chiếc quần yếm nhìn đáng yêu vô cùng...

Cả ba ngồi vào bàn ăn.

Lấy một ít bơ và dầu tây quét vào bánh mì và thỉnh thoảng nhấp nhấp một ngụm sữa.

Ăn xong bữa sáng, An gọi Phong đến đón...

- Tao với mày đi bằng cái gì. – Yến

- Hôm nay đi xe đạp nhé! – nó nháy mắt tỉnh nghịch

- Xe... Xe đạp, xa lắm đấy. – Yến hoảng hốt.

- Hôm nay còn sớm mà. Cũng lâu lắm rồi tao với mày không đi xe đạp đến trường.

Nó và Yến mỗi người một chiếc xe đạp đi đến trường.

Con đường rộng tràn ngập nắng, hai hàng cây bên đường rợp bóng mát, những chiếc lá vàng thỉnh thoảng lác đác rơi, nó và Yến tung tăng đạp xe đến trường, mái tóc xoăn bồng bềnh đùa nghịch trong gió trông nó thật xinh đẹp nhưng xinh đẹp ở đây không phải là xinh đẹp một cách kiểu sa như những lúc nó diện trên mình những chiếc váy hàng hiệu cùng với những đồ vật như đồng hồ hay túi sách đắt tiền mà đẹp một cách giản dị và nhẹ nhàng.

Yến cũng vậy, tâm hồn cô cũng thật khoan khoái và dễ chịu. Đường cũng không xa lắm như cô nghĩ, cô thấy mình như lâng lâng phải chăng do cô đang khỏe ra nhờ việc đạp xe đạp.

Hai chiếc xe đạp được dựng vào lề xe trước bao cái nhìn lạ lẫm của mọi người trong trường...

Nó và Yến cũng chẳng thêm màng tới những lời bàn tán...

- Trần Gia và Trương Gia bị phá sản hay sao mà hai cô tiểu thư kiểu cách lại đạp xe đến trường như vậy nhỉ? – hs 1

- Giản dị quá nhỉ. – hs 2

Bước vào lớp 12a1, vẫn như mọi khi, nó đặt cặp sách xuống bàn, lẳng lặng kéo ghế ngồi xuống không nói một lời rồi lấy trong cặp ra một cuốn sách ngôn tình lật từng trang từng trang chăm chú đọc.

Còn Yến thì khác, lại hội tụ vào góc “bà tám” để cập nhật thông tin nóng hổi.

Tiếng trống trường vang lên... Nó nhìn sang phía bên cạnh mình, chỗ ngồi vẫn trống trơn. Hôm nay hẳn không đi học sao?

Tiết một là tiết văn của cô Minh chủ nhiệm...

Cô Minh vừa bước vào...

- Cả lớp... Đứng – khẩu lệnh của lớp trường vang lên cả lớp đứng nghiêm trang chào.

Cô ra hiệu cho cả lớp ngồi xuống và lấy sách vở ra, nó thỉnh thoảng cứ ngóang ra cửa...

- Làm gì mà hôm nay không tới nhỉ? Chắc kẹt xe – nó lẩm bẩm.

- Nhí, lấy sách ra đi em. Còn ngồi đờ người ra làm gì. – cô Minh gọi tên làm nó giật mình.

Tiếng bước chân chạy vội vang lên trên hành lang vắng, nghe qua cũng biết là tiếng chân ai rồi, nó thờ phào nhẹ nhõm.

Cánh cửa lớp mở “xoạch” một cái.

- Xin.. Xin lỗi... Học... Học... Em đến trễ - hần vừa nói vừa thờ hồng hộc

Khác với vẻ bánh bao lấm lấm trong bộ quần áo và mái tóc vuốt keo chải chuốt thường ngày thì hôm nay cũng bộ đồng phục ấy nhưng mái tóc hần trông có vẻ “hoang dại” hơn chắc do dậy muộn nên chưa kịp chỉnh chu gì.

Cô Minh cười hiền...

- Được rồi, vào đi. Lần sau đừng đến trễ nữa nhé!

Hần tiến về chỗ ngồi, vừa đặt cặp xuống lấy xách vở ra hần nằm dài ra bàn.

Nó cầm lấy tay hần, hần quay đầu lại nhìn nó...

- Sao hôm nay dậy muộn vậy. Hôm qua thức khuya hả. – nó ân cần.

- Ừ, nhiều công việc quá.

- Thương anh quá đi. – nó

- Không sao đâu mà. – hần cười ngồi dậy hờn nhẹ vào má nó.

Cô Minh nhìn thấy hành động của hần và nó chỉ mỉm cười. Rồi nói...

- Nhí, Lâm hai em trật tự nhé!

Tiết văn trôi qua, hần vẫn nằm ù rù ở đó...

- Đi ăn cho tỉnh người nhé! - nó

- Không anh một lát.

- Vậy anh nằm đây nghỉ ngơi đi, em xuống căng tin một chút! – nói rồi nó kéo tay Yến đi xuống căng tin.

Một lúc sau nó đi lên với hai tay hai xách đồ ăn. Là bánh mì trứng và một ly sữa tươi.

- Anh ăn đi cho đỡ mệt. – nó để thức ăn xuống bàn trước cái nhìn lạ lẫm của mọi người “Không ngờ Nhị lại biết quan tâm người yêu đến như vậy”

- Anh không ăn đâu. – hần vừa nói mắt vẫn nhắm nghiền.

- Ăn. – câu nói đầy linh cảm của nó khiến hần pải lập tức ngồi bật dậy và ăn.

Yến lại ra tám chuyện với nhóm “bà tám” để nó và hần riêng tư...

Nó kéo ghế ngồi xuống. Nhìn hần ngồi ăn. Trông hần quá là đẹp trai đi!

- Em có ăn không? Há miệng ra đi.

- Không sáng em ăn rồi.

- Ăn với anh đi.

- Em không ăn đâu. Ngắm anh cũng đủ rồi. – nó cười.

Nó lấy trong cặp ra chiếc lược chải lại mái tóc cho hấn...

- Như vậy nhìn chồng em sẽ đẹp trai hơn đấy. – nó nhẹ nhàng

Tím hấn thấy vui quá!

Càng ngày hấn càng yêu nó nhiều hơn, hấn yêu nó hấn muốn hét lên cho cả thế giới biết rằng: “ Gia Lâm yêu Ái Nhi.. yêu rất nhiều”

Cứ chỉ quan tâm lời nói của nó cũng khiến cho hấn cảm thấy thật ấm lòng...

Ăn uống xong hấn cảm thấy người mình như khỏe hấn ra...

- Sao hà, có hết mệt hơn không?

- Có ạ anh chăm sóc thì làm sao mà lại mệt được đây. – hấn ôm chặt lấy nó mặc cho những cái nhìn ái ngại của các bạn trong lớp.

- Lâm và Nhi tình cảm quá nhỉ? – một bạn nữ sinh lên tiếng

- Bao giờ cưới nhờ mời chúng tớ đấy! – lớp trưởng chêu ghẹo

- Biết rồi sẽ đầy đủ thiệp mời cho mọi người mà. – hấn cười

Yến vẫn lặng yên này giờ, mặc dù nói rằng cô đang nói chuyện với bạn bè nhưng chốc lát cô lại liếc sang nhìn nó và hấn. Những hành động quan tâm của hấn dành cho nó cô cảm thấy lòng đau vô cùng.

Lí do tại sao chính cô cũng không biết. Ngay lúc này cô muốn bật khóc, muốn khóc thật to nhưng phải kìm chế lại...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Ông Pee Quay Lại...

Liệu rằng có phải do Yến đã quá thương Nhi cho nên cô không muốn nhìn thấy Nhi thân thiết với một ai khác. Liệu rằng có phải là do Yến sợ mất Nhi, sợ mất đi một người quan trọng nhất trong cuộc sống của cô. Liệu rằng có phải rằng là Yến sợ Nhi bị tổn thương nên lòng mình không ngừng suy nghĩ và cảm thấy lo lắng bất an hay xót xa...

*****

Cả lớp 12A1 đang có một trận hỗn chiến toàn giấy và sách.

Sách vở bút viết của các bạn học sinh bay lung tung hết cả.

Chìm vẩn hốt, nắng vẫn ngập tràn, học sinh vẫn quậy phá mà không màng tới sự xuất hiện của giáo viên. Cô Minh đã trở lại lớp tự bao giờ mà không ai thêm để ý ngay cả lớp trưởng cũng đang mê mải thú vui giải mã rubik.

- Cả lớp trật tự. – Cô Minh khẽ nhàu mày gõ thước kẻ cọc cọc xuống mặt bàn.

Cả lớp bỗng im bật không có lấy một tiếng động chỉ có lớp trưởng là vẫn đang...

- Lớp trưởng cô... - một bạn học sinh lay lay áo cậu

- Nào, từ từ, tớ sắp lắp được rồi. – lớp trưởng vẫn miệt mài quay quay

- Báo Thiên, em quần lớp như vậy sao. – cô Minh

- Dạ, em xin lỗi ạ. – lớp trưởng đứng dậy gỡ gãi đầu.

Cả lớp cười ầm ĩ...

- Nghe cô nói đây trường ta sẽ tổ chức một buổi du thuyền cho riêng lớp ta vào ngày kia. Các em hãy về chuẩn bị đi nhé! – cô Minh tươi cười.

Lớp ầm lên bởi những tiếng reo hò và những lời bàn tán...

- Du thuyền sao như vậy quá vui rồi. – hs 1

- Chuẩn rồi nhờ đâu mình lại tìm ra được 1 quốc đảo nào đó mà chưa ai đặt chân tới nhỉ. – hs 2

- Ông mắc bệnh ảo tưởng hả. Làm gì còn quốc đảo nào chưa ai đặt chân tới chứ! – hs 3 cốc nhẹ đầu học sinh 2

* Nơi cuối lớp*

- Vui nhỉ? Lại được đi chơi. – nó

- Chứ sao. Trường này cũng hiện đại và giàu có phết nhỉ. – hấn

- Chứ sao, trường chuẩn quốc tế mà. – nó héch mếch.

Một ngày học tập trôi qua. Nói là học chứ học thì ít mà chơi thì nhiều.

Hấn ra lấy moto...

- Hôm nay hai người đi moto hả? – hấn vui vẻ hỏi nó và Yến

- Xe đạp. – nó tươi cười.

- What the hell? – hấn sùng sốt.

- Là ý kiến của Tiểu Nhi nhà anh đấy! – Yến chán nản

- Hôm nay em bị sốt hả? – hấn sờ lên trán nó

Nó hất tay hấn ra la oai oái...

- Ashi, hai người có thời đi không? Đạp xe đạp khỏe người chứ sao. Tao cũng biết nghĩ cho mày lắm chứ bộ, tao thấy độ này mày ứ nu xấu xí nên tao mới rủ mày đi xe đạp á. Biết chưa, bạn bè tốt vậy mà cứ than hoải - nó nhìn Yến lờm lờm.

- Do tao độ này ứ nu xấu xí hay là do mày nổi hứng hăm hà con nhỏ này. – Yến dơ nắm đấm nhìn kẻ trước mặt vì dám chê cô “ứ nu xấu xí”

- Thôi hai người định đứng đây cãi nhau mãi hả. Về đi đi. – hấn can ngăn.

Buổi trưa cái nắng đã bị lần áp bởi những hàng cây ven đường. Trên mặt đường là những ánh sáng nhỏ li ti len lỏi qua những kẽ lá tạo thành những vệt tuyệt đẹp...

Hấn lái moto theo sau thỉnh thoảng lại nâng điện thoại lên chụp với tấm hình của nó.

Nó giống như “thiên thần” sống vậy. Nụ cười rạng rỡ trong nắng, mái tóc đùa nghịch trong gió mùa thu, tiếng chim hót líu lo trên những cành cây...

- Bấm vào cái nút đỏ đó đi Yến. – nó

- A... Chết độ chạy tự động giờ tao mới nhớ ra. – Yến mừng rỡ

Chiếc xe đạp hiện đại tự biến thành chiếc xe đạp điện chạy bon bon trên con đường nhựa. Những con gió mát và dịu dàng phả vào mặt nó bắt đầu cảm thấy hương thu..

- Sản phẩm mới nhất của hãng xe đạp Mỹ phải không? – hần

- Ủ! – nó

- Thế mà mày không nói sớm làm tao đạp xe quá trời mệt. – Yến than vãn

- Tao thấy cũng bình thường mà. – nó

Cuối cùng nó và Yến cũng về đến nhà.

Cánh cổng hôm nay đã được mở sẵn. Nó ngo ngắc không hiểu chuyện gì đang xảy ra với nhà nó, bình thường chỉ mở ra rồi đóng lại. Hôm nay mở rộng như vậy chỉ có thể là...

- Ông Pee... - Yến ríu rít chạy vào.

- Là ông Pee về thật rồi. – nó mừng rỡ, vậy là bây giờ nó không phải lo vụ cơm nước và đồ ăn sáng hằng ngày nữa rồi.

Nó tiến vào khu bếp cùng hần, ông Pee đang nấu ăn...

- Ông về đây lâu chưa? – nó

- Tôi mới về lúc sáng thưa cô chủ. – ông Pee kính cẩn.

- Chào ông. – hần vui vẻ cúi người.

- Chào cậu. – ông Pee cũng cúi người theo bàn nể.

- Mọi chuyện trong quê ông ổn rồi chứ! – nó ân cần

- Thưa cô chủ, mọi thứ đều ổn.

Đúng lúc đó An bất ngờ đi học về, vừa về đến cửa...

- Chỉ đâu hôm nay ăn súp... - chưa kịp nói hết câu An nhìn thấy ông Pee đang hi húi nấu ăn.

- Đây là ông Pee này An. – Yến lên tiếng

- Dạ, chào ông. – Dương An tươi cười cúi người lễ phép.

Bộ ba tụ nó dẫn nhau lên phòng thay đồ mặc kệ hần bơ vơ một mình...

- Cậu Lâm ở đây dùng bữa nhé! – ông Pee

- Thôi cháu về đây! Chào ông.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Ngày được đi chơi du thuyền của lớp 12A1 đã đến. Thời tiết hôm nay thật tốt, những cơn gió thổi nhẹ nhẹ, trên bầu trời cao và trong xanh những áng mây mỏng bồng bềnh trôi.

Nó và Yến đã dậy từ rất sớm để chuẩn bị đồ đạc. Mỗi người một vali quần áo và giày dép và các loại đồ dùng cần thiết cũng đã được trang bị đầy đủ.

Hôm nay nó diện một chiếc áo tanktop và một chiếc quần đùi da màu rách cùng đôi giày nike thể thao và một vật không thể thiếu là chiếc mũ trắng in chữ “fuck life” đội lệch.

Yến thì nữ tính hơn khi trên người diện chiếc váy trắng tinh khôi triết hai bên eo, mái tóc đỏ cụp ôm lấy gương mặt tròn kết hợp với chiếc váy là đôi giày lười đế cao kẻ sọc ngang đen trắng. Cô xinh đẹp khi vuốt thêm mascara đậm hơn mọi khi.

Hần đã đứng đợi ở ngoài cổng một lúc lâu. Khác với vẻ thư sinh của áo sơ mi trắng quần màu mè hằng ngày hôm nay hần mặc một chiếc áo thun nam cộc tay phôi da. Hai cánh tay áo là da, trang trí thêm là hình ba ngôi sao trắng bản to bao quanh cổ áo phối cùng chiếc quần jogger nam đầy cá tính và đôi giày nike cùng chiếc mũ son trắng.

Thấy nó và Yến bước ra cùng hai chiếc vali và đồ linh kinh, hần ga lăng kéo vali hộ bọn nó bỏ vào cốp xe.

- Xong tất cả rồi đúng không? Chúng ta lên đường thôi. – hần vui vẻ.

Chiếc xe Lexus lao nhanh đến cảng biển nơi tập hợp của cả lớp.

Ai cũng ngỡ ngàng khi trước mặt mình là chiếc du thuyền 5 sao Rhapsody of The Seas

- Quá đẹp! – mọi người xôn xao bàn tán.

Các loại phương tiện như moto và xe hơi vẫn vẫn của các học sinh đã được gửi cho các bác bảo vệ trông chừng cẩn thận.

Tay ai cũng kéo những vali hành lí linh kinh, có người còn mang hẳn 2 đến 3 vali chưa kể những túi đồ dùng cá nhân. Diễn hình như hần chẳng hần, hai tay hai chiếc vali (cá của nó). Nó còn thương người nên đã tự xách các túi phụ kiện của mình.- Nào các em trật tự.

Tiếng nói của cô Minh vang lên mọi người đều dừng lại mọi hành động quay lên nhìn...

- Ô - tiếng ô lên của cả lớp khi thấy cô Minh “phiên bản mới” đầy lạ lẫm.

Bình thường cô đã rất xì teen rồi hôm nay còn xì teen hơn.

Mái tóc đen mượt của mọi khi biến thành mái tóc màu vàng óng uốn xoắn ngang ngực.

Trang phục cô mặc không còn là bộ áo tân thời nữa mà là áo phông thun kết hợp với quần bó màu rách nơi đầu gối, cháp và nơi đùi cùng đôi giày thể thao ba vạch adidas. Trông cô xinh đẹp lại càng xinh đẹp và trẻ trung hơn.

- Cô Minh hôm nay xinh lắm nhé! – một đám học sinh nữa lên tiếng.

- Chuẩn luôn cô ơi, tóc cô màu gì mà đẹp thế. – mấy bạn nam sinh

- Tóc giả mà các em – cô Minh nháy mắt.

- Lên thuyền thôi cô ơi. – cô giải nguy cho cô khỏi đám học sinh.

- Nhà trường đã bố trí cho hai em một phòng, các em hãy chọn bạn cùng phòng với mình rồi đăng kí cho cô, lần lượt từ bạn cuối.

- 1 – cô Minh giơng gác rồi lấy giấy ghi chép.

- Thiên Trang – Thiên Minh

- 2.

- Bảo An – Phương Uyên.

- 3

- Nhà Kì – Dương Hán

- 4.

- Phong Châu – Thiên Bảo.

- 5

- Kì Hân – Mỹ Phương

-....

-...

-...

- 12.

- Ái Nhi – Gia Lâm

- nữ chung phòng sao, – cô Minh ngừng đầu lên tươi cười.

- Bọn em là hôn phu rồi mà. – hân vui vẻ nói không biết rằng nó đang cúi mặt xuống vì ngượng ngùng.

- Cặp cuối.

- Bảo Thiên – Tuyết Yến. – lớp trưởng lên tiếng khiến cả lớp sững sờ.

- Yến à. Mày... Mày – nó hết sức ngạc nhiên vì không ngờ Yến lại chấp nhận ngủ chung phòng với một đứa con trai mà chỉ trên danh nghĩa là “ bạn cùng bàn”.

Lớp trưởng Bảo Thiên cũng đang khổ sở vô cùng vì phải trật vật với hàng ngàn câu hỏi của các học sinh trong lớp...

- Cậu và Yến hẹn hò hả, chẳng thấy nói năng gì nha. – mấy bạn nam chêu ghẹo.

- Không... Không phải... - cậu nhóc xua xua tay, mặt đỏ bừng lên như gấc.

- Thôi đừng ngại, cứ thủ nhận đi.

Bảo Thiên và Yến mặt xạm xịt miệng co giật, bó tay chằm com với lũ bạn này.

- Nào các em có tất cả 13 phòng, các em lần lượt trở vào phòng mình theo thứ tự từ 1 đến 13 như theo danh sách.- cô Minh lên tiếng dẫn học sinh của mình vào du thuyền.

Tất cả các học sinh đều đang choáng ngợp trước sự lung linh lộng lẫy của chiếc du thuyền. Trong khoang thuyền không khác gì một khu resort cấp cao.

Giữa là một hình tròn rộng bị cắt đôi là nhà ăn, hai bên là hồ bơi rộng rãi có đầy đủ những chiếc dù lớn.

Xung quanh hồ bơi là những chiếc ghế dài để cho những vị khách có thể thoải mái nằm nghỉ ngơi. Xung quanh hồ bơi hay tất cả các viên trong tàu đều được lắp đèn tạo ra ánh sáng màu vàng đầy lịch sự tao nhã.

Các bạn bắt đầu kéo vali về phòng đứng là hết bất ngờ này rồi lại đến bất ngờ khác.

Mỗi căn phòng đều phải gọi là rộng chà bá. Đầy đủ nhà tắm, nhà vệ sinh mọi vật dụng nhỏ như ghế salon, tivi 42ing màn hình cong hay cap quang wifi đều đầy đủ kể cả là bàn trang điểm và không thể thiếu là một chiếc giường kingsize trang nhã với chiếc nệm bằng lông cừu êm ái

Ngoài ra để tạo thêm vẻ đẹp trên mỗi chiếc bàn để đèn ngủ có thêm một lọ hoa tuylip tạo ra mùi hương vô cùng dễ chịu. Trên trần nhà là chiếc đèn chùm phát ra ánh sáng màu trắng cao quý.

Sau khi đã cất vali xong mọi người đều bước ra ngoài...

- Quá tuyệt luôn cô ạ! – các bạn học sinh nhao nhao.

- Chắc đây sẽ là một buổi du thuyền đáng nhớ nhất của chúng ta – Yến.

- Phải rồi, ở đây rất đẹp ngoài sự tường tượng của cô luôn. – cô Minh cũng niềm nở không kém.

Hắn từ đằng sau ôm lấy người nó mặt dựa vào vai nó...

- Cũng vui.

- Lâm và Nhi đừng làm cô gato thêm được không. – Cô Minh cười lớn

Đám học sinh cũng cười theo không khí thật rộn rã. Nó và hân thì ngại đỏ mặt nhưng cũng từ từ tìm cười.

Chiếc du thuyền vẫn đang lướt nhanh trên mặt nước xanh, cũng đã quá trưa, bụng mọi người bắt đầu reo lên “ ọc... ọc” đang biểu tình chủ nhân dữ dội lắm.

- Thôi được rồi các em chuẩn bị ăn chưa đi. – cô Minh vui vẻ ôm bụng suýt xoa

Nó và hân về phòng tắm rửa cho tỉnh người trước khi dùng bữa trưa.

Hắn nhường phòng tắm cho nó.

Nó diện cho mình chiếc váy hồng hồ vai, tay váy phồng, chiết nơ bản to ở bên hông. Kết hợp với đôi sandal đen đế cao.

Hắn sau khi tắm rửa diện cho mình chiếc áo phông tron cộc tay cổ chữ V màu vàng chanh cùng chiếc quần sooc nam màu xanh nước biển kết hợp với giày lười in họa tiết hình con rồng.

Trông nó và hân quá là đẹp đôi đi. Bước ra khiến mọi người phải trầm trồ ngưỡng mộ quả là bậc “ trai tài gái sắc”.

-Chiếc bàn ăn dài, hân kéo ghế cho nó rồi ngồi kế bên khiến bao nhiêu cô bạn trong lớp đang FA cũng phải trầm trồ ghen tị.

- Ái Nhi sướng quá! Được Gia Lâm quan tâm suốt ngày. – Thiên Trang (có bạn cùng lớp lên tiếng)

- Không phải cậu có Thiên Minh quan tâm rồi hay sao. – nó và hân liếc nhìn Thiên Minh (cậu bạn cùng lớp)

Cậu bạn gái giấu đầu mặt đỏ như trái cà chua chín...

- Cậu ta sao, cậu ta không bằng một phần của Gia Lâ. Ngưỡng mộ Gia Lâm quá đi! – cô bạn Thiên Trang ôm mặt mình theo hình cúp sen ánh mắt long lanh chớp chớp nhìn Gia Lâm khiến Thiên Minh tức xì khói đầu.

- Cậu làm Thiên Minh tức sắp phun ra lửa rồi kia Thiên Trang. – Bảo Thiên từ đầu nhảy vào.

- Cậu lo cho Tuyết Yến đi kìa Bảo Thiên, cậu ấy nhìn cậu này giờ. – Phong Châu vừa dùng dao cắt thức ăn vừa nói.

- Tớ... Liên quan gì tới tớ chứ? – Tuyết Yến bắt ngờ đỏ mặt.

Cả đám cười ầm lên, cô Minh chỉ lắc đầu ngao ngán.

- Mấy cái đứa này, cô vẫn đang ế già ế cô đơn mà có than vãn gì đâu. – cô Minh vừa gấp thức ăn vừa vui vẻ nói.

- Chẳng qua là cô không muốn yêu thôi. – nó và hần đồng thanh lên tiếng.

Mọi người dơ mặt 15s...

- Ái chà, hai đứa dạo này có “thần giao cách cảm” ha ghê cô cơ đấy! - cô Minh cười.

Cứ mỗi lần chiều cô Minh là y như rằng lại bị cô bắt hòng nên chấp nhận cúi mặt xuống gượng ngủ, mọi người thì cười như điên đảo nhìn hai chúng nó.

Chiều đến, cô Minh bầy trò...

- Bấy giờ chúng ta chơi trò này. Cả lớp chia thành hai phe nam và nữ, chúng ta sẽ thi bơi lần lượt từng cặp một. Ai thua sẽ phải nói một bí mật bất kì mà người kia yêu cầu, và phải nói thật lòng. Chịu không?

Ý kiến của cô Minh nhận được sự đồng tình của tất cả học sinh.

Tất cả mọi người đều rất cố gắng để dành phần thắng và được hưởng “quyền lợi”.

Đến lượt nó và hần, nó nguyệt hần một phát...

- Anh thua chắc!

- Cứ chờ mà xem – hần cười ranh mãnh.

Cả hai cùng nhảy xuống hồ bơi với tốc độ bàn thờ.

Đúng 30s hần bơi được sang bờ bên kia. Nó cũng vừa kịp lúc chạm tay vào thành hồ nhưng vẫn là sau hần.

Hần mỉm cười đắc thắng, nụ cười đầy gian xảo.

- Hời đi, hời đi. – tiếng nhao nhao cổ vũ của các bạn học sinh dân quanh hồ.

- Được rồi. Ái Nhi, nghe rõ này.

Tim nó đang đập thành thịch... “Không biết tên này đang định hỏi câu quái gì đây.”

Mặt nó đang căng thẳng dần đều, hần bỗng phi cười...

- Em thích ở cùng với tớ chứ!

Tiếng “Ồ” to vang lên quanh hồ.

- Vui rồi, Ái Nhi mau trả lời đi kìa.

Nó thì đang tức lộn ruột muốn nhào tới đâm cho hần một trận. Sao lại hỏi cái câu kì cục như vậy trước bao nhiêu người thế này chứ!

Tiếng xôn xao nổi lên, ai ai cũng đang mong chờ câu trả lời của nó.

- Có... Có, em thích, thích ở cùng với anh. – cô hét to, mặt đỏ ửng vì ngại.

Hần thì đang phớn trong lòng, mọi người thì lòng đầy bối rối không ngờ Ái Nhi có thể sến sẩm đến thế.

Hần nắm tay nó dẫn lên khỏi hồ nước.

- Nào cặp tiếp theo : Bảo Thiên – Tuyết Yến. – cô Minh tươi cười ra lệnh

Phản thắng thuộc về Tuyết Yến, cô chẳng biết hỏi gì nên đành hỏi đại...

- Cậu có thích ăn món gì nhất. – cả lớp mặt mếu xọ với cái câu hỏi đầy củ chuối của Tuyết yến, cơ hội có 102 như vậy thì có thể hỏi câu “cậu thích ai” chẳng hạn... Chẹp chẹp

- Tớ thích trứng rán và sữa. – Bảo Thiên vui vẻ trả lời.

Nhưng đây cũng là lợi thế tốt cho những cô bạn gái trong lớp đang yêu đơn phương chàng lớp trưởng đẹp trai.

_____tớ là thước tua không gian_____Windy_____

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Tối trên thuyền sẽ là một buổi party hồ bơi, cho nên tất cả mọi người đều diện cho mình những bộ đồ bơi đẹp nhất.

Mọi người có thể ăn uống và quây phá thỏa thích nhưng một điều tuyệt đối là không “rượu” bởi vì đây là chuyến du thuyền mà nhà trường dành cho học sinh.

Nhưng thay vào đó các học sinh sẽ được thưởng thức những đồ uống như soda, nước cam hay coca...

Đêm nay bạn nữ nào trông cũng thật tỏa sáng và khuyến rũ khoe đường cong trong những bộ bikini bắt mắt.

Nó diện cho mình một bộ bikini màu trắng, bên ngoài khoác chiếc áo kimono mỏng bước ra cùng hần, hần cúi trần, diện quần sooc khiến các bạn nữ trong lớp ai cũng phải gục ngã vì body sáu múi săn chắc của hần.

Yến bước ra cùng Bảo Thiên, cô diện bikini màu đỏ. Trông vừa nóng bỏng vừa khuyến rũ, Bảo Thiên khoe body 6 múi, mặc quần sooc vải màu xanh ngọc, tóc vàng giống y hệt kiểu tóc của Justin Bieber (nói thật chứ Bảo Thiên đẹp trai cũng phải ngang ngửa hần chứ đùa, đẹp trai học giỏi ai mà không thích)

Mọi người thoải mái nằm trên chiếc ghế dài nghỉ ngơi, một số người thì nâng những ly soda chúc tụng nhau rất vui vẻ, người thì vùng vẫy dưới hồ bơi. Cô Minh đi đến...

- Các em quấy một lúc với DJ chứ nh? – cô nháy mắt.

Cả lớp reo hò cổ vũ, nền công nghệ cao có khác, chỉ cần bấm nút một cái, hồ bơi rộng lớn và cả nhà bếp biến mất thay vào đó là cả một sân khấu rộng lớn không khác gì quán bar, một cô nàng DJ xinh đẹp đang đánh DJ, quả cầu disco dù các loại màu sắc bóng hiện ra trên trần bằng thạch cao màu trắng.

Mọi người lắc lư theo điệu nhạc, nó kéo hần lên giữa sân khấu và thể hiện nhwuxg điệu nhảy tuyệt đẹp, có lúc hần ôm lấy nó rồi thom nhẹ lên cái cổ trắng nõn nà của nó.

Sau khi nhảy xong điệu nhạc, nó vào nâng ly với các bạn, hần cầm theo ly soda lên khoang tàu hóng mát, thật bất ngờ là Yến cũng đang có mặt trên này, hần tiến lại.

- Cạn. – hần cười

Yến mỉm cười nâng ly sting đầu lên, cả hai người uống cạn ly

- Nhi đâu? Sao anh lại lên đây? – Yến lên tiếng

- Cô ấy đang trò chuyện với bạn. Còn cô? Tại sao lại lên đây. – hấn ân cần.

- Chỉ là hóng gió và nghĩ đến một số chuyện. – cô cười rồi bất giác cúi mặt xuống.

Hần biết cô lại đang nghĩ về gia đình mình. Ngoài mặt thì tỏ ra vui vẻ và vẫn ổn nhưng trong thâm tâm của cô đang tổn thương rất lớn. Chẳng qua là cô không muốn nó lo lắng cho mình thôi. Hấn nâng khuôn mặt Yến lên, Yến lại khóc nhewang giọt nước mắt trong suốt và mặt đang đang lấn dái trên gương mặt xinh đẹp.

- Đừng khóc. – hấn mỉm cười lau nhẹ hàng nước mắt trên gương mặt cô

Cô ôm chặt lấy hấn khóc thật to, tiếng khóc hòa vào tiếng vù vù của gió biển. Hấn khá bất ngờ tính đây cô ra nhưng lại thôi.

Một lúc sau cô buông hấn ra...

- Xin lỗi nhé! Thành thật xin lỗi, tôi hơi quá kích. – Yến xin lỗi hấn rồi rít lau nhẹ những giọt nước mắt còn đọng lại trên má.

- Không sao.

Đứng lúc nó bước lên...

- Hóa ra anh ở đây hả, làm em kiểm anh mãi. – nó mỉm cười – mày cũng ở trên này hả?- nó vui vẻ khi thấy Tuyết Yến.

- Anh lên đây hóng gió gặp Tuyết Yến cũng lên đây.

- Tên này! Lên đây mà không gọi người ta. – nó nắm mạnh vào bắp tay hấn

- AAAA... cũng tại em tám nhầm với mụ bạn đưa ấy chứ. Sao giờ quay sang trách anh. – hấn nhăn nhó, làm khuôn mặt đáng thương.

Nó chẳng nói câu gì lườm hấn một cái rồi chạy lại đứng cạnh Tuyết Yến...

- Yến à, mày vừa khóc hả? - nó nhìn chăm chăm vào đôi mắt hoen đỏ của Yến

- Không, sóng biển làm mắt tao cay. – Yến cười.

- Sóng biển mà cũng làm cay mắt được hả? Vụ này mới nha. – nó bần khoản gãi đầu.

- Chứ sao. Ngốc. – Yến ấn nhẹ đầu nó để cài cho cái lí sự cù chuối của mình.

Đứng một lúc, cả ba cùng bước xuống, bữa tiệc cũng đến hồi kết thúc.

Ai về phòng đấy, nó và hấn thay đồ rồi leo lên giường. Hấn lại lôi chiếc laptop trong vali ra để tiếp tục công việc.

- Công ty lại gửi email hả? – nó thoáng nhàu mày.

- Ủ! – hấn lấy ngón tay lay lay giữa trán.

- Để em giúp cho.

- Thôi em ngủ đi, anh lo được. – hấn tươi cười.

- Anh chưa ngủ thì em cũng không ngủ. – nó ương ngạnh

Cuối cùng hấn phải đưa USB cho nó để cùng làm việc với mình.

Quả đúng là hai người làm việc hiệu quả hơn một người. Thoáng chốc hấn đã hoàn thành xong công việc của mình mà còn có thể nói là rất tốt là đáng khác. Lâu nay nghe danh tiểu thư Trần vốn đã rất nề phục với sự thông minh giờ hấn còn nề phục nó hơn gấp nhiều lần.

Quay đi quay lại để cất lap vào vali đã thấy nó nằm ngủ lúc nào không hay.

Hấn cũng nằm xuống ngắm khuôn mặt nó, vuốt nhẹ làn tóc mượt hấn thủ thi nhẹ nhàng.

- Báo bối của anh chắc mệt lắm rồi.

Đôi môi cánh đào của nó thỉnh thoảng lại nhoen miệng cười, hấn hôn nhẹ nhàng lên đôi môi mềm mại ấy.

Nó bất giác ôm lấy hấn, dụi dụi mặt vào bờ ngực rắn chắc.

Tim hấn đang đập loạn xạ, hấn hạnh phúc vô cùng.

Hấn cũng ôm lấy nó và ngủ ngon lành.

Tất cả các phòng đã ngủ chỉ trừ phòng của Tuyết Yến và Bào Thiên...

Hai con người sau khi thay đồ ngủ xong thì mỗi người cầm một túi bắp rang bơ ăn và ngồi thỏa mãn dưới ghế sofa xem tivi...

- Này Bào Thiên, cậu đã từng xem công chúa Winx xinh đẹp chưa. – Yến mắt vẫn dán vào tivi

- Cậu nghĩ gì một người con trai vừa men lý như tớ lại xem phim đấy. – Bào thiên bĩu môi trông cậu thật đáng yêu.

- Thật sao vậy cậu xem phim gì. – cô cười cười vắt chân lên ghế, một tay cầm bắp rang bơ đặt lên cạnh ghế sofa, quay sang nhìn Bào Thiên...

- Thi Perman. – Bào Thiên nhìn Tuyết Yến

- Perman. – Yến hỏi lại.

- Ừ. – Thiên trả lời đầy tự tin.

Yến ôm bụng lăn ra cười. Cái gì chứ, tưởng men lý trai 100% thể nào lại đi xem phim hoạt hình Perman.

Cậu Thiên thì đang tức giận ra rồ vì đang bị chọc quê.

12h đêm, căn phòng số 13 vẫn sáng đèn. Thiên vẫn chăm chú nhìn vào màn hình tivi, bắp rang bơ cũng đã hết. Bỗng cậu thấy nặng nề một bên vai. Nhìn sang thấy Tuyết Yến đang ngủ trên vai mình, trông cô nàng thật dễ thương.

Hai má đang ửng hồng, đôi môi đỏ cherry nổi bật giữa làn da trắng.

Thiên mỉm cười tắt tivi để đỡ gây tiếng ồn cho Yến khiến Yến thức giấc. Cậu bế cô lên giường, đắp chăn cho cô, Thiên đang định bước xuống để đến ghế sofa ngủ thì bị bàn tay ai kia giữ lại...

- Đừng bỏ tớ! Tớ xin cậu. – Yến mơ mộng đôi mắt nhắm nghiền đang chảy một hàng nước mắt.

“Chắc Yến đang mơ đến cái gì đó”. Bào Thiên nghĩ.

Thiên biết Yến đã chịu rất nhiều tổn thương, cậu gỡ tay Yến ra, quệt hàng nước mắt cho cô rồi lấy một chiếc gối nằm ngủ dưới ghế sofa vì cậu biết rằng cậu và Yến chỉ là những người bạn, dù sao đi nữa một nam một nữ cũng không nên ngủ chung một giường. Bấy giờ cậu có thể lên giường nằm ngủ hay lụm dụng cụ ấm vào lòng nhưng không được nếu làm như vậy người thiệt thòi nhất vẫn là Yến thôi...

~~~~~ Sáng hôm sau~~~~~

* Phòng nó và hân...

Hân đang nhìn nó ngu bồng “ Chụt” nó hôn vào đôi môi của hân. Hân dơ 5s để tiếp thu mọi chuyện rồi lại cười hạnh phúc. Hân lại ôm lấy nó, thú thì...

- Buổi sáng vui về, vợ yêu!

- Anh cũng vậy, chồng yêu! – nó ôm chặt dụi dụi vào bờ ngực rắn chắc của hân.

Sau cái giây phút đắm đuối nó và hân cũng chịu dẩy cùng nhau VSCN và giúp nhau thay đồ... Chi thay đồ thôi không làm gì bậy bạ nha =)))

Hôm nay hai người mặc đồ đôi, cùng là áo phông rộng màu trắng, tay áo là phần da cực style giữa áo in chữ to “ My love” kết hợp với quần jogger đen kết hợp với giày converse. Đội mũ lưỡi trai ngược.

Nó kết hợp quần áo cá tính với chiếc vòng cổ chocker, vòng tay và vòng chân tatoo. Hân phối với vòng tay gai và đeo một bên khuyên đen hình thánh giá.

* Tại phòng Báo Thiên – Tuyết Yên*

Sáng ra thấy một mình nằm trên giường, cô ngỡ rằng hôm qua Báo Thiên đã ngủ cùng giường với mình và giờ đang làm VSCN, cô tự lầu bầu...

- Ngốc thật, đêm qua mày ngủ với một đứa con trai sao.

Mất cô đứng ở phía ghế sofa, một chàng trai đang co rúm rỏ vì lạnh, đôi mắt vẫn đang nhắm nghiền, Yên bước xuống giường, cô tiến lại phía ghế.

- Hôm qua cậu đã nhường giường cho tớ sao. – cô chột mím cười.

Báo Thiên ngồi dậy dụi dụi mắt, mím cười với cô...

- Cậu dậy rồi hả? Xin lỗi vì đã dậy muộn nhé! Đêm qua cậu ngủ ngon không.

- Ngon lắm. – Yên cười.

- Cùng đánh răng chứ! – Báo Thiên lên tiếng.

- Được thôi. – cô và Thiên cùng nhau bước vào phòng tắm làm VSCN

Cậu nhường Yên thay đồ trước.

Yên diện cho mình chiếc váy xòe có đai màu đen huyền kết hợp với đôi giày cao gót màu đen mũi nhọn đính bông hoa hồng bán to ở mũi.

Mái tóc đỏ dô chấm đến ngang vai...

Hàng mi cong, đôi mắt to tròn, chiếc mũi cao thanh tú. Đôi môi đỏ hồng đang nhoẻn miệng cười với Thiên.

Thiên nhìn Yên không chớp mắt...

- Sao nhìn tớ hoài thế. Không thay đồ hả? – Yên lên tiếng.

- Có... Có chứ! Tớ thay đồ đây. – cậu đi nhanh vào nhà tắm

Yên nhìn bộ dạng Thiên thì phì cười, đóng cửa nhà tắm lại. Cậu xả vòi tạt mạnh nước vào mặt...

“ Báo Thiên, sao mày lại nhìn người ta như vậy chứ! Mày điên rồi!”

Khuôn mặt cậu đang đỏ bừng tìm cậu đang đập loạn xạ.

Cậu vò đầu dấm mạnh vào tường...

*****

* Giới thiệu nhân vật*

- Dương Báo Thiên : (17t) lớp trưởng, học giỏi, là con một của gia đình Dương Chấn và Mị Thủy nên rất được cưng chiều. Ba làm chủ tịch tập đoàn KM, mẹ làm tổng biên tập của một tòa báo nổi tiếng. Tác giả nói rồi đấy, đẹp trai không kém gì hân, tóc màu vàng y hệt Justin Bieber, tích cách: quan tâm người khác, hay cười, và hòa đồng.. bla bla...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Sau một hồi lục đục trong phòng tắm, Báo Tiên cũng bước ra trong bộ trang phục là chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần bò mải và đôi giày Renben Hana.

- Đi nào. – Yên tươi cười vẫy vẫy cậu.

- Ở... - cậu vẫn đang rất bối rối

Yên và Thiên bước ra chạm chán nó và hân. Nó thì vui vẻ nói...

- Thiên và Yên rất đẹp đôi nhé! Hai người trở thành một cặp được rồi đấy!

- Gì mà một cặp chứ! Không đâu. – Thiên xua xua tay

- Xem kia, mới chiều ghẹo một câu mà đã đỏ mặt rồi sao. – nó

Thiên phải chịu lùi cúi mặt xuống

Yên đang nhìn thẳng vào đôi mắt hân, mím cười. Hân thì lảng tránh nụ cười của cô. Sau khi cả lớp đã tập hợp...

- Cả lớp! Điểm đến đầu tiên sẽ là đảo – một hòn đảo với cảnh rừng núi bao phủ nổi tiếng. Và nước biển bao bọc, vừa ngắm rừng núi vừa tắm biển thì còn gì bằng. – cô Minh cười tươi rói - Đảo thật sap. Ước mơ cả đời của tôi. – Phương Uyên (cô bạn cùng lớp) mừng rỡ nhẩy cẩng lên. - Vui nhì, là . – Hàn Minh(bạn cùng lớp) nói với Phong Châu(bạn cùng lớp) đứng bên cạnh. Cuối cùng thuyền cũng dừng lại tại một hòn đảo lớn. Tắm biển bán lớn dựng ngay trước đảo “ Welcome to “Cỏ Minh dẫn đầu đoàn học sinh lần lượt bước xuống theo.

thật đẹp! Toàn cây là cây dù là đã bị chính chu lại bởi bàn tay của những người thợ nhưng hòn đảo vẫn giữ được sự hoang dại vốn có. Có thể nói cây bốn mùa ở đây cây nào cũng đầy đủ cả, một hòn đảo có thể thay áo khoác suốt bốn mùa thì còn gì tuyệt vời. Và đặc biệt nơi đây cũng là nơi hội tụ hàng trăm loài cây quý và đẹp trên khắp thế giới như: cây nấm áp Attenborough loại nấm hiếm sống trên núi Victoria của Philippines, cây cọ tự từ ở vùng tây bắc Madagascar, cây sưa loại cây từng bị cho là tuyệt chủng đến khi nó được tái phát hiện vào những năm 1970 ở đảo Meha - Ấn độ đương...

- A hình như là poke – me – boy – tiếng bạn thông thái vang lên khi nhìn thấy loại cây có lá nhỏ thân nhiều gai.

- Đúng là poke – me – boy rồi chẳng phải nó chỉ sống ở quần đảo Virgin thôi hay sao. – cô Minh tò mò, không quên chụp một kiểu ảnh để về có tài liệu tìm hiểu thêm.

- Là hoa Rhizanthella Gardner(còn gọi là lan sống dưới đất) – Yên vội reo lên.

- Đầu. – Báo Thiên tiến lại, nó cũng kéo tay hân tiến lại.

- Các em xem ra ở đây còn rất nhiều thứ chúng ta cần phải tìm hiểu. Vậy tối nay chúng ta sẽ cắm trại với bữa tiệc thịt nướng ở đây thì sao nhỉ? – cô Minh bắt đầu phát biểu ý kiến.

- Ok cô ơi. – cả lớp đồng thanh.

- Nhưng giờ còn rất sớm chúng ta hãy đi tham quan trước đã, cô sẽ tách nhóm nhỏ, và đúng 11h trưa chúng ta sẽ gặp nhau ở đây để ăn bữa trưa.

1. Phong Châu – Phương Uyên – Kì Hân – Nhã Kì.

.....

7. Bảo Thiên – Tuyết Yến – Ái Nhi – Gia Lâm.

Cả 7 nhóm tản ra bảy hướng, nó và hân đi thành một cặp nắm tay nhau vui vẻ, Thiên và Yến đi thành một cặp. Trong khi nó và hân rôm rả nói chuyện thì Thiên và Yến vẫn im lặng.

Thình thoảng hân còn ga lăng lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho nó, đỡ nó lên dốc. Để Thiên và Yến bơ vơ.

Yến lúc lên dốc bỗng trượt chân, Thiên đã nhanh tay tóm lấy tay của cô và kéo lên được, nó và hân quay lại thấy vậy đang chạy xuống cũng vội lau mồ hôi.

- Yến mày có sao không? – nó hỏi han lo lắng.

- Không, tao không sao. – Yến vui vẻ rồi quay sang Bảo Thiên mỉm cười – Bảo Thiên, cảm ơn cậu.

Bảo Thiên chỉ cười rồi gật đầu trả lời.

Nó và hân cứ thế leo lên đảo và nói chuyện thoải chảnh để ý xung quanh gì cả trong khi đó Thiên và Yến mỗi người một máy ảnh chụp lại tất cả các loại cây mạt hai người chưa từng nhìn thấy.

- A dương xi đảo Ascension này. – nó vội reo lên.

Bảo Thiên nghe là loài dương xỉ ở đảo Ascension nổi tiếng thì chạy lên xem, Yến cũng chạy theo...

Bảo Thiên như được đá chụp lấy chụp để.

Yến cũng không kém, cô nâng cũng phải làm 5 đến 10 tấm ảnh của một loài cây mà chỉ có một góc chụp ấy thôi à (@@)

Bảo Thiên nhìn vào đồng hồ...

- 11h kém 10 rồi, mọi người mau về chỗ tập hợp thôi.

Nhưng do đường loằng ngoằng nên cả nhóm đã về chậm mất 5 phút. Về đến nơi các nhóm khác đã có mặt đầy đủ. Hân đại diện cho cả nhóm...

- Xin lỗi cô, bọn em...

- Thôi các vào hàng đi, không sao đâu. Nhưng lần sau phải đúng giờ không mọi người sẽ rất lo lắng. – cô Minh tươi cười rồi quay ra nói với cả lớp – Bây giờ các em quay trở lại du thuyền để ăn cơm rồi chiều chúng ta lại tham quan tiếp.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi, trời cũng đã xế chiều, chuyến tham quan lagan kết thúc nhường cho bữa tiệc thịt nướng.

Mọi người sau khi đã tắm rửa gọn gàng thì đang dựng trại ở trên bờ đảo (tức là giáp với biển) và chuẩn bị đuốc lửa để nướng thịt.

Ban đêm những vì sao trên trời sáng lấp lánh. Sau khi ăn xong bữa tối mọi người quây quần quanh đồng lửa lớn.

Dương Hân lên tiếng...

- Các cậu hay chúng ta hát hát nhé! Từ cuối cùng trong câu hát của người này sẽ là từ bắt đầu của người kia, ai thua cuộc sẽ phải kể một câu chuyện kinh dị. Chịu không.

- Được đây! Chúng ta chơi luôn đi – mọi người cùng đồng tình, cô Minh cũng nháp bọn với lũ học sinh tình nguyện.

- Bắt đầu từ Phong Châu. – cô Minh ra hiệu

- Ngày xưa ngày xưa trong một khu rừng có một ông già...

- Ông già rất hiền lành và tốt bụng... - Kì Hân tiếp...

- Bụng của ông già rất kém – nó bí quá nói bừa

- Kém nhất là lúc ông đứng dậy – hân tiếp chiều

- Dậy lúc sau 6h sáng ông lước thịt gà. – Bảo Thiên lớp trưởng.

- Gà nhà ông gáy rất to. – Yến...

Và cứ thế mọi người kể một câu chuyện rất ư là không liên quan đến nhau về ông già huyền thoại.

Cuối cùng người thua cuộc là Viễn Kì (bạn cùng lớp).

- Ngày xưa có một con ma, con ma rất to, con ma đi hăm dọa mọi người, con ma có cái lưỡi đỏ lòm thè lè dài dằng dặc... bla bla... - cậu đứng dậy kể thao thao bất tuyệt, sau câu chuyện “kinh dị” cậu còn hồ hồ quay sang hỏi mọi người – Sao hả? Các cậu thấy chuyện của tớ có sợ không?

Mọi người đơ 5s khuôn mặt cười không ra cười khóc không ra khóc, cô Minh thoáng đỏ mặt một giọt mồ hôi rồi gượng cười vỗ tay bôm bốp.

- Cho bạn một tràng pháo tay đi. Hay... Hay lắm Viễn Kì

- Phải, Phải rất hay – các bạn gượng cười cũng theo cô Minh vỗ tay bôm bốp.

Đêm đã buông xuống, bữa tiệc đã kết thúc vui vẻ, trại người nào người ấy trở về. Hôm nay mỗi người một trại khiến hân phải xa nó và đồng nghĩa với việc hân không ngủ được. Đọc theo mép nước hân đùa giỡn với những con sóng về đêm, không khí ở đảo thêm se lạnh, hân đã phải khoác thêm một chiếc áo trước khi ra ngoài, phía mạn tàu hân thấy lấp ló bóng dáng quen thuộc. Đọc theo men bờ đùa nghịch với những con sóng hân tiến lại gần...

- Yến vẫn chưa ngủ sao? Thức đêm như vậy hoàn toàn không tốt.

- Lắm cũng đang thức khuya đấy thôi. – Yến đá những con sóng dạt vào bờ làm nước bắn tung tóe lên.

- Cậu đang suy nghĩ chuyện gì à? Cậu có thể tâm sự với tôi. – hân

- Tại sao tôi lại phải tâm sự với cậu. – Yến tiến lại gần hân hơn.

- Vì cậu là bạn thân Nhi và chúng ta là bạn. – hân cười.

- Là bạn – Yến nhắc lại.

- Phải.

Cô choàng tay ôm hân ngực vào ngực hân khóc thút thít.

- Cho tôi mượn cậu một chút nhé!

Hân vẫn im lặng để cho Yến ôm vì đơn giản hân nghĩ rằng hân và cô là bạn.

Còn Yến cô thấy hân rất ấm áp, cô thích ôm hân, thích nhìn hân nhưng cô biết như vậy là sai trái, lí trí của cô đã thua trái tim cô mất rồi.

Bất chợt cô đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên đôi môi của hắn, hắn thật sự bất ngờ đấy cô ra...

- Cậu... - hắn thoáng chau mày...

- Xin lỗi, tôi lại quá kích rồi – nước mắt Yến lại rơi

- Không... Không sao. – hắn vẫn đang rất ngỡ ngàng nhưng rồi cũng bình tĩnh lại vỗ nhẹ vai cô.

Nói đoạn hắn định lẳng lẳng bỏ đi...

- Đừng bỏ tôi...

Yến ôm lấy hắn từ đằng sau. Hắn đang thực sự rất tức giận... rất tức giận. Nhưng phải kìm chế vì không muốn làm cô tổn thương, hắn khẽ quay người lại, đặt tay lên vai cô...

- Không sao đâu, mọi chuyện sẽ ổn thôi

Nói rồi hắn quay về trại của mình, Yến vội lau hàng nước mắt đang lăn dài...

Hắn không phải là của cô, hắn là hôn phu của Trần Phương Ái Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Hôm nay là ngày cả lớp 12A1 kết thúc chuyến du thuyền. Tất cả đã sắp sửa hành trang của mình chu đáo để về.

Bước xuống thuyền nó thờ dài...

- Tiếc thật! Lại phải học rồi – nó vờn vai.

Yến và hắn cười thành thoảng ngược lên nhìn nhau.

Hắn cảm thấy rất khó chịu khi phải đối diện với Yến. Không lẽ, Yến không cảm thấy tội lỗi với nó hay sao.

Trái ngược với sự khó chịu của hắn, Yến nhìn hắn cười vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra...

- Hai người hôm nay làm sao mà lại im lặng như vậy nhỉ? – nó tò mò khi thấy không khí xung quanh bắt đầu trở nên căng thẳng.

- Không sao đâu, chúng ta về thôi em. – hắn khoác vai nó đi vào xe

Yến phải tự mình kéo vali đi đằng sau... Cô thấy mình cô đơn quá!

Về đến nhà, An và Phong khoác vai nhau ra đón tiễn nó từ ngoài cổng, hai người phụ nó, hắn, Yến kéo vali vào trong...

An tíu tít...

- Để em xách vali vào phòng cho chị nha chị đầu – cô kéo vali đi chưa kịp để nó phản ứng

- Để em cất đồ dùng cá nhân cho chị nha. – Phong lấy những chiếc túi linh kinh trên tay nó đi theo An...

Hắn định bước vào, Yến lên tiếng...

-Kéo vali dùm tôi được chứ! – có mặt nó ở đấy, hắn không dám từ chối, kéo vali vào phòng hộ cô.

Khi mọi người đã đi xuống tầng hết, chỉ còn Yến và hắn ở trên căn phòng, định xoay chỗ bước ra thì...

- Tại sao cậu lại tránh mặt tôi như vậy... - hắn chỉ khẽ quay lại nhìn rồi mở cửa đi thẳng

Nước mắt cô lại rơi... Tim cô đang đau lên từng cơn, chưa bao giờ cô gặp phải tình huống éo le như thế này...

Chưa bao giờ cô phải tuôn lệ vì một thằng đàn ông...

Lau nước mắt cười trong chừa chất. Hắn tránh mặt cô cũng đúng thôi, vì giờ cô thật kinh tởm, cô đang yêu người yêu của đứa bạn thân thiết mười mấy năm. Cô bất lực quá, giữa tình bạn và tình yêu cô biết chọn cái nào đây.

Quyết định của cô sẽ khiến cả ba cùng phải chịu đau khổ thôi.

Một lúc sau Yến bước xuống, đôi mắt vẫn hoeo đỏ...

- Mấy khóc sao?- nó ân cần lại gần cầm tay nó.

Gạt tay nó ra cô khẽ lắc đầu rồi bước chậm chậm đến phía bàn ăn.

Không khí đang trở nên thật căng thẳng, nó vui vẻ lên tiếng...

- Ông Pee đâu An?

- Hình như là ông ấy đi có việc nói rằng mấy ngày nữa mới về. Là việc của công ty ba chị thì phải... - cô nói.

- Ủ đạo này công ty ba chị bận bịu lắm mà. – nó cười.

Hắn nhìn Yến thoáng chau mày, Yến nhìn hắn bằng đôi mắt ầng ằng nước.

Cả ngày hôm ấy, Yến hầu như chẳng nói câu nào, tiếng An và Phong ân cần quan tâm nhau vẫn vang lên...

Và mặc dù An không nói ra nhưng An cũng có thể biết hắn và Yến đang có chuyện gì đó vì cô đã quá hiểu tính tình của hắn.

Thời gian đình đặc trời, ánh hoàng hôn màu ửng hồng cũng cứ thế mà sắp vụt tắt, bữa tối sẽ do An và Phong đảm nhận.

Bữa tối hôm nay cũng thật lạ ấm đậm và lạnh lẽo, mặt Yến vẫn thất thần.

- Yến à mày làm sao vậy? – nó ân cần nắm tay Yến khẽ nhủ mày lo lắng

- Tao không sao. – cô trả lời nó cho qua.

- Mày nói cho tao biết đi, có phải vậy...

Nó chưa kịp nói hết câu thì Yến hất tay nó ra gắt lên...

- Tao nói là tao không sao, để tao yên. - cô đứng dậy và không dùng bữa tối.

Nó nhìn theo dáng Yến chạy lên tầng. Đôi mắt màu nâu khói đượm buồn, hắn cảm lấy tay nó khẽ lắc đầu.

Nó cũng im lặng, An không đồng tình với hành động của Yến lúc đấy thì lên tiếng...

- Chỉ ấy làm gì vậy chứ, chị đâu chỉ quan tâm thôi mà. – cô cũng buông đầu xuống không ăn cơm nữa. Phong vỗ vai cô như giúp cô hạ hỏa.

- Đạo này Yến nó mệt nên mới như vậy thôi, em đừng để ý. – nó cười hiền.

Thật tâm nó cũng buồn lắm, chưa bao giờ Yến quát cô to như vậy, Yến thương cô còn không hết nữa mà. Nó chỉ nghĩ đơn giản rằng chắc do Yến đã quá mệt mỏi với những gì đã xảy ra và cô chỉ muốn yên tĩnh.

Bữa tối xong xuôi trách nhiệm rửa bát là của hần và Phong, An và Nhi cùng bước lên phòng, Yến nằm gục xuống giường...

Nó cũng chẳng dám hỏi han cô nữa chỉ lẳng lặng quay sang An rung rung nước mắt. Nó không muốn nhìn người bạn thân nhất của mình như thế này, không muốn nhìn Yến phải rơi nước mắt. Không muốn nhìn cô yếu đuối như vậy. Nó thấy mình thật bất lực quá, chẳng giúp được gì cho cô cả, chẳng làm cô có thể vui vẻ lên được...

An quệt nhẹ hàng nước mắt cho nó, ôm chặt nó vào lòng thủ thi bên tai đủ cho nó nghe rõ...

- Chỉ đừng buồn nữa, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Nói rồi cô buông nó ra, nó mỉm cười và bình tĩnh lại. yến cảm nhận được nó đứng đằng sau mình chạy tới ôm chặt lấy nó...

- Tao xin lỗi... Tao xin lỗi... Là tao... Tao đã sai, tao là đứa bạn không tốt, tha thứ cho tao nhé!

- Không sao đâu mà. – nó vui vẻ, Yến gục vào vai nó khóc lớn.

An vẫn đứng đó vẫn nhìn xem mọi chuyện...

Một lúc sau cô bước xuống nhà, ...

Phong chạy lại...

- Vạ, hai người kia không sao rồi chứ!

Cô chỉ mỉm cười lắc nhẹ đầu không đáp, Phong thờ phảo nhẹ nhõm.

Hần đang cầm ly nước trong tay bỗng đập choang xuống đất khiến An và Phong giật mình quay lại. Hần ôm đầu gần lên, rồi lập tức ra xe phóng đi không ngoái lại...

- Anh ấy làm sao vậy nh? – Phong khẽ nhủ mày nhìn An.

- Vạ cũng không rõ. – An đơ mặt.

Yến vẫn khóc thấm ướt hết vai áo của nó, nó thương cô, thương cô như thương chính bản thân của nó.

Yến cũng buồn vì chuyện gia đình nhưng cô còn đau về hần nhiều hơn.

Cô đã khóc vì hần gần như hết nước mắt rồi...

Đôi mắt cô do khóc nhiều quá đã sưng lên.

Một quá cô đã thiếp đi, ngồi mẩn mê làn tóc mượt của Yến một lúc, cô xoay chốt bước ra ngoài... Bước xuống tầng, An và Phong vẫn ngồi yên vị ở phòng khách xem tivi...

- Chỉ Yến không sao rồi chứ chị! – An ân cần.

- Ừ, mệt quá nên đã ngủ rồi. – nó khẽ thở dài.

Bỗng màn hình điện thoại rung lên... Là tin nhắn của hần...

“Anh đang đợi ngoài cổng, ra nhanh đi, anh không muốn vào trong nhà đâu.”

Nó chạy lên tầng thay quần áo. Chỉ đơn giản là áo sơ mi trắng thả hai cúc đầu, để lộ phần cổ trắng nõn cùng chiếc quần jean đen mài rách nơi đầu gối cùng đôi dép sandal thể thao đế cao 7 phân, bộ tóc xoăn thả xõa ngang ngực. Cỗ đeo vòng chocker tay cầm túi xách chanel. Vội vàng bước nhanh ra ngoài cổng. An và Phong cũng không để ý lâu vì biết là nó đi chơi với hần.

Thấy bóng dáng mảnh mai nhỏ nhắn của nó, hần mỉm cười, mở cửa xe cho nó.

~~~~~ Tại sân thượng tòa inco~~~~~

Hần ôm chặt lấy nó từ đằng sau, mặt hần đặt trên bờ vai nhỏ nhắn của nó...

- Hứa với anh cho dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng rời xa anh nhé! – hần nói hơi thở của hần phả vào cổ nó. Nóng... Rất nóng nhưng cũng thật kích thích...

- Em hứa... - nó cười hiền.

Hần xoay người nó lại. Mắt đối mắt, mắt đối mắt, nó nhắm nghiền đôi mắt lại, hần trao lên đôi môi cánh đào phơn phớt hồng ấy một nụ hôn ngọt ngào. Nó đáp trả. Nụ hôn mở đầu cho những đắng cay sắp xảy ra...

~~~~~ Tại nhà nó~~~~~

21p.m

Bây giờ Yến mới tỉnh, cô không thấy nó đâu, khẽ vò đầu rồi dụi dụi mắt bước xuống nhà thấy An và Phong đang ngồi nhâm nhi tách cà phê nóng cùng bắp rang bơ và xem phim hoạt hình với nhau...

- Hôm nay hai người không đi chơi hả?

- Không, hôm nay bọn em không muốn ra ngoài. – Dương An và Phong nhìn Yến.

- Không thấy Lâm đâu nh? – Yến bắt đầu hỏi.

- Anh ấy đi chơi với chị Nhi rồi. – Phong thần nhiên nói.

- À... Ừ... - khuôn mặt cô lại có nét thoáng buồn...

* Đôi lời tác giả*

1. Truyện này tớ viết dù hay hay không thì tớ cũng đã bỏ rất nhiều công sức và tâm huyết vào tác phẩm. Cho nên nếu đọc truyện thấy nhầm/ chán các cậu có thể không đọc.

2. Đây là tác phẩm đầu tay của tớ, cho nên mong mọi người đọc xin hãy để lại cho tớ một cái comment hoặc một nút “like” thôi (nhưng tớ cần comment truyện hơn là like ==)

3. Nếu các bạn xác định đọc truyện của tớ có cho nào không hay mong các cậu có thể đưa ra nhận xét để tớ có thể rút ra kinh nghiệm trong những chap sau. J

4. Mấy ngày nữa có thể tớ sẽ đi du lịch nên đỡ đang cố gắng ra nhiều chap nhất có thể cho các cậu đọc vì sẽ có hai ngày tớ không đăng truyện được và đến ngày 9/7 hoặc 13/7 tớ sẽ đi du lịch 10 ngày nên các cậu cứ thông thả mà đọc cho đến ngày tớ trở lại :)

5. Tớ yêu các cậu.

6. Mong nhiều người đọc tác phẩm này của tớ. :v

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Mắt không thấy thì tìm không đau... Giả như mình đừng biết nhau thì tìm đã không rơi nước mắt...~~~~~

*****

Trời về đêm đã se lạnh, không khí trở nên tĩnh lặng, ánh đèn của những biển quảng cáo trong thành phố đã tắt... 23p.m

Bây giờ nó và hân mới trở về nhà. Khẽ đẩy cánh cổng lớn bước vào để không gây tiếng động, nó tiến đến máy chỗ máy pha cà phê...

- Anh uống chứ?

Hân ngồi ở bàn ăn chỉ khẽ gật đầu...

15' sau nó mang đến hai tách cà phê còn nóng hổi...

Đặt tách xuống bàn, nó khẽ đẩy ghế ngồi xuống thẳng hân...

- Khuya rồi... - nó nhìn vào chiếc đồng hồ trên tường

- Nhưng anh vẫn muốn ở đây với em. - hân xoay sâu vào đôi mắt màu nâu khói của nó, tay đặt lên tay nó.

- Anh biết gì không, mỗi lúc anh nhìn em như vậy trông mặt anh rất ... dễ dãi. - nó khẽ nhếch mép, tay chắm vào li cà phê, "bùng" tiếng cà phê rơi xuống. Tiếng nhỏ nhưng thú vị.

- Thật sao, anh vốn đã rất dễ mà mà. - hân cười khènknh đứng dậy tiến về chỗ nó, ôm lấy nó thúi thúi...

- Anh muốn...

Còn đồng tử của nó bỗng chốc mở tròn xoe vội quay lại nhìn hân.

- Em bị làm sao vậy? Anh muốn một lát bánh mì phết bơ. - hân phì cười.

Nó thờ phảo nhẹ nhõm. Cũng may là hân không có cái suy nghĩ biến thái ấy...

Nó lay hoay cắt bánh mì cho hân, tiếng chọt cửa trong phòng nó mở ra...

Yến bước xuống bậc thang trong một bộ quần áo rất ư là sexy...

Áo ren hai dây đen mỏng manh dài quá ngực để lộ phần bụng thon và trắng nõn nà, không kể là chiếc áo còn được thiết kế dây chéo ở đằng sau lưng. Để lộ đôi vai gầy mảnh mai và bờ lưng đầy khuyết rừ cùng chiếc quần đùi bằng ren đen ngắn cộm khoe khéo đôi chân trắng dài không tí vết.

Khẽ vuốt vuốt tóc khuôn mặt như ngái ngủ...

- Mày về hơi muộn rồi đấy nhé! - cô nhìn nó cười khènknh

Nó chỉ gãi đầu cười vớ vớ cô như một câu trả lời.

Hân đã dơ 5s khi nhí cô như vậy. Trông Yến rất khuyết rừ khó có thể khiến thẳng đàn ông nào kiểm lòng được.

- Ủa, Lâm cậu vẫn ở đây sao. - cô cười hiền

- À, ừ - hân áp úng khuôn mặt trở lại sự lạnh lùng vốn có. Nhưng Yến đã nhìn thấy khuôn mặt của hân lúc nãy khi nhìn mình.

Chiếc điện thoại có cắm trên tay bỗng rơi xuống cạnh chân hân có khẽ cúi người nhặt, chiếc áo ren trùng xuống, làm hân thoáng đỏ mặt quay đi...

Cô cười khènknh đứng dậy, lau nhẹ màn hình điện thoại...

- Cũng may là không sao.

- Mày ăn bánh mì chứ Yến. - nó nói vọng ra

- Không. - Yến tiến đến máy pha cà phê.

Một lúc sau bánh mì của hân được mang ra...

Yến cầm tách cà phê nhâm nhi ngồi thẳng hân và nó.

Nó cầm đĩa bánh mì nhưng không bỏ xuống, hân quờ tay lấy nhưng nó nhanh tay nâng đĩa bánh mì lên trên...

Nó cười lớn...

- Muốn ăn bánh mì của em thì phải làm sao nh?

Hân phì cười rồi hôn nhẹ vào môi nó. Nó cười hiền đưa bánh mì cho hân, hân khẽ giẫy dẫu nó...

- Bé ngọc của anh càng ngày càng biết trở treo đấy nhé!

- Kệ em nhé! Có liên quan gì đến anh không. - nó vênh mặt đắc ý.

- Không liên quan thật sao. - hân cười nham hiểm tay vẫn cầm miếng bánh mì.

- Chứ sao. - nó

Hân nham nhở mặt đi sát vào mặt nó, Yến thấy gai mắt, đặt mạnh tách cà phê xuống bàn làm nước cà phê bắn tung ra rồi đẩy ghế đi nhanh lên phòng...

Nó dơ mặt, hân choàng tay ra ghế nó mặt lạnh chẹp miệng nhâm chán...

Yến đang khóc, tiếng nấc càng ngày càng vang lớn, An cũng đã tỉnh ngủ từ bao giờ nhưng cô vẫn vờ nhắm mắt...

Yến tiến lại mở cánh cửa thủy tinh để bước ra ban công. An trong phòng đắp chăn cũng cảm nhận được cái lạnh ở bên ngoài...

Đôi mắt Yến nhắm nghiền lại, hàng nước mắt vẫn lăn dài, cô giăng rộng cánh tay ra hít thở thật sâu vì bây giờ lòng cô đang rất nặng...

Mái tóc ngắn ngang vai màu đỏ đô bay trong gió.

An định dậy an ủi nhưng lại thôi, bỗng cô nghe thấy tiếng Yến hét the thê dù để cả gian phòng nghe thấy...

- Hân Gia Lâm anh có biết là tôi rất yêu anh không, anh có biết là tôi thương anh rất nhiều không? Sẽ chẳng ai yêu anh bằng tôi đâu anh rõ chưa...

Nói xong cô thờ phảo nhẹ nhõm. Trong phòng An dơ mặt...

“What the fck có ta biết chị Nhi và anh Lâm yêu nhau rồi tại sao còn làm như vậy chứ? Bạn thân là như vậy sao...” - An suy nghĩ rồi khẽ nhếch mép khènknh...

Yến không hề biết rằng An đã tỉnh giấc và nghe thấy tất cả những gì mình nói, kéo cửa ban công lại, An nghe thấy tiếng động thì lại nhắm nghiền mắt giả bộ như mình đang ngủ, Yến ngồi xuống nệm rồi nằm dài xuống nệm thờ dãi...

Hắn và nó do một quá đã ôm nhau ngủ ở dưới ghế sofa trong phòng khách, một tay hắn để lên trên cạnh ghế để hắn gối đầu, một tay hắn duỗi dài để nó gối đầu, nó thì ôm ngang bụng hắn, mặt dụi vào người hắn, chân gác lên chân hắn... Tư thế ngủ cũng không mấy bất tiện...

~~~~~ Sáng hôm sau~~~~~ 6.30a.m

- Chết rồi! Chết rồi! Chết rồi- hắn và nó cuống cuống chạy và la om sòm quanh nhà.

- Quý tha mà bắt hai người kia, đi học mà không gọi người ta dậy. – nó vừa trái đầu vừa khiển trách.

Hắn vội lấy chìa khóa xe lao tức tốc về nhà...

Nó thì chặt vật miệng ngoạm một miếng bánh mì và thay quần áo đồng phục...

6.55a.m

Nó lao nhanh chiếc mũ trần màu đỏ đến trường. Hắn cũng đến vừa kịp lúc...

Hai chiếc xe phóng nhanh vào trường trước khi cổng trường đóng lại...

Tùng... Tùng... Tùng.

Nó và hắn thở phào nhẹ nhõm cũng may là vừa kịp lúc, tay trong tay đi vào lớp.

Tiến về chỗ, nó lại như mọi khi cầm củi vào cuốn sách xuyt không như mọi khi, hắn thì gác chân lên bàn cầm điện thoại lướt facebook.

Yến tiến lại mang theo một tách cà phê đặt xuống cho nó...

- Cà phê sáng của mày. –Yến cười.

- Tại sao mày không gọi tao dậy. – nó vừa uống cà phê vừa câu nói...

- Thì tao thấy hai người đang ngủ nên không muốn đánh thức. – Yến cười cười gãi đầu.

Hắn chỉ liếc nhìn Yến xong rồi lại chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại...

Cái nhìn của hắn dành cho cô không còn thiện cảm và gần gũi như trước nữa, kẻ từ lần cô hôn hắn. Có lẽ bây giờ trong mắt hắn cô là thứ đàn bà đáng kinh tởm...

Nghĩ đến đây nước mắt cô suýt nữa chảy ra nhưng cô đã cố gắng kiềm chế để không phải khóc ....

- Tao về chỗ đây. – Yến gượng cười...

Nó khẽ gật đầu cười hiền đáp trả...

Hắn thấy Yến đã về chỗ thì quay sang hỏi nó...

- Em và Yến là bạn thân bao nhiêu năm rồi?

- Cũng phải được 16 năm rồi. Từ lúc em học lớp 2 tuổi. Yến nó tốt lắm, luôn luôn ở bên cạnh em, an ủi em vượt qua khó khăn lúc em tròn bước và em chắc người bạn thân này của em sẽ không bao giờ phản bội em như những người khác. – cô vui vẻ nói về cô bạn thân nhất của mình...

- Ừ... - anh nói nhẹ...

Tiết học âm ỉ trôi qua. Chỉ còn vài tuần nữa là tại nó sẽ thi tốt nghiệp, nỗi bàng hoàng lo lắng trong các học sinh bắt đầu tăng lên. Nó và hắn cũng vậy, cũng đang rất lo lắng...

Tất cả các giờ ra chơi nó đều dành lại để ôn tập, hắn cũng ở lại học cùng nó, Yến thì học nhóm với Bảo Thiên. Cậu Bảo Thiên cũng rất quan tâm Yến, chỗ nào Yến không hiểu sẵn sàng giảng lại cho cô.

Nó gật gù nói với hắn...

- Ái chà! Cứ như thế này thì hai người kia sẽ trở thành một cặp mất. – cô che miệng cười.

Yến thỉnh thoảng lại liếc xuống nhìn hắn. Nhưng đáp lại những cái nhìn trêu mến của cô là những cái nhàu mày khó chịu của hắn.

Hắn chẳng ghét bỏ gì cô cả nhưng việc cô làm đang trực tiếp làm tổn thương đến cả ba người: nó, hắn và cả bản thân cô.

~~~~~ Trường THPT Miota~~~~~

Khu căng tin...

“Phụt” Hoài Phong đang uống nước lọc thì phì ra...

- What the hell? Thật sao. Cô ta cũng gớm ghê nhỉ? – Hoài Phong bất ngờ...

- Đứng rồi, biết là hai người họ yêu nhau rồi còn gián tiếp chia cắt. Mà chồng biết không cô ta cũng ghê lắm đấy, hôm qua cô ta đang mặc một chiếc váy xuống thấy tiếng mở cửa thì lại thay ngay bộ ren rồi bước xuống nhà. Cô ta biết là có anh Lâm và chị Nhi mà. – Dương An kể lại.

- Bộ ren thì làm sao? – Hoài Phong lơ ngơ không hiểu.

- Đồ ngực, bộ ren thì thường sexy chứ sao. – Dương An ân nhẹ đầu Hoài Phong.

- À hiểu rồi, là quyến rũ – cậu Phong mắt sáng rực búng tay tách một cái.

- Cô ta thật nham hiểm. – Dương An tặc lưỡi.

- Mình phải giúp hai người kia... - nói rồi Phong và An thì thầm với nhau chuyện gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Bây giờ chúng nó phải đi thay đồng phục thể dục để chuẩn bị cho tiết học. Nó búi tóc tóc, bộ đồng phục của trường là một chiếc áo phông cộc tay màu trắng làm chủ đạo, cánh tay màu đen, chiếc quần chun đen có sọc trắng hai bên viền và đôi giày bata...

Hôm nay là lớp nó học nhảy xà, hắn đã nhảy xong nên ngồi dựa lưng vào ghế đá ngồi đầu về phía đằng sau nghỉ ngơi.

Yến bước đến tay cầm hai chai nước lavi đưa cho hắn một chai. Hắn cũng nhận lấy cho có vui nhưng không uống chỉ để bên cạnh mình. Cô khẽ nhàu mày rồi ngồi bên cạnh hắn...

- Cậu ghét tôi đến vậy sao?

- Tôi chẳng ghét ai cả. – hắn thờ ơ định bụng đứng dậy.

- Vậy tại sao cậu cứ lảng tránh tôi như vậy. – cô nói nước mắt cũng vì thế mà lăn dài.

- Như thế chẳng phải tốt cho cả cậu và tôi sao. – hần khẽ quay đầu lại.

Yến nín lấy tay hần, nói khẽ đủ cho hần nghe:

- Đừng đi, ngồi đây nói chuyện với tôi một chút thôi. Xin cậu... - cô cúi mặt xuống

Dĩ nhiên là hần không thể nào từ chối được, lẳng lặng ngồi xuống để đỡ gầy sự chú ý bởi cái nắm tay của Yến dành cho hần...

Ngồi với Yến hần thấy thương nó quá, trong khi mình đang được ngồi mát như vậy mà nó đang bị ông thầy thể dục dạy nhảy xa mấy chục lần mà mãi không qua được mức hai...

Yến bắt đầu lên tiếng...

- Cậu rõ tình cảm tôi dành cho cậu rồi chứ? – Yến hỏi ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cậu.

- Tôi sẽ nói thẳng cho cậu biết, cậu làm như vậy với Nhi mà được hay sao. Cậu có còn coi Nhi là bạn không. Dĩ nhiên tôi sẽ chẳng hề hấn gì trong chuyện này chỉ có cậu và Nhi mới là người bị tổn thương thôi. – hần nháu mày.

- Phải tôi biết, tôi biết rất rõ chuyện này sẽ chẳng bao giờ có kết cục tốt đẹp, tôi cũng không có tình làm Nhi buồn... Mong cậu hãy hiểu cho tôi. – Yến cúi mặt xuống nước mắt lăn dài...

- Cậu không có tình thật sao, hãy nhìn lại những gì cậu đang làm với Nhi đi. Tôi nghĩ cậu chẳng bao giờ coi cô ấy là bạn cả. – hần đứng dậy. Yến nín tay hần lại...

- Tôi thành thật xin lỗi hai người nhưng tôi mong cậu hãy cho tôi một cơ hội để có thể chứng minh rằng tôi yêu cậu hơn Nhi. – cô nhìn hần bằng đôi mắt sưng nước.

Hần gạt tay cô ra mà không thèm đoái hoài tới những câu nói của cô. Tiến nhanh đến chỗ nó, nó nhìn hần bằng đôi mắt cún con chứa đầy một mối. Thương nó quá!!!

- Ái Nhi, mau nhảy nhanh lên cho tôi. – tiếng ông thầy thể dục ra lệnh, hần nhìn nó gật nhẹ đầu rồi cười tươi như cô vũ, nó thấy dường như có động lực hơn và “vèo” nó nhảy qua được mức hai...

- Thôi cho em nghỉ ngơi, hôm nay như vậy là được rồi. Lần sau em phải nhảy được mức ba và mức bốn đấy. – ông thầy nhìn nó.

- Vâng ạ. – nó cười tươi rồi.

Hần lại gần lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho nó, đưa cho nó một chai nước muối...

- Một lát nữa? – hần ân cần hỏi hần tay vẫn lau nhwuxg giọt mồ hôi đang chảy dài cho nó.

- Không, có anh bên em như thế này khiến em đỡ mệt hơn rồi. – nó cười tít mắt.

- Đi ăn nhé! – hần nắm chặt lấy tay nó.

- Rồi cả Yến đi, ủa sao không thấy nó đâu nhỉ? – nó nhìn quanh.

- Anh cũng không biết, thôi mình đi đi em cứ kệ cậu ấy chắc cậu ấy đi chơi với Bảo Thiên chẳng. – hần cười hiền xoa đầu nó.

- Phải ha, độ này hai người đẩy thân thiết như vậy mà. – nó cười tít mắt.

Hần kéo tay nó xuống căn tin, mua cho nó một chiếc bánh bao nhân phô mai, chiếc bánh bao màu vàng sánh bắt mắt như đang vẫy gọi nó: “Chị Nhi hãy ăn em đi, ăn em đi” (@@)

Nó định gạt lấy thì hần cầm bánh lắc lắc đầu...

- Muốn ăn bánh của anh thì phải làm sao nhỉ? – hần cười nham hiểm.

- Học một của người ta kia. – nó ranh mãnh lườm lườm.

- Không nói nhiều, nhanh nào. – hần cười khénh.

- Nhưng em đói sắp là ra đây rồi, anh không thương em sao. – nó gục mặt xuống bàn vờ dỗi.

- Đây em ăn đi. – hần đưa bánh cho nó về mặt đẩy triu mến.

Nó nhanh tay chộp lấy...

- Thank you... - nó hí hửng, vẫy vẫy hần, hần đi sát mặt gần mặt nó...

Bất ngờ nó định thom chặt vào má hần nhưng hần đã nhanh nhẹn quay mặt lại khiến môi nó chạm vào môi hần. Mọi ánh nhìn đang đổ dồn về phía chúng nó, ghen ghét có, hâm mộ có, mặt đỏ như gấc nó cúi gằm xuống. Hần cũng loáng thoáng đó mặt nhưng đôi môi vẫn nhoeo cười hạnh phúc...

Về phần Yến, cô vẫn ngồi khóc ở ghế đá, khuôn mặt đã ướt nhẹp nước mắt, đôi mắt đã đỏ và sưng lên, tiếng nấc ngày một lớn... Bỗng thấy có ai đó dơ chiếc khăn tay trước mặt cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn... Là Bảo Thiên.

- Cậu đừng khóc nữa, lau nước mắt đi này! – cậu bạn cười hiền với cô, một nụ cười tỏa nắng...

Cô nhận chiếc khăn tay từ cậu, vội lau nhẹ hàng nước mắt, cô mỉm cười với cậu...

- Cảm ơn cậu nhé!

Bảo Thiên ngồi xuống bên cạnh Yến, cậu ân cần hỏi...

- Tại sao cậu lại khóc nhiều đến như vậy chứ? Cậu và Nhi đã xảy ra chuyện gì sao?

- Không, chỉ là một số chuyện khiến tớ phải khóc thôi, cậu nhìn tớ bây giờ có thảm hại lắm không? – cô cúi mặt xuống hai tay cầm chặt chiếc khăn.

- Khóc đã làm cậu xấu xí hơn rồi, tại sao lại không cười lên呢? Như tớ đây này, chẳng phải là rất tốt sao. – Bảo Thiên khẽ nâng khuôn mặt Tuyết Yến lên cậu lấy hai ngón tay của mình vẽ nên đường cong hình mặt cười trên khuôn miệng của cô.

Cô bật cười nhìn Thiên

- Cậu đúng là có khiếu làm người khác cười đấy!

- Thật sao, chẳng ai nói cho tớ biết điều đó cả. – Bảo Thiên giả bộ ngây thơ.

- Tớ vừa nói đấy thôi, tên ngốc. – cô khẽ nhún mặt làm mặt xấu, đầm nhẹ vào bắp tay cậu.

- Dạo này đám cũng mạnh lắm đấy nha, con gái gì đầu mà đánh đá kinh lắm. – Thiên chêu ghẹo.

- Cậu bảo ai đánh đá cơ. – Yến định quay sang đám cho Thiên một trận thì cậu đã nhanh chân đứng dậy chạy biến. – Này đứng lại đó cho tớ. – cô đuổi theo.

~~~~~ Đứng sau trường~~~~~

“Học... Học...”

Bảo Thiên và Tuyết Yến đang thờ hồn hể...

- Một chưa, tất cả... học... là... tại... cậu đấy. – cậu vừa nói vừa thờ.

- Gì mà tại tớ chứ, cũng tại cậu chêu tớ trước đấy thôi... - cô nàng cũng đang thờ gáp.

Tiến lại phía đá gần gốc bàng, bỗng thấy cô bóng rât, hai cô cậu chẳng ai bảo ai, chanh nhau đi vào chỗ máy nước tự động...

- Tớ ra trước nên tớ lấy trước. – Thiên cố gắng nhét đồng xu vào máy thì bị Yến hất tay ra...

- Tớ là con gái cậu phải nhường tớ chứ! – Yến

Lời qua tiếng lại bao nhiêu lâu, Thiên phải nhường cho nó lấy nước trước...

Nó và hần từ trong căng tin nhìn ra qua cửa kính thấy Yến và Thiên nói chuyện rất chi là tình cảm, Yến cũng đã cười rất nhiều, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi trên trán cho Thiên trông như một cặp nam thanh nữ tú...

- Anh thấy không hai người đó quả thật không bình thường. – nó quay sang nhìn hần lắc đầu như bà cụ non...

- Nếu thật sự không bình thường như lời em nói thì thật tốt. – hần khẽ cười nhìn hành động của Yến dành cho Thiên

Hần muốn hần và Yến lại được như trước, lại là những người bạn chứ không phải như bây giờ, hần rất khó đối diện với cô vì sao ư? Như vậy càng ngày cô sẽ chỉ càng đau khổ vào bản thân mình mà thôi, cô sẽ càng đau đớn vì hần sẽ chẳng bao giờ dành tình cảm cho cô được, người hần yêu chỉ có thể là nó, nếu không phải là nó hần có thể nguyện sống độc thân cả đời...

~~~~~

Sự thật là... Chúng ta trốn vì muốn được tìm thấy...

Chúng ta bỏ đi vì muốn biết ai sẽ theo mình...

Chúng ta khóc để biết được ai sẽ lau giọt lệ...

Và... Chúng ta để trái tim tan vỡ, chỉ muốn thấy ai đến và chữa lành trái tim ta...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Nó và Yến đi về nhà, hần hôm nay vì có Yến về cùng nên hần đã không trở về nhà cùng nó nữa chỉ lấy lý do là bận công việc...

Tiếng còi ô tô ở ngoài cửa, Dương An vẫn còn đang đeo tạp dề chạy ra mở cổng cho nó và Yến.

Hai người bước vào cầm cặp sách vứt tạch xuống ghế sofa, nó than vãn...

- Cái ông thầy thế dục chết tiệt, đau chân muốn chết. – nó nâng bàn chân nhỏ nhấc ngọc ngà xoay nhẹ cho đỡ mỏi

Gương mặt Yến vừa có chút mệt mỏi vừa có chút gì đó khó chịu, cô thở dài đứng dậy rồi bước lên phòng.

Dương An nhìn theo từng cử chỉ của Yến với cái nhìn không mấy thiện cảm, nó thấy vậy liền nói...

- Đạo này chắc nó lại mệt mới chuyện gì rồi. Chắc Yến nó đang cần chị lắm.

- Phải rồi, chị ấy đang rất ... Cần ... chị đấy. – Dương An ngăn dài chữ “cần”

- Đạo này có quá nhiều chuyện không hay xảy ra với nó rồi. Thất bại là tội nghiệp nó quá... - nó tặc lưỡi mặt buồn rười rượi rồi nói tiếp – Không được chị phải lên với Yến xem sao.

Nói đoạn nó đi lên phòng... Bóng nó đã khuất sau bức tường cầu thang, An lăm bắm trong miệng...

- Dĩ nhiên là cô ta đang day dứt rồi, làm việc thất đức như vậy cơ mà. Công nhận cô ta vẫn còn có thể đối diện được với chị Nhi tốt như vậy mình thật khâm phục. – cô nhếch mép khinh bỉ.

- Chi khổ thân chị Nhi quá tin bạn. – tiếng người đằng sau lưng cô nói tiếp.. Là Hoài Phong...

Dương An quay lại ôm chặt lấy anh...

- Anh đến rồi sao. – hôn nhẹ lên đôi môi đỏ cherry của cô, Phong mỉm cười.

Buồng cô ra, Phong ngửi ngửi xung quanh...

- An này, mùi khen khét ở đâu ấy nhỉ?

- Phải rồi, mùi khen khét ở đâu ấy... - cô cũng khịt khịt mũi xung quanh... - A, phải rồi em đang nướng bánh...- cô hoảng hốt chạy nhanh vào nhà bếp.

Mở chiếc lò nướng ra, khói nồng nặc bốc lên khiến An ho sù sù, chiếc bánh cháy đen thui...

- Vợ anh hậu đậu quá rồi. – Phong lấy chiếc bánh từ trên tay An vứt vào thùng rác.

An gãi đầu cười nhẹ, Phong ôm chặt lấy An...

~~~~~ Tại phòng nó ~~~~~

Yến đang ôm mặt khóc nức nở...

Nó ngồi xuống nệm bên cạnh yến, choáng tay lên vai nó...

- Mày làm sao vậy? Hãy nói với tao đi, tao là bạn của mày mà. – nó ân cần ánh mắt nhìn Yến chứa đầy nỗi lo lắng...

Cô khóc to hơn, tiếng nức ngày một rõ ràng, cô ôm lấy nó, nước mắt thấm ướt hết mặt mày áo. Bao nhiêu ngày nay, nó không còn được thấy Yến cười mà chỉ suốt ngày nhìn thấy cô ngẩn lệ, không hiểu từ bao giờ cô đã trở nên gầy gò và xanh xao như vậy.

Ôm lấy cô, nó nói...

- Hãy nói cho tao biết đi Yến, có phải mày bị ai ép buộc không, nói đi tao xử cho.

- Tao chẳng bị ai bắt nạt cả. Tao chỉ muốn khóc thôi, vì tao quá mệt. – cô nói nhỏ, nước mắt vẫn lăn dài.

Buồng cô ra, nó lau nhẹ hàng nước mắt đang lăn trên mặt Yến...

- Mày đừng như vậy nữa, nếu không tao sẽ khóc đấy! – nó nói, tâm trạng của cô cũng nặng trĩu chứ khi thấy nó như vậy.

- Được rồi, tao sẽ không khóc nữa đâu. – cô nhoen cười, cầm lấy tay nó. – Nhi này, nếu tao làm một việc rất... rất có lỗi với mày thì mày sẽ chịu tha thứ cho tao chứ! – Yến nhìn sâu vào mắt nó.

- Tao biết là mày sẽ không làm việc có lỗi với tao đâu? – nó cười

- Mày cứ trả lời câu hỏi của tao đi.

- Nếu chuyện nhỏ có lẽ tao sẽ sẵn sàng bỏ qua cho mày nhưng nếu làm tổn thương đến bản thân tao có lẽ tao sẽ chẳng thể nào tha thứ được. Tao không thích cái cảm giác bị người khác phản bội đâu. Với lại tao biết mày sẽ chẳng bao giờ làm việc có lỗi với tao đâu. Phải không – nó cười, nhưng trong tâm trí nó thật sự đang rối bời, tại sao Yến lại hỏi như vậy chứ nhưng rồi câu hỏi ấy cũng bị xua đi vì nó tự nhủ rằng “chắc câu hỏi chi là nhất thời Yến nghĩ ra”.

- À... Ừ... - yến tươi cười, tay vẫn nắm chặt lấy tay nó...

“Nhi à, tao xin lỗi mày nhé! Tao đang rất sợ Nhi à, vì mày cũng là người rất quan trọng với tao, cả mày và Lâm đều là những người rất quan trọng, tao không bao giờ muốn mất ai trong hai người. Nhưng xin mày hãy tha thứ cho tao, vì tao phải tìm hạnh phúc của mình, vì con tim tao bất ép, nên xin lỗi mày nhiều lắm. Nếu có kiếp sau, tao mong tao và mày sẽ không là bạn thân với nhau như thế này để người như mày đỡ phải đau khổ vì có đứa bạn thân tệ nạn như tao...” Yến nghĩ trong

đầu...

Nó và yến cùng nhau bước xuống nhà, Phong và An đang cầm tay nhau cắt hoa quả...

- Ái chà! Hai người tình cảm quá nhỉ? – Yến chau ghẹo...

An chỉ mỉm cười cho qua vì đơn giản cô không thích nói chuyện với một người như yến nữa...

Nó loay hoay ngồi nghịch điện thoại...

“Vợ của anh đang làm gì”. – chồng yêu send

“Đang ngồi đợi hoa quả của An và Phong đây” – send

“Nhớ vợ quá, đi chơi nhé!” – send

“Qua đây đi” – nó vừa cầm miếng cam bỏ vào miệng vừa cười khúc khích...

- Chị Nhi đang nhắn tin với anh Lâm à? Cười tươi quá thế. – Phong ngồi xuống ghế cùng An chau ghẹo...

- Ủ. – nó cười tít mắt.

Lòng Yến nhìn đau thất lại, cô tiến lại chỗ nó, nó mãi mê nhắn tin nên không để ý, Yến sụt qua nó khiến chiếc điện thoại đang cầm trên tay rơi xuống đất cũng may là Phong nhanh tay đỡ được...

- Tao xin lỗi. – Yến mặt buồn.

- À... Không sao đâu. – nó cười tươi với Yến rồi quay sang nhìn Phong. – Cảm ơn em nhé!

- Không có gì đâu chị. – Phong cười gãi gãi đầu để lộ chiếc răng khểnh.

An nằm dài trên sofa cầm miếng táo vừa cắn vừa liếc nhìn Phong như đang nói cần để ý cái gì đó. Dĩ nhiên là Phong cũng hiểu An đang muốn nói gì.

Dù không đánh rơi được cái điện thoại của nó xuống đất nhưng chỉ cần không nghe thấy những tiếng bản tán mang tên “Nhi và Lâm” của tụi nó là được rồi.

Tiếng xe của hắn vang lên, hắn tiến vào gian phòng khách, nó thấy hắn chạy lại ôm cổ...

- Mới xa anh mà nhớ anh đến như vậy rồi sao. – hắn phì cười.

- Chị Nhi chị ấy nói nhớ anh nhiều lắm đấy. – An thêm lời.

- Phải rồi chị ấy còn nói yêu anh và muốn ngay lập tức cưới anh. – Phong thần nhiên.

Hắn nhìn nó cười nham hiểm...

- Phải không đấy! Vợ yêu. – mặt hắn dỉ sát vào mặt nó.

Nó mất 5s để tiêu hóa sự việc...

- Oát dờ heo? – nó nhìn An và Phong mặt đơ như trời trồng. – Không có, em không nói như vậy. Thật mà. – nó xua xua tay.

- Chị dâu à, dù gì hai người cũng là vợ chồng sắp cưới, cho nên chị cứ thủ nhận đi. – An và Phong đồng thanh đáp trả.

Ồ kia, rõ ràng là nó có nói gì đâu chứ. Mặt xám xịt, nó cũng bó tay với hai người này.

Yến nhìn nó và hắn chỉ nở nụ cười chưa chút...

- Hai người đẹp đôi lắm đấy. – Yến lên tiếng cá không khí trở nên yên ắng. – Sao mọi người lại nhìn tôi như vậy chứ. – cô khẽ cười khi thấy bốn ánh mắt dồn về phía mình.

Nói rồi cô lại lếch thếch lên phòng...

“Cô ta đang có ý đồ gì đấy” cả ba cái đầu một ý nghĩ về Yến...

Việc làm của cô đã khiến cho một câu nói đơn giản của mình trở thành nỗi lo sợ và khinh khinh trong cả ba con người. .. Cô đã thật sự xấu xa đến như vậy hay sao???

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Mắc Kẹt...

Tối hôm nay có một bữa tiệc tại White Hotel dành cho các cô chiêu cậu ấm của các chủ tịch nổi tiếng. Dĩ nhiên là không thể vắng mặt tụi nó được.

Hôm nay nó trông như một thiên thần vậy, chiếc váy trắng ngắn đến ngang đầu gối chiết eo.Khoe khéo vòng eo thon, phần trên cổ cổ làm bằng lưới để lộ làn da trắng mịn, kết hợp cùng đôi giày cao gót trắng mũi nhọn đính bóng hoa bản to . Và túi xách trắng elle.

An diện chiếc đầm Maxi Mulet màu đen, đằng trước ngắn đến ngang đầu gối, đằng sau đầm dài xòa đất, kết hợp với giày cao gót đen hiệu louboutin, túi xách chanel và chiếc vòng thánh giá dài bằng vàng trắng đeo trên cổ.

Yến trông cao quý hơn khi diện chiếc đầm bó sát tôn lên vòng ba đầy quyến rũ, và còn được thiết kế xẻ tà khoe khéo chân trắng như ngọc trai cùng chiếc túi xách hiệu kate spade và đôi giày cao gót đỏ thẫm dây ở mắt cá chân của bata.

Hắn và Phong đã đứng chờ ở cổng, khác với phong cách bụi bặm chất lừ hằng ngày Phong trông bánh bao và trưởng thành hơn trong bộ vest đen và đôi giày da đen. Còn hắn thì lịch sự hơn và có nét phong trần trong bộ vest trắng tao nhã cùng đôi polo...

An đi với Phong, hắn đi với nó, còn Tuyết Yến cô tự lái xe riêng...

Cả bọn cùng bước vào trong cái nhìn của tất cả các tiểu thư và thiếu gia có trong buổi tiệc.

Nó tiến đến chiếc bàn tiệc nhắc một li rượu vang đỏ đặt lên miệng, một cậu thiếu gia trông khá là đẹp trai tiến lại gần...

- Chào cậu, cậu tên là...

- Trần Phương Ái Nhi – nó vẫn nâng li rượu đưa lên miệng nhấp đều đều...

- Hóa ra là tiểu thư Trần Gia nổi tiếng. Hắn hạnh. Hắn hạnh được gấp mặt. Kotomasu Ken... – cậu thiếu gia nâng ly rượu.

Nó và Ken chen cận, hắn đang nâng ly cùng một vài người bạn nhìn thấy nó đang cười đùa với một chàng trai thì khẽ nhu mày khó chịu. Hắn tiến lại gần mặt đơ 5s

- Ô chẳng phải là Ken sao.

- Gia Lâm. – Ken mừng rỡ nhìn hắn.

Hai người ôm chàng vỗ vỗ vào vai nhau. Ken hích hắn một cái...

- Lâu lắm rồi mới gặp cậu đấy! Cùng 2 năm rồi mà. – Ken tươi cười...

- Cậu về từ bao giờ mà không nói tôi một tiếng. – hân

- Mới lúc chiều thôi. – Ken gửi đầu.

Nó dần mất suốt này giờ ...

- Khoan, hai người quen nhau sao.

- Phải rồi, ba Ken là đối tác của công ty ba anh. – hân tươi cười nhẹ nhàng nói với nó rồi khoác vai nó quay sang Ken – Vợ chưa cưới của tôi.

- Ồ, là vợ chưa cưới của Lâm sao. Xinh đẹp, rất xinh đẹp, anh phải giữ chặt kéo tôi cướp mất đấy. – Ken cười lớn.

Hân khẽ nhủ mảy mà khá khó chịu với cách nói chuyện của Ken...

- Sẽ chẳng có kẻ nào dám cướp Nhi của tôi đâu. – hân khẽ nhếch môi, khuôn mặt sắc lạnh khiến người đối diện thoáng rùng mình.

An và Phong đang khoác vai nhau nâng ly ở bàn đối diện với một số cô tiểu thư của các công ty nổi tiếng. Yên ngồi với Bảo Thiên và đang bị bao vây bởi các thiếu gia nhưng ánh mắt cô luôn nhìn theo phía hân và nó, hân thì chẳng thèm bận tâm tới cô.

Bữa tiệc trôi qua, nó nói với hân cần vào nhà vệ sinh một lúc, hân ngồi nhấp rượu một mình trong lúc chờ nó hân chẳng muốn nhập hội với mấy người kia chút nào. Yên thấy nó đã đi vào trong thì thoát khỏi vòng vây và nói với Thiên muốn ra ngoài một chút, cô tiến lại chỗ hân...

- Một ly được chứ! – cô nâng ly, hân còn hơi ngáp ngừng – Đứng lo, tôi đã bỏ ý định theo đuổi cậu rồi, chúng ta sẽ là những người bạn như trước nhé! - cô mỉm cười nói tiếp...

- Đó là điều tôi mong muốn bấy nay. – hân vui vẻ cạn ly

Tiếng chuông điện thoại của hân vang , hân xin phép cô đứng dậy một lúc để nói chuyện điện thoại. Yên đã nhanh tay bỏ thuốc gì đó vào rượu của hân. Và thật xui cho cô là An ở bên kia đã nhìn thấy.

Hân quay lại phía bàn, cạn ly với Yên như để chúc mừng sự quay lại cho một tình bạn tốt. Nhấp một ngụm rượu đầu óc hân như đang quay cuồng, hân khẽ lắc đầu để giúp tỉnh táo hơn...

- Bỗng dưng tôi thấy chóng mặt quá! – hân lơ đãng nói...

- Tôi sẽ giúp anh lên phòng nghỉ ngơi nhé! – nói rồi Yên dìu hân lên phòng...

An thấy vậy liền vội vàng nói với Phong...

- Anh cứ nói chuyện với mọi người đi, em đi WC...

Phong lại quay lại cuộc trò chuyện, An đi theo sau Yên và cô cố gắng đi nhẹ nhàng để không bị phát hiện...

Tuyệt Yên mở cửa phòng "101"

Cánh cửa vừa khép lại, Tuyệt Yên khẽ nhếch mép lầm bầm...

- Gia Lâm anh phải là của tôi...

Nói rồi cô để hân nằm lên giường, và bắt đầu hôn lên đôi môi hân... Bấy giờ hân đã thật sự không còn biết gì nữa...

An khẽ mở hé cánh cửa thấy cánh nóng mắt, cô bắt đầu xông vào. Lối người yên đây...

“Chát” có tát mạnh vào má Yên làm Yên chưa kịp tiếp thu hết mọi chuyện...

- Con đàn bà khốn nạn – cô nói rồi tiếp tục tát mạnh vào má bên kia Yên nói tiếp... – Mấy đang gì anh trai tao vậy hả? Mấy nghe đây mày không bao giờ xứng đáng để người khác yêu thương đâu mày rõ chưa. – An tức giận hét lớn vào mặt Yên...

Yên ngồi phịch xuống giường ôm mặt khóc...

- Chị xin lỗi... lúc... – tiếng nấc ngày một rõ rệt

- Đừng bao giờ lấy nước mắt để tỏ vẻ đáng thương với tao, vô ích thôi. Nếu không phải vì sự chị Nhi tổn thương tao sẽ chẳng bao giờ giữ kín bí mật này đâu. Thật uổng công chị ấy đã quá tin tưởng mày. – cô khẽ nhếch mép.

- Tại sao... Em không thử một lần gọi chị là chị dâu đi. – Yên mấp máy lên tiếng...

- Nực cười... Mấy nghe rõ đây, chị dâu của tao chỉ có thể là Trần Phương Ái Nhi thôi mấy nghe rõ chưa.- An cúi gập bốp mặt Yên hét lớn

Chưa bao giờ Yên tội tệ như lúc này, cô như đã trở thành một người điên dại trong tình yêu.

Cô chỉ biết khóc, còn vẻ phản An ngay lúc này đây cô thật sự rất giận, nếu là người khác cô sẽ chẳng chỉ tát thôi đâu mà cô sẽ đánh đến khi nào cô hả giận mới thôi. Nhưng nếu không phải vì nghĩ cho nó còn rất tin tưởng Yên thì cô đã bằm Yên ra từ lâu rồi. Yên không phải là không thể đánh lại An nhưng cô không muốn vì... thật sự là cô sai nhưng một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại được nữa rồi.

An nhắc máy gọi Phong lên, một lúc sau Phong lên đến phòng 101, thoáng nhìn Yên Phong khẽ nhếch mép khinh bỉ...

- Em không ngờ chị là con người đáng kinh tởm như thế này đây! Tiểu thư Trương Gia...

Yên im lặng cúi gằm mặt xuống. Hóa ra Phong và An đã biết chuyện cô thích hân từ lâu. Nhưng từ khi nào chứ? Cô đang rất thất vọng.

- Khoan chị Nhi đâu. – An giật mình quay sang hỏi Yên

- Chị.. Chị không biết. – Yên vẫn cúi mặt

- Chị mau nói đi, nếu không chuyện này sẽ đến tai chị Nhi và anh Lâm chị muốn anh Lâm biết chị là người như thế này chứ. – An khẽ nhếch mép

- Đừng xin em, đừng nói với Lâm và Nhi, chị xin em đấy! – Yên níu tay An.

An gỡ tay Yên ra...

- Đừng đụng bàn tay do bản của cô vào cơ thể tôi. Chị Nhi của tôi đâu. – mắt An bắt đầu sắc lạnh, cô giận từng chữ. Phong cũng thoáng ru vì chưa bao giờ thấy An như thế này cả...

- Ồ... trong nhà vệ sinh. – Yên mấp máy

An và Phong lao nhanh đến nhà vệ sinh...

- Thà tôi ra... Mau thả ra. – tiếng nó trong nhà vệ sinh đập cửa ỳnh ỳnh.

Bỗng cánh cửa được mở ra...

Nó nhào tới ôm chầm lấy An khóc nức nở...

- Chị Nhi, không sao rồi... – An vuốt tóc nó.

Phong buồn rầu chỉ khẽ lắc đầu, nó đang không biết kẻ nào chơi xấu đến nỗi nó trong nhà vệ sinh còn Phong và An thì lại biết rất rõ người làm là ai...

- Cảm ơn hai đứa, nếu không có hai đứa chắc chị chết trong này mất rồi. – nó dụi dụi mắt vừa cười vừa khóc.

- Ày, thôi nào chị dâu đừng khóc chứ, mọi chuyện đã ổn rồi mà. – Phong xoa xoa tay An ùi.

Nó chạy nhanh vào bữa tiệc tìm hân nhưng không thấy thì rất lo lắng...

- Các em có thấy Lâm đầu không?

- Dạ... – Phong và An áp úng gãi đầu.

- Cậu ấy đang ngủ, do say quá rồi. – Yến từ đầu bước đến.

- À... Vậy sao... Để tao lên xem rồi còn cho anh ấy về nhà chứ. – nó lo lắng.

- Phòng 101. – Yến nói vọng lên.

An định bước đi thì Yến náu tay lại...

- Chị thành thật xin lỗi...

- Người chị cần xin lỗi là chị Nhi, không phải là tôi... – An gỡ tay Yến ra bước đi...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

*Tại phòng 101...

- Sao mình lại ở đây nhỉ? – hần khẽ nhủ mày ngồi dậy lay lay hai bên thái dương...

- Anh tỉnh rồi sao? Lúc nãy anh uống say quá nên Yến đã đưa anh lên đây đây. – nó ngồi ở đầu giường, vuốt nhẹ tóc hần

- Say sao, anh nhớ là anh uống rất ít mà. – hần nhủ mày

- Ai mà biết được, thôi về đi anh. – nó tươi cười, hần và nó tay trong tay đi xuống...

An và Phong đã về trước còn lại mình Yến vẫn ở lại, ta cầm một ly soda nhắm từng ngụm từng ngụm...

- Về thôi nào Yến? – nó nói nhưng dường như Yến không hề để ý tới...

- Yến... - nó nói tiếp nhưng với trọng lượng to hơn...

- Hà? À, Ủ... Về thôi – cô tươi cười đứng dậy đi thẳng...

- Yến nó đang nghĩ cái gì anh nhỉ? – nó quay sang hần.

- O, anh làm sao mà biết được chứ! – hần lôi tay nó kéo đi.

Hần đeo nó về nhà xong trở về nhà mình luôn vì thấy trong người vẫn hơi mệt.

Yến chỉ lẳng lặng đi lên tầng.

Vứt chiếc túi sách xuống giường, cô nằm phịch xuống, hai tay thoáng vò đầu...

“Mình đã làm thứ ngu ngốc gì vậy chứ! Thật hèn hạ...”

An thì bẽ mặt cốc nước cam đến ghế sofa trong phòng khách cho nó. Ngồi xuống bên cạnh nó...

- Chị Nhi này, đối với chị Yến là người như thế nào. – An cầm lấy tay nó.

Nó đang đưa cốc lên miệng vội đặt xuống tươi cười.

- Yến sao? Nó là người rất quan trọng với chị. Có khi mức độ bạn thân không còn là từ đủ mức độ để diễn tả tình cảm chị dành cho nó. Nhưng nó luôn là người thật thà hơn chị về mọi vấn đề, nó là người khá yếu đuối nên chị sẽ không để ai làm hại nó. – nó mỉm cười nói về cô bạn thân nhất của mình.

- Vậy à? Nhưng chị này, đừng tin tưởng ai quá mức chị hiểu không? – An nắm lấy tay nó khẽ nhủ mày lo lắng...

- Tại sao em lại nói như vậy?

- À không... Là kinh nghiệm từng trải qua của em thôi, trước đây em cũng từng có một đứa bạn thân và nó đã phản bội em – cô nhoen cười. Thật ra thì cô làm gì có đứa bạn thân nào đâu chứ!

- An à, em yên tâm đi, chị tin chắc Yến sẽ không như vậy đâu. Em cũng sẽ may mắn tìm được người bạn như Yến thôi. – nó nắm chặt tay An mỉm cười.

- Vâng. – cô khẽ gãi đầu trong tâm trí trầm nghĩ...

“May mắn tìm được người bạn như Yến sao. Cho tiền Dương An này chưa chắc đã thêm đâu. Đồ phản bội, chỉ có chị là ngốc nghếch thôi, chỉ có chị là người cả tin thôi, chị Nhi...”

Nó kéo An lên phòng thay đồ.

Hôm nay trời đêm rất nhiều sao, Yến vẫn nằm mặt nhòai trên giường. An và nó thì ra ban công hóng mát...

“Ting... Ting”

- Nhi ơi, mày có tin nhắn này. – Yến một mồi ngồi dậy cầm điện thoại của nó...

Là tin nhắn của hần, cô mở tròn mắt bắt đầu mở tin nhắn ra đọc...

“Chồng nhớ vợ” – chồng yêu.

Cô nhanh tay bấm “delete” rồi bỏ máy nó xuống tủ như cũ. Nằm phịch xuống giường...

Nó kéo cửa ban công bước vào...

- Vừa nãy mày gọi tao cái gì vậy Yến... - nó nói

- Đầu tao đau có gọi, tao vẫn nằm đây suốt mà. – Yến gãi bộ nói bằng giọng mệt mỏi.

- Chắc tao nghe nhầm, xin lỗi nhé! – nó gãi gãi đầu mỉm cười rồi lại đi ra ban công tám nhảm với Dương An...

“Ting... Ting”

Yến ngồi bật dậy, lén nhìn xem nó có để ý không, cô cầm điện thoại nó...

“Sao không trả lời, ngu quên rồi hả nhóc” – chồng yêu

“Không, vợ vẫn thức. Vợ cũng rất nhớ chồng” – Yến nhắn lại hần.

“Thật không?”

“Thật chứ, chỉ là chồng chưa bao giờ nhớ đến vợ thôi.” – nước mắt cô lăn dài, giả như mà những tin nhắn như thế này từ hẳn là dành cho cô thì tốt biết mấy...

“Sao hôm nay vợ nói chuyện lạ vậy. Phải Nhi không đấy? – hẳn ở bên kia bắt đầu có chút ngờ vực.

“Phải mà, chỉ là hôm nay vợ hơi mệt nên ăn nói lỉnh lỉnh” – Yến lau nước mắt.

“Vậy vợ ngủ đi nha. Thơm vợ” – hẳn bấm điện thoại khẽ mỉm cười.

“Mãi yêu chồng” – Yến nhấn xong nhanh tay xóa hết tin nhắn để không bị nó nghi ngờ...

- Yến mày cảm máy tao làm gì vậy? - nó vào nhà từ bao giờ mà cô không hay biết.

- À... Tao không biết để cái điện thoại của tao ở đâu mất nên gọi thử. – Yến áp ứng biện minh.

- Thế tìm thấy chưa? – nó lo lắng

- Chưa.

- Vậy gọi lại thử đi. – nó

Yến bấm số điện thoại, tiếng nhạc chuông trong túi xách vang lên, ...

- Điện thoại của chị đang ở trong túi sách đấy. – An khẽ nhếch mép khinh khỉnh...

Yến ngại ngần nhìn Dương An trả lời...

- Cảm ơn em, lúc này chị không biết. - cô không nhìn thẳng vào mắt Dương An quay sang tươi cười với nó – Cảm ơn cái điện thoại của mày.

- ờ, phải cảm ơn tao chứ! – nó chau gheo

- Mày đâu có giúp gì đâu, là cái điện thoại của mày giúp tao mà. – cô cãi lém

- Con nhỏ này. – nó cười khẽ ẩn nhẹ đầu Yến, nó than vãn ...

- Tự nhiên khát nước quá nhì, hai người ngủ trước đi, tôi uống cốc nước cam đã. – nó tặc lưỡi mở cửa bước xuống nhà...

Thấy nó đi khỏi Dương An lên tiếng...

- Chị già tạo quá đấy. – cô khẽ nhếch mép tạo thành một đường cong hình bán nguyệt

- Vậy bây giờ em muốn chị phải làm sao đây. – Yến nhìn An...

- Nếu là tôi tôi sẽ chẳng bao giờ dám đối diện với đứa bạn thân của mình như thế này đâu. – cô khoanh tay trước ngực, mặt sắc lạnh.

- Từ lúc chị chấp nhận chọn yêu anh trai em chị đã chẳng còn coi Nhi là bạn rồi. – Yến khẽ nhếch mép.

“Chát”

Một cú bặt tai mạnh từ Dương An dành cho Yến...

- Chị biết không? Ngay lúc này tôi chỉ muốn giết chết chị, tất cả những gì chị Nhi làm cho chị, tất cả những tình cảm chị Nhi dành cho chị, cuối cùng chị lại đối xử với chị ấy như vậy sao? – Dương An tức giận

- Em không thể hiểu đâu, chị không cố ý yêu Lâm nhưng cả ba người đều chẳng ai hiểu cho chị, đều chỉ một mực bênh vực Nhi, tình cảm chị dành cho Lâm cũng giống như tình cảm tự nhiên mà Nhi dành Lâm, chị cũng không hiểu chị đã yêu cậu ấy từ bao giờ. Nhưng chị phải vứt bỏ cái thứ gọi là tình bạn để chị theo tình yêu của chị. Chị không thể mãi sống với tình bạn được. Chị cần hạnh phúc... - Yến chậm rãi nói.

- Cần hạnh phúc sao? – An nhếch môi nói tiếp – hạnh phúc của chị là đi cướp giật lấy hạnh phúc của bạn thân à. Tôi có thể đảm chắc với chị cả đời này chị chẳng bao giờ hạnh phúc đâu nếu chị cứ cố chấp mà dành lấy anh Lâm và chị cũng chẳng bao giờ tìm được người nào đối xử tốt với chị như chị Nhi đâu... - Dương An mắng xối xả vào mặt Yến... - Nếu không phải vì muốn tốt cho chị Nhi, tôi đã chẳng ở lại đây rồi vì phải suốt ngày nhìn mặt chị – An nói Yến chỉ lẳng lặng cúi đầu nghe.

Nó nhiu mày bước vào.

- Hình như hai người đang to tiếng với nhau thì phải.

- Đâu có bọn tao chỉ đang nói về một số chuyện thôi mà. Phải không An? – Yến đứng dậy bám lấy tay An như thần thiết lăm. An hơi khó chịu nhưng vẫn gượng cười nhìn nó.

- Như vậy thì tốt, tao ở dưới nhà tưởng hai người cãi nhau nên phải chạy vội lên đây.

Nó nằm ạch xuống giường với chiếc điện thoại trên tay ngủ.

An lườm Yến rồi gỡ tay cô ra nói nhỏ cho Yến đủ nghe...

- Đừng bao giờ chạm vào tôi... Chị chạm vào người, tôi chỉ cảm thấy sợ bản thân ngoài ra thì không còn cảm giác gì khác... - Yến bỏ tay ra khỏi người An, lẳng lặng cúi mặt xuống nghe mắng chửi...

Tại sao tình cảm của cô dành cho hẳn lại bị mọi người ghét đến như vậy chứ? Cô chợt tuôn lệ nhưng lại nhanh chóng lau khô...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

An tiến lại chỗ nó đang nằm ôm chăm lấy nó...

- Chị Nhi à... ~~~~ - cô gọi nó bằng cái giọng ngọt sớt.

Nó thoáng rung mình nổi da gà...

- Sao vậy An?

- Hôm nay cho em về nhà anh Phong ngủ một đêm nhá, tự nhiên nhớ anh ấy quá. – An nhõng nhẽo.

- Em và Phong vừa mới gặp nhau thôi mà. – nó

- Yêu là nhớ là thương mà chị. Xa nhau một giây một khắc thôi cũng đã không chịu nổi rồi. Cho nên em đi nha. – An ngồi bật dậy.

- Trời khuya lắm rồi. Hay hôm nay em ngủ ở nhà rồi mai hãy đi. Con gái ra ngoài một mình không an toàn đâu. – nó lo lắng

- Không sao đâu mà chị. Thôi em đi nha. – cô tươi cười đi thẳng ra cửa, xong còn quay lại bye bye nó nhưng không thèm liếc qua Yến dù chỉ một lần, An coi Yến như không tồn tại trong gian phòng...

Chiếc mũ trần lao nhanh trên đường quốc lộ...

An tức giận lao nhanh như tia chớp. Tất cả là do cô đã quá yêu thương Nhi, cô lăm bầm khuôn mặt sắc lạnh...

- Chết tiệt, chị Nhi và anh Lâm mà xảy ra chuyện gì tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu. Trương Hàn Tuyết Yên...

* Kìng koong... Kìng koong*

- Cô Minh (giúp việc nhà Phong) mở cửa giùm tôi. – Phong ngái ngủ đôi mắt vẫn nhắm nghiền miệng vẫn la hét...

Tiếng bấm chuông vẫn reo lên đều đặn...

- Cô Minh. – Phong gọi to hơn nhưng vẫn chẳng ai hồi đáp...

Cậu phải lò dò bước xuống giường và rồi xa căn phòng yêu quý của mình.

Phong vẫn còn ngái ngủ nên dụi đôi mắt, đầu tóc chống ngược lên, cậu mặc chiếc quần sooc xanh và cời trần để lộ thân hình sáu múi rắn chắc...

- Ai mà còn làm phiền vào giờ này không biết. – cậu lồm bồm rồi mở cánh cổng lớn...

- Này... Có...Ồ Dương An... Sao vợ lại đến đây. – Hoài Phong đang định chửi cái người chết bầm vì dám đánh thức giấc ngủ của cậu, thì ngạc nhiên khi người trước mặt mình là Dương An...

- Đến đây ngủ chứ sao, cất xe vào cho vợ đi này. – Dương An ném chìa khóa cho Hoài Phong rồi thùng thảng đi lên phòng...

Hoài Phong sau khi cất xe xong thì cậu lên phòng chốt cánh cửa lại. Dương An đã nằm ngủ từ bao giờ.

Tiến lại khẽ vuốt nhẹ lên mái tóc mượt mà của Dương An môi cậu khẽ mỉm cười...

- Ngủ đi chồng. – Dương An vẫn nhắm mắt, cô choàng tay ôm lấy người Phong...

- Đã xảy ra chuyện gì với vợ vậy? Lại là chị Yên sao? – Phong vẫn mân mê tóc của An...

- Ủ, vợ ghét cô ta. – cô nói, đôi mắt mở to.

- Thôi nào vợ, ngủ đi nhé. – Phong hôn nhẹ lên trán An rồi cũng nằm xuống.

Cậu ôm lấy thân hình nhỏ bé của An, An dụi mặt vào lồng ngực của cậu khiến tim cậu đập mạnh không ngừng...

* Tại nhà nó*

“Ngủ chưa chồng”. – send to chồng yêu.

“Vẫn chưa, vợ không ngủ sao”. – hần

“Chưa. Lại bận công việc hả?” – nó thoáng nhàu mày nhăn trả lời.

“Ừ. Đạo này công ty bà làm việc cần giải quyết quá. Thôi vợ mau ngủ đi, mai còn đi học..” – hần mỉm cười ở đầu bên kia...

“Nhưng...”

“Không nhưng nhì gì hết, lẹ lên. Hẹn gặp vợ vào ngày mai.”

“Vâng...”

Nó mỉm cười tắt điện thoại...

- Lâm nhắn tin hả? – Yên tươi cười hỏi

- Ủ. – nó tươi cười, cầm chặt chiếc điện thoại...

- Thôi, ngủ đi mai còn đi học. – Yên ôm nó

- Ủ. – nó giật đèn ngủ.

Căn phòng bây giờ đang tối om không một chút ánh sáng. Ngoài chơi sao và trăng vẫn soi sáng, lòng người vẫn đang toan tính một kế hoạch...

Là kế hoạch giành giật...

~~~ Sáng~~~

Nó vươn vai ngồi dậy kéo rèm cửa, thay quần áo đồng phục, hôm nay nó dùng một chút phấn nhuộm tóc để cho mái tóc của mình điểm một chút tím một chút đỏ trông cực kì dễ thương, ngó vào chiếc đồng hồ đeo tay...

6.15a.m

Nó kéo chiếc rèm cửa, ánh nắng của buổi sáng chiếu vào giường. Yên nhàu mày ngái ngủ ngồi dậy. Ngáp ngủ rồi cô nói...

- Đạo này mấy dậy sớm thế? – Yên mỉm cười.

- Mấy không nhớ sao. Hôm nay là phiên tao trực nhật. – nó thất lại chiếc nơ đỏ trên cổ.

- Để tao báo cô không cho mấy trực nhật. Trực làm gì mệt người. – Yên quơ quơ tay lấy chiếc điện thoại dưới gối, định bấm số thì nó ngần lại...

- Thôi... Thôi, trách nhiệm ai người đó là chứ. – nó tươi cười.

- Bình thường có bao giờ tao thấy mấy quét lớp đâu. Nay lạ lắm nhé. – Yên cười gian...

- Lạ gì chứ. Thôi mấy dậy chuẩn bị đi. Tao đi trước. – nói rồi nó lấy chiếc cặp xách rồi đi học...

Yên vô đầu lò dò bỏ dậy chuẩn bị...

Lao nhanh xe máy đến trường. Sân trường Maria Carap chỉ lóng thoáng người. Hôm nay là lần đầu tiên trong ba năm học ở trường nó đi học sớm. Nhìn ra chỗ lảng xe ô tô...

- Ô, anh ấy đã đến rồi sao. – nó nhanh chân bước vào lớp.

Hần đang loay hoay lau bảng, nó tựa người vào cửa lớp, vắt chéo chân khoanh tay trước ngực...

- Hôm nay anh trực nhật hộ em sao?

Nghe thấy tiếng nó, hần quay đầu lại, Mím cười.

- Chào buổi sáng vợ yêu.

- Cảm ơn chồng vì đã giúp em nhé! – nó nháy mắt tinh nghịch tiến về chỗ, rồi cầm cái chổi quét quét lớp.

Hần quay xuống nhìn...

- Đưa anh quét cho, quét như thế này làm sao mà sạch được chứ. – hần nhăn nhó tiến lại chỗ nó giật lấy chiếc chổi...

- Không được, đưa cho em đi. – nó nhàu mày...

Cuối cùng do nó quá ương ngạnh hần cầm tay nó giúp nó quét lớp.

Nhờ có hần giúp cuối cùng mọi việc cũng đã xong xuôi. Sân trường giờ đã đông đúc học sinh, hần kéo tay nó xuống căn teen kiếm cái gì đó ăn vì sáng đi sớm có kịp ăn gì đâu.

Nó và hần đang vui vẻ nhăm nhí tách cà phê vào buổi sáng bỗng có một tốp nữ sinh. Hình như là học sinh lớp 10 thì phải...

- Anh... Anh... Lâm... em thích anh. – một cô gái tóc màu tím thắm khuôn mặt bầu bĩnh khá xinh xắn ấp úng nói với hần...

Hần đơ mặt...

- Ô, chúng ta quen nhau sao? – hần trả lời, nó vẫn thản nhiên nhấp từng ngụm cà phê và xem màn kịch...

- Em... em đã đơn phương anh từ lúc anh mới bước vào trường rồi. Lâm bạn trai em đi – cô gái kia tươi cười nói

Tiếng “Ồ” lớn của cả căng tin vang lên, những lời bàn tán và xì xầm nổi dậy.

Hần nhìn nó như cầu viện giải nguy, uống hết tách cà phê nó đứng dậy...

- Xem ra khá nhảm chán nhỉ? Tôi định để xem có thể nào nhưng có lẽ là không được rồi.

- nó nhếch mép khuôn mặt bắt đầu trở nên lạnh tanh không cảm xúc, âm khí vây quanh khu căng tin...

- Con nhỏ đó liều nhỉ? Tô tình cả với người yêu chị Nhi...

- Nhóc lần này toi rồi...

Tiếng rì rầm xung quanh bắt đầu nổi lên...

Cô bé kia bỗng thoáng rùng mình...

- Chị... chị... Nhi... em... em... xin lỗi – con bé ôm mặt khóc nức nở.

Nó lại cúi lòng võ vai nhỏ kia, ánh mắt dịu dàng...

- Đây là chồng tương lai của chị – nó nói, cô bé ngẩng đầu lên gắt đầu cái rụp. – Ai đang yêu hoặc có cảm tình rồi thì bỏ ngay đi nhé, không liệu hồn với tôi – cả căn tin im lặng, nó kéo tay hần đi...

Hần thì cứ cười toe toét, nó buông tay hần ra cốc mạnh vào đầu hần...

- Tên này thích lắm à, sao cứ cười mãi thế. – nó nhiu mày về gần đối.

Hần ôm chặt lấy nó...

- Cảm ơn vợ của anh nhé, hạnh phúc quá đi. – hần ôm chặt lấy nó trước cái nhìn đầy “gato” của dân FA trong trường...

- Thôi nào bỏ em ra, mọi người đang nhìn kia. – nó phì cười gỡ tay hần ra nhưng không được...

- Kệ họ chứ. – hần thom nhẹ lên má nó...

- Mới sáng ra mà cái gì vậy trời? – Yến tiến lại ôm mặt cười cười.

Mặt hần thoáng đỏ nhưng ho một cái lấy về lạnh lùng, nó buông hần ra...

- Đến rồi hả? – nó tút tút...

- Ủ, vào lớp đi – Yến kéo tay nó... hần vẫn đứng đờ người, Yến quay lại... - Cậu không vào sao Lâm

- Ủ. – hần bước nhanh vào bàn...

Thật sự Yến chẳng muốn nhìn cảnh ấy chút nào. Tim cô đang đau nhói!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

- Các em, ngày kia là các em thi tốt nghiệp, hãy chuẩn bị thật chu đáo vào. – cô Minh tươi cười nói với cả lớp.

Lớp 12A1 lại bắt đầu xì xầm...

- Vậy là chúng ta sắp phải xa nhau rồi sao. – Thiên Minh (bạn cùng lớp) quay sang nói với Thiên Trang (bạn cùng lớp)

- Thi tốt nhé! – Bảo Thiên quay sang nói với Tuyết Yến

- Cậu cũng phải thi thật tốt. –Yến vỗ nhẹ vào vai Thiên...

* Tại bàn nó và hần*

- Anh sẽ thi trường gì? – nó ần cần.

- Gundel. – hần vẫn nằm xuống bàn nhìn chăm chăm nó.

- Gundel sao. Em cũng vậy. – nó tươi cười.

- Dĩ nhiên rồi, cả nước ta có mỗi trường đấy là đại học chính trị quốc tế mà. Em bắt buộc thi ở đấy thôi để còn quản lý công việc của Trần Gia chứ. – hần tươi cười.

Mấy ngày sắp thi ấy, cả lớp 12A1 lại cực ôn thi, chẳng còn tiếng quậy phá, chẳng còn tiếng cười đùa của học sinh trong lớp siêu quậy nữa.

Tất cả đều cố gắng học thật chăm chỉ để kì thi tốt nghiệp đạt điểm cao có như vậy thì mới có khả năng đỗ vào các trường đại học danh giá...

Trong ai ai cũng hắc hắc đi cà, có người mắt còn thâm vì học nhiều... Nó và hần cũng ít nhắn tin, ít đi chơi hơn chỉ suýt ngày ở nhà lao đầu vào học. Dù có giờ giảng đến cỡ nào thì tại nó vẫn phải luyện...

Một buổi chiều cuối trước khi thi, nó cùng hần xuống thư viện tìm một vài cuốn sách cần thiết cho môn ngữ văn...

Cả hai đang cùng nhau đọc sách vui vẻ thì nó bỗng ngất lịm...

- Nhi, Nhi à! – hần hoảng hốt bế nó chạy tấp tốc xuống phòng y tế.

Mọi cái nhìn của các học sinh trong trường dồn về phía hần...

- Khó thân Nhi, chắc học quá sức rồi. – Phong Châu khoác vai Kỳ Hần nhìn theo...

* Tại phòng y tế*

- Cô y tá, bạn ấy... - hần lo lắng hỏi

- À, không sao đâu, chỉ là do mệt và hơi căng thẳng thôi. Có đã truyền nước cho bạn ấy, bạn ấy cần được nghỉ ngơi. – hấn bước vào nó đã tỉnh dậy từ bao giờ...

- Anh Lâm – nó tươi cười, đôi môi nó đã tái nhợt đi, khuôn mặt trở nên xanh xao hơn...

- Em mệt quá rồi đấy, nghỉ ngơi đi. – hấn kéo chiếc ghế ngồi cạnh giường tay nắm chặt lấy tay nó, ánh mắt chứa đầy sự lo lắng...

- Em buồn ngủ quá anh à! – nó mỉm cười khẽ nhắm mắt lại...

- Em ngủ đi. – hấn hôn nhẹ lên trán nó.

- Nhì, mấy bỳ làm sao vậy. – Yển lo lắng, mắt rom rớm nước, xồng xộc chạy vào – Mấy mau mở mắt ra nhìn tao đi. – Yển lắc mạnh người nó.

- Yển... cậu... – hấn định can nhưng Yển hất tay ra – Nhì, nó làm sao anh mau nói đi... - Yển chăm chăm nhìn hấn...

- Tao chỉ ngủ thôi, tại sao mày lại la lớn như thế chứ. – nó ngáp ngáp nói...

- Mấy làm tao lo lắng quá, mày có biết không? – Yển ôm nó khóc nức nở. Nó chột nhoeo cười xoa xoa lưng nó. – Tao ổn rồi mà.

- Vậy hôm nay em về nghỉ ngơi nhé! Ở đây khá ổn. – hấn nghiêm mặt...

- Thôi, mai thì rồi, em không nghỉ được đâu. – nó gượng cười...

Thật ra lúc này đầu nó đau như búa bổ, người mệt mỏi đã dờn chưa bao giờ nó thấy yếu như lúc này...

- Nhưng em còn rất yếu. – hấn lo lắng nhiều hơn.

- Anh nhìn em đi, em ổn rồi mà thấy không? – nó bật dậy tươi cười...

Xương của nó đau như sắp rụng ra rồi nhưng nó phải cố gắng nếu không hấn và Yển sẽ không cho nó ở lại học mà sẽ bắt nó về nghỉ ngơi cho mà xem...

- Rồi... Được Rồi. – hấn xoa đầu nó. – Em cứng đầu quá đấy...

Nó tươi cười ngồi dậy đi lên lớp...

Tiết này là tiết cuối cùng của buổi học. Thình thoảng hấn lại lo lắng quay sang nó...

- Em không sao chứ?

Nó chỉ khe khẽ lắc đầu không trả lời vì đơn giản giờ nó mệt đến nỗi không cất nên lời nữa rồi. Mồ hôi bắt đầu chảy, khuôn mặt đỏ bừng nóng gần như lửa chính nó cũng có thể thấy người mình nóng đến mức độ nào, khẽ nhấc tay lau những giọt mồ hôi lấm lem trên trán.

Chiếc áo đồng phục đã thấm đẫm mồ hôi...Nó bắt đầu thờ dốt...

- Nhì... Nhì à! – hấn nhìn sang nó đã ngất lịm

Ngay lập tức hấn bế nó chạy ra khỏi lớp mà không cần có sự cho phép của giáo viên...

- Nhì, em làm sao vậy chứ? Anh đã nói rồi mà. – hấn lấm tấm mồ hôi trên mặt, khóe mi xuất hiện một giọt lệ...

Đề nó lên xe hấn phóng nhanh về nhà...

Cầm tấm thẻ mở cửa nhanh chóng hấn bước vào gọi lớn...

- An... Giúp anh. – An và Phong từ trong phòng khách bước ra...

- Sao vậy?... Ở chị Nhì, chị làm sao vậy. – An và Phong hoảng hốt chạy nhanh theo hấn lên phòng, hấn đặt nó xuống giường...

An nhanh chóng tiến lại nhà tắm lấy khăn ướt cho Nhì...

Phong cầm nhiệt kế đưa cho hấn

- Những 39° sao? – hấn hét lớn...

- Chị Nhì, chị mau tỉnh lại đi. Nhìn em này, nhìn Dương An này. – An nắm tay nó rung rung nước mắt.

- An à, làm sao vậy em – nó quệt ngang dòng nước mắt cho An...

- Chị tỉnh rồi sao. – An và Phong vui vẻ đồng thanh nói...

- Ngốc, anh đã nói là nghỉ ngơi đi mà không chịu nghe. – hấn mắng yêu ánh mắt có cả những tia vui mừng, có cả những tia lo lắng...

- Xin lỗi mọi người nhé! Làm mọi người lo lắng rồi. – nó nhoẻn cười, đôi môi nó tái nhợt...

Ba người chỉ khe gật đầu không đáp, hấn lảng lạng bước ra ngoài. Nó thờ dãi nhìn An...

- Lâm giận chị rồi.

- Chắc không phải đâu chị, chị nghỉ ngơi đi. – cô lấy chiếc khăn trên chân nó sắp lại nước...

Khoảng 15 phút sau, hấn bước vào tay bụng một tờ cháo thật còn khá nóng, hấn thổi thổi rồi nhìn nó...

- Em ăn đi này cho khỏi bệnh. – hấn cầm muỗng đút cho nó ăn...

Nó nhìn hấn không chớp mắt rồi ôm chầm lấy hấn hạnh phúc...

- Cảm ơn chồng, cảm ơn chồng nhiều lắm vì đã quan tâm em như thế này...

Hấn phì cười...

- Được rồi, được rồi, buông anh ra và ăn đi không cháo nguội mất.

Nó ngoan ngoãn gật đầu buông hấn ra, An kê gối vào lưng cho nó...

Hấn đút cho nó An, dù rất mệt nhưng đã mắc công hấn nấu nó vẫn cố gắng ăn hết.

Hấn đưa vào tay nó một nắm thuốc...

- Em không uống đâu. – nó lắc đầu ư ư...

- Mau uống đi, mai em không định đi thi hà. – hấn khẽ nhủ mày...

- Không đâu. Đáng lắm – nó vẫn cứng đầu...

- Vậy đợi anh một chút. – hấn cầm nắm thuốc bước ra ngoài cứ ngỡ hấn đã vứt luôn nắm thuốc đi rồi nhưng không, lúc sau hấn quay lại trên tay cầm một thứ nước có màu như nước cam.

- Bây giờ thì uống đi. – hấn đưa cốc nước cho nó

Nó nhận lấy cốc nước ngửi ngửi...

- Đây là cái gì vậy Lâm – nó khê nhieu mà.

- Thuốc. – hần nói lạnh.

- Đã nói là không uống mà. – nó bắt đầu cau có...

- Ngọt lắm đấy. Uống hết đi anh thương cho. – hần nháy mắt với nó. Lần đầu tiên hần nháy mắt tím nó như bay ra khỏi lồng ngực. Sao hần lại dễ thương đến thế không biết.

Nó gạt đầu cầm tu một hơi hết cạn cốc nước...

- Ngon chứ? – hần nhoẻn cười.

- Ngon lắm Không đáng chút nào. – nó cười tít mắt.

An giật giật vạt áo hần...

- Oppa làm cách nào mà thuốc nó lại loãng tênh tạch và chị Nhi lại thích uống đến như vậy thế?

- Thì đảm nát thuốc ra cho vào nước rồi bỏ chút đường vậy thôi. – hần cười khềnh...

- Anh Lâm cũng thông minh đấy nhá? – Phong lên tiếng

- Ô, giờ cậu mới biết sao. Tôi thông minh sẵn rồi – hần cười lớn...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

(Xin lỗi các cậu nhá! Đạo này tớ bận quá bảo viết cho các cậu đọc mà lại không có thời gian. Bây giờ có thời gian rồi đây J tớ bù lại nha...)

*****

Hần mỉm cười hớn hẹ lên trán nó...

- Đây là phần thưởng cho sự cam đảm uống thuốc của em nhé! Bây giờ thì ngủ đi. – hần vuốt nhẹ tóc nó mỉm cười...

An lấy gối đặt xuống giường đỡ nó nằm xuống. Nó nhắm nghiền mắt lại rồi từ từ chìm sâu vào giấc ngủ...

Tiếng cửa phòng bị mở một cách thô bạo, Yến nước mắt ngấn nước mắt dài chạy vào hét toáng lên...

- Nhi, Nhi à. Mày... - cô nhanh chóng tiến lại chỗ giường nó, cũng may hần kịp ra hiệu cho Yến nhỏ tiếng lại để cho nó nghỉ ngơi.

Yến thờ dài nói nhỏ đủ cho ba người nghe..

- Nhi không sao rồi chứ!

Cô nhìn hần bằng ánh mắt đầy lo lắng và sùng nước...

- Ủ! Cô ấy đã ổn rồi... - hần mỉm cười vỗ nhẹ vào vai Yến trấn an...

Yến ôm chặt lấy hần...

- May quá, may mà nó không sao... Tôi lo quá, mãi bây giờ tôi mới về nhà được... - hần ngỡ ngàng một lúc nhưng rồi lại nhớ đến lời Yến nói hần và cô bây giờ chỉ là những người bạn cái ý nghĩ Yến còn tình cảm với mình nhanh chóng tan biến khỏi đầu hần, hần xoa xoa lưng Yến an ủi...

- Thôi đừng khóc, không Nhi tinh bây giờ...

Yến nấc lên từng tiếng buống hần ra...

An nhí nhảnh nhìn Phong, Phong chỉ thoáng rung mình kinh tởm. Dương An thùng thảng kéo An ra ngoài không quên dừng lại lườm Yến một cái...

Hần nhìn thấy ánh mắt của An và rất hiểu tính An, hần im lặng quay đi.

Phong và Dương An bước ra ngoài đóng sập cửa mạnh như chũm con tặc giận...

Ngồi xuống ghế sofa, An rót một ly nước lọc uống một hơi cạn...

- Cô ta nghĩ cái gì vậy, trước mặt chị Nhi mà dám làm như vậy sao. Tức thật, em chỉ muốn xé banh cái xác dơ bẩn của cô ta ra... - An tức giận ánh mắt như sáng lên những tia lửa.

Phong ngồi bên cạnh một tay nắm chặt lấy tay An, một tay khoác lấy vai cô...

- Thôi nào, em đừng giận nữa. Sau này sẽ có luật nhân quả dành cho cô ta thôi. Cái gì cũng có giá của nó.- Phong thờ dài chán nản...

Tiếng bước chân hần lục cục bước xuống bậc thang. An và Phong ngược lên nhìn, An vẫn còn giận hần lắm. Tại sao hần lại để chuyện như vậy xảy ra được chứ. Cô nguyệt hần một cái rồi quay đi...

- An à. – hần tiến lại ngồi phía bên kia An, Phong tình ý đi chỗ khác để hai anh em nhà hần nói chuyện.

- Sao anh có thể... - An nhìn hần ánh mắt sắc lạnh...

- An à, anh đâu có nghĩ cô ấy lại làm như vậy? Anh thật tình không biết với lại cô ấy với anh chỉ là bạn. ... - hần nắm tay An nhưng bị cô hất tay ra...

- Là bạn sao? Anh có biết trước kia cô ta... - An tức giận hơn...

- Phải trước kia cô ấy yêu anh nhưng cô ấy nói đã không theo đuổi anh nữa. Giờ bọn anh chỉ là những người bạn thôi... - hần mặt lạnh...

- Anh hai à, em không hiểu anh bị làm sao nữa. Anh đã biết cô ta yêu anh rồi, anh nghĩ tình yêu của một người dễ phai đến nỗi nói bỏ là bỏ được sao. Anh điên rồi, cũng may là lần này chị Nhi không tỉnh giấc nếu có lần sau chị Nhi mà nhìn thấy những cảnh này em sẽ không bao giờ tha thứ cho hai người... - An thùng thảng bước đi...

Hần tức giận... Chưa bao giờ An nói với hần những lời lẽ tuyệt tình với hần như vậy cả. Hần thấy bị tổn thương rất nhiều. Tại sao An không chịu hiểu cho hần chứ, tại sao An không chịu nhìn nhận vấn đề một tầm xa hơn chứ. Hần tức giận nhem mạnh chiếc ly trên bàn xuống sàn...

Yến đứng trên cầu thang đã nghe thấy tất cả. tay vịn chặt vào thành cầu thang nước mắt cứ thế mà lăn dài. Càng ngày mọi thứ càng rối tung lên, càng ngày mọi chuyện trở nên nghiêm trọng và rắc rối. Yến bước trở lại phòng. Ngồi trên chiếc ghế nắm lấy tay nó, nước mắt vẫn lăn dài...

- Thành thật... xin... lỗi... mà... cô nói lí nhí...

- Mày về rồi sao? – Yến gạt mình mở tròn mắt, khẽ chớp chớp mắt cho nước mắt không chảy ra nữa, cô ngẩng đầu lên...

- À... Ừ... - cô cười hiền, tay vẫn nắm chặt lấy tay nó...

- Tại sao mắt lại đỏ thế? Khóc vì tao sao? Tao không sao mà, đừng khóc như trẻ con như vậy chứ. – nó mỉm cười lấy tay quệt ngang một giọt nước vẫn còn lãnh đọng trên mí Yến.

Hắn bước vào nhìn nó với ánh mắt quan tâm...

- Sao không ngủ tiếp đi, mới chỉ được một lúc thôi mà. – hắn hôn nhẹ lên môi nó...

- Em không ngủ được nữa đâu. Người em cũng đã ổn hơn rồi, không thấy mệt nữa. – nó tươi cười rồi nói tiếp. – Anh nhìn con Yến nó có buồn cười không, nó thấy em ốm nên khóc sưng húp mắt lên rồi đây này, chắc nó sợ em bỏ rơi nó hay sao đó. – nó cười rồi liếc nhìn qua Yến...

Yến bật cười, hắn thì nhìn Yến nhủu mày trong đầu thầm nghĩ...

“Tôi biết là lúc đó cậu đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa tôi và An mà vậy tại sao cậu không thanh minh cho mình chứ! Cậu có quyền đi xuống để đảm bảo lại danh dự cho bản thân nhưng cậu đã không làm như vậy...”

Thoảng nghĩ, hắn cảm chiếc nhiệt kế trên bàn do cho nó...

- 36°, ổn rồi. Vậy là em đã khỏe hơn rồi đấy. – hắn nhìn nó xoa xoa tóc nó...

Nó bấu môi...

- Mai thì rồi, hai người về học bài đi, tôi cũng khỏe rồi mà không cần lo lắng quá đâu. – nó ân cần nhìn Yến và hắn...

Hai người kia nhanh chóng chở về nhà. Nó lật chăn ra ngồi dậy vươn vai và xoay cổ vài lần để lấy lại tinh thần...

- Đỡ một hơn rồi nh? – nó tươi cười xỏ đôi dép lông rồi bước xuống nhà.

An đang hì hục sắp thức ăn bỏ lên bàn...

Nhìn thấy nó cô tươi cười...

- Chị khỏe lại rồi hả? Em đang định bê com lên cho chị đây.

- Cần gì phải bê com như vậy chứ! Phiền em quá rồi, em đã nấu com giúp chị rồi mà. – nó cười ái ngại nhìn An nháy mắt tỉnh nghịch.

- Phiền gì đâu mà, nước cam em vắt cho chị đây. – An bê nước cam cho nó...

Nhận ly nước cam từ tay An, nó cảm ơn cô. An ngồi đối diện với nó, cô chỉ sắp bát đĩa ra rồi lấy com cho nó thỉnh thoảng cô gấp cho nó một miếng thức ăn. Cô không ăn chỉ lẳng lặng ngồi nhìn nó...

- An à! Em không ăn sao. Cứ nhìn chị với ánh mắt như vậy là sao vậy hả? – nó lên tiếng...

- Em đói quá nên đã ăn trước rồi chị cứ ăn đi. – cô vẫn mỉm cười chăm chú nhìn nó “Tôi nghiêm chị quá! Em phải giúp chị bằng cách nào đây, em phải nói chuyện này với chị như thế nào đây. Em muốn nhìn thấy chị và anh trai em hạnh phúc, em không muốn chị phải tuôn nước mắt đâu. Em thương chị lắm!” cô nghĩ một hồi miễn man.

Hôm nay bát đĩa cũng chẳng rửa nữa. An nói cứ để đấy sáng mai cô dậy thì rửa. nó chạy nhanh lên phòng học bài. Sau khi nhắn tin với Phong, An ngáp ngủ...

- Chị Nhi thân yêu ơi, đã 10 giờ đêm rồi mau đi ngủ thôi. – An ôm choàng cổ nó từ đằng sau...

- Em ngủ trước đi, xui chị ngủ sau... - nó mỉm cười quay lại nhìn An...

- Mà lạ nha, em không thấy chị Yến đâu. – An đặt cảm lên vai nó...

- À, Yến về nhà vì tài liệu ôn tập nó để hết ở nhà rồi. Ba má nó cũng trở lại Mỹ rồi nên chắc nó sẽ không ở đây nữa. – nó nói rồi cầm bút xuống mặt iu xù...

- Vậy hả chị. – An cười thầm trong bụng vì không phải suốt ngày chạm mặt Yến nữa, cô nói tiếp... - Thôi chị ôn tiếp đi, nhưng một chút nữa thôi nha, rồi còn đi ngủ. Chị vừa mới khỏi ốm xong đấy. – An uể oải bò lên giường...

- Chị biết rồi mà, ngủ ngon nha em. – nó nhìn An rồi lại hí hoáy ôn tập...

30’ nữa trôi qua...

- Chị Nhi, mau ngủ thôi... - An nói trong ngái ngủ...

- Chị sắp xong rồi đợi chị chút nữa thôi... - nó trả lời...

23p.m An lại tỉnh giấc...

- Xong chưa chị bảy giờ thì ngủ được chưa vậy? – An bước xuống giường đến chỗ nó.

- Em cứ ngủ trước đi mà. – nó trả lời...

An đặt nhẹ tay lên trán nó...

- Lại bắt đầu nóng rồi đây này. Không được chị mau ngủ đi không lại ốm nặng hơn đấy...

Cuối cùng nó cũng chịu bước lên giường, An dù rất buồn ngủ nhưng vẫn thức cho đến khi nhìn nó đã thật sự ngủ cô mới có thể an lòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Buổi sáng hôm nay chính là ngày bắt đầu kì thi tốt nghiệp, nó thức dậy từ rất sớm để chuẩn bị tất cả mọi thứ. Trong khi An vẫn còn trìm sâu trong giấc ngủ, nó đã vội vàng đến trường, vì hôm nay trời rất đẹp nên nó chọn đi xe mũn trần để tiện cho việc ngắm quang cảnh trời đất...

Trường Maria Carap hôm nay đông đúc hơn hẳn, các tiểu thư và thiếu gia trong trường đều được ba mẹ đưa đi bằng xế riêng. Yến từ đầu chạy đến đập nhẹ vào vai nó...

- Đến rồi hả? – cô típ mắt cười. – thi tốt nhé Nhi. – Yến lém lỉnh nói tiếp.

- Ok mà cũng phải thi tốt. – nó vỗ vai Yến...

Tiếng chuông điện thoại của cả hai đứa cùng vang lên...

Mỗi đứa quay về một hướng nhấc máy...

- Alo, có chuyện gì vậy mẹ? – nó vui vẻ.

- Nhi hà con, hôm nay thi tốt nghiệp hà. Xin lỗi ba mẹ không về được, ba mẹ hứa sẽ về sớm với con nhất có thể... - Bà Trần ở đầu dây bên kia lên tiếng...

- Dạ không sao đâu ạ, con tự lo được cho mình mà. Ba mẹ cứ giải quyết hết công việc đi ạ...

- Vậy thi tốt nha báo bối. – bà Trần...

Nó cười, đầu dây bên kia xuất hiện tiếng của một người đàn ông... Là ba nó...

- Nhi à, con cố gắng thi tốt nhé. – tiếng nghiêm nghị của ba nó vang lên

- Con cảm ơn bố nha... - nó cười...

- Thế con xác định được tiếp theo là thi trường đại học nào chưa?

- Gundel thừa bố. – nó trả lời.

- Vậy cũng tốt. Thôi con chuẩn bị đi nha. Sắp thi rồi. Bye báo bố. – ba nó nói bằng giọng vui vẻ...

- Bye ba mẹ, – nó cúp máy.

Quay ra thấy Yến đã nói chuyện xong từ bao giờ, nó giật mình khi thấy Yến đang khóc thút thít. Nhét vội điện thoại vào túi xách...

- Yến... Mày làm sao vậy? Làm sao vậy hả? – nó cầm tay Yến ánh mắt đầy lo lắng...

- Là mẹ... tao... gọi... – Yến ấp úng nói trong tiếng nức...

- Vậy tại sao mày lại khóc như vậy chứ? – nó xoa lưng Yến khẽ nhủ mày...

- Tao không muốn có mối liên hệ nào với hai người ấy nữa. Họ làm tao tổn thương rất nhiều... – Yến nói ánh mắt đỏ hoe ánh lên những tia tức giận và sắc lạnh

- Tại sao mày... – nó ngỡ ngàng khi thấy cách cư xử của nó đối với ba mẹ ruột của mình...

- Mày làm sao mà hiểu được chứ... – Yến câu giận với nó rồi bỏ đi.

Nó vẫn đo mắt, đầu óc bắt đầu trống rỗng. Tại sao Yến lại tức giận với nó chứ, nó nói cái gì sai hay sao? Sao Yến lại hay tức giận với nó như vậy? Từ ngày nào Yến đã trở thành con người biết làm tổn thương trái tim người khác như thế...

Hắn cũng vừa dừng xe xuống thấy nó thì chạy lại ôm chặt lấy nó...

- Thi tốt nha vợ. – hắn nói thăm thi...

Nó vẫn im lặng, hắn thấy lạ buồn nó ra, mặt nó cứ ngáy ra hắn nhủ mày kay nhẹ người nó...

- Nhi... Nhi.. Em bị làm sao vậy?

Nó chột tỉnh và trở về thực tại...

- Hà... Hà... Anh... Anh đến từ bao giờ đấy? – nó nhìn hắn như người ngoài hành tinh.

- Em không biết anh đến thật luôn đó hả? –hắn ngỡ ngàng...

- Xin lỗi lúc này em không để ý. – nó cúi mặt xuống

Hắn khoác vai nó thờ dãi rồi cúi xuống thì thầm vào tai nó...

- Vợ anh suy nghĩ chuyện gì mà lại không để ý xung quanh như vậy?

- Một vài chuyện con gái thôi. – nó mỉm cười...

Hắn cũng chẳng tò mò gì thêm nữa, tiếng trống bắt đầu vang lên... Nó nhanh chân chạy vào không quên í ới gọi lại...

- Thi tốt nha Lâm

Hắn thì đo mắt một lúc rồi phì cười. Nó đang tung tăng đi vào...

“Khoan, hình như xem số phòng. Ôi sao lại bắt cần như vậy chứ.” Mặt nó dần ra, mồ hôi bắt đầu lấm tấm...

- Trờ ời, chết rồi. Số phòng là bao nhiêu đây. Trống rồi làm sao bây giờ. – nó nắm chặt hai tay đi đi lại lại lăm bầm

- Phòng 5 tầng 4 sbd 289. – tiếng hắn thờ dãi đằng sau.

Nó mỉm cười quay lại nháy mắt với hắn, cũng may là hắn xem hộ không chắc tiêu mất...

- Cảm ơn anh nha, thôi em đi đây. – nó đang háo hức làm bài thi tốt nghiệp đến nhường nào vì nó đã rất khổ tâm ôn luyện suốt mấy ngày qua mà.

- Nhi... – hắn chưa kịp nói thì nó đã chạy biến.

Thùng thảng đi vào phòng, hắn lấy điện thoại nhắn tin cho nó...

“Thi tốt nha em yêu, chưa kịp nói đã chạy mất tiêu.”

Nó vừa an vị vào chỗ ngồi, thờ phào nhẹ nhõm, lôi điện thoại ra đọc tin nhắn. No chột nhoeen cười...

Khác với tâm trạng của nó, hắn chẳng hồi hộp hay có chút xao xuyến nào cả. Tâm trạng của hắn vẫn rất bình thường dù đây cũng là lần đầu tiên hắn thi tốt nghiệp vì trước đó hắn nhảy cóc lên đại học mà.

Giám thị bắt đầu bước vào lớp phát bài. Không khí trong tất cả các phòng thi đều trở nên rất căng thẳng, hầu như ai cũng nhắm mắt vì đề lần này khá khó. Nó và hắn liếc nhìn đề rồi loay hoay làm bài...

Do công sức của nó bỏ ra khá nhiều cộng thêm bộ não thông minh vốn có nó làm bài xong rất nhanh rồi nộp bài đi ra khỏi phòng với tinh thần vô cùng khoan khoái. Đứng lúc hắn cũng từ phòng 3 bước ra tươi cười kéo nó ra đằng sau trường – khu thể dục...

Ngồi xuống ghế đá hắn liền chạy ra máy nước tự động mua hai lon nước cam...

Nó vui vẻ nhận lấy, hắn ngồi xuống bên cạnh nó...

- Làm bài ổn không? – hắn hỏi.

- Cũng được... – nó uống nước rồi nói tiếp – Anh thi sao?

- Ok hết rồi. – hắn mỉm cười

Bóng dáng thân quen lại xuất hiện, cậu con trai tóc vàng tay xò túi quần, áo sơ mi tháo hai khuy đầu, khuôn mặt vui tươi, là Bảo Thiên. Hôm nay anh chàng trông thật dễ thương trong cặp kính tròn. Bên cạnh là Tuyết Yến đi khép nép hơn...

- Ái chà chà!!! Hai người có gì không đây! – nó nhìn Yến ánh mắt lườm lườm...

- Không có gì cả. Đừng nghĩ linh tinh. – Yến bình nhẹ vào đầu nó, miệng cười cười...

- Mọi người đều làm bài tốt cả chứ? – Bảo Thiên bỏ cặp kính cài xuống áo tươi cười hỏi.

- Đầu tốt cả. – cả ba đồng thanh. – Cậu thi sao Bảo Thiên. – đồng thanh past 2

- À cũng tốt. – Thiên giải đầu...

Chúng nó nói chuyện với nhau vui vẻ cho đến khi tiếng trống tan trường vang lên...

Cả bốn người đều ai về nhà nấy vì chắc chắn một điều rằng sẽ bị các phụ huynh tra khảo rất ngặt nghèo...

Nó vừa về đến nhà, ném cặp sách xuống ghế sofa khẽ thở dài, An lon ton đi từ trên phòng xuống...

- Chị về rồi hả? Làm bài tốt không vậy? – An tươi cười.

- Cũng tốt. – nó cười nhẹ.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, nó nhanh chóng uống hết ly nước lọc rồi uể oải cầm điện thoại lên...

- Alo bố hả? – nó nhõng nhẽo nói bằng giọng ù ừu...

- Làm bài tốt không con? – ba nó ở đầu dây bên kia.

- Dạ cũng tốt lắm bố. – nó tươi cười...

- Vậy thi tốt rồi, Lâm và Yến làm bài ôn cả chứ?

- Thấy họ nói thì xem chừng cũng được đó bố...

- Cả 3 đứa đều rất tài giỏi mà, sao mà làm bài không được được chứ? Thôi bố bận việc rồi, bye báo bố nhé!

- Bye bố...

Nó dập máy, An bê ra cho nó một ly nước cam và một đĩa nho tây...

- Chị ăn đi, chắc mệt rồi. – An cười

- Em quan tâm chị quá, cảm ơn em nhé! – nó nắm lấy tay An...

Suốt những ngày tháng chờ điểm thi, nó đi học nấu ăn vì An phải đi học, nó muốn tự tay nấu cho An và mọi người ăn một bữa...

Kết quả sau một tháng không chơi bài, không bar, và cùng hần và Yến luyện nấu ăn. Tay nghề của nó cũng đã khá lên, không còn tình trạng bát đĩa rơi loảng xoảng, món ăn cũng dần ngon hơn, ai nấy cũng đều khen nó lắm tặc.

Cũng từ đó mà An bị xoán ngôi đầu bếp...

Cuối cùng ngày báo điểm thi cũng đến. Tim nó đập nhanh không ngừng, cắt xe xong nó chạy nhanh ra chỗ hần, Yến và Bảo Thiên. Cả ba người đang trò chuyện rất vui vẻ...

- Mọi người xem điểm cả chưa?

- Đã xong hết cả rồi. – cả ba đồng thanh.

- Tốt cả chứ. – nó cười hiền mặc dù tim nó đang đập loạn xạ...

- Mấy xem đi rồi biết. – Yến nói.

Nó nhanh chóng đảo vào häng người đồng nghệt đang xem điểm ở chỗ dán giấy báo. Thấy nó cả đám nữ sinh tân người về hai hướng...

- Tìm hàng 1, nó lướt qua người đầu tiên rồi lại ngược nhìn lên. Nó mở tròn mắt, nháy cõn lên reo hò khiến mấy bạn nữ kia giật mình chưa bao giờ thấy Ái Nhi như vậy cả.

Nó cuống cuống chạy ra nắm tay hần...

- Là em.. Em là người cao điểm nhất quốc gia. À Trần Phương Ái Nhi – nó bật khóc.

Cả ba người đều phì cười...

Hần quệt ngang nước mắt cho nó...

- Ngốc này, tại sao lại khóc chứ?

- Em hạnh phúc quá! Vậy còn mọi người tôi quên mất không xem – nó nhìn Thiên và Yến...

Bảo Thiên thờ dài...

- Cậu đã giật top của chúng tớ mất rồi. Gia Lâm hạng 2, tôi hạng 3, Yến hạng 4.

- Như vậy cũng được rồi. Hôm nay chúng ta quẩy trong bar. Ok chứ! Mừng chiến thắng huy hoàng...

Hần và Yến dơ ngón cái đồng tình nhưng Bảo Thiên lên tiếng...

- Chắc tối nay tớ chẳng đi được đâu.

- Sao vậy? – cả ba người nhủu máy.

- Tối nay phải cùng ba mẹ đi gặp đối tác. – Thiên thờ dài – Thôi nhanh đi đi, tôi về... – Thiên vẫy tay tạm biệt tụi nó.

Cả ba người nhanh chóng trở về nhà để chuẩn bị cho một buổi tối xập xình trong bar.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

An và Phong cũng sẽ đi cùng nó đến bar, nó diện cho mình chiếc váy da đen bó sát tôn lên ba vòng gọi cảm, mái tóc xoắn đuôi màu xanh rêu để ngang vai cùng đôi sandal cao bảy phân. An diện cho mình chiếc áo dây đen nửa người cùng quần đùi bó màu rách màu đen huyền và đôi giày cao gót đính đá đen, mái tóc vàng búi gọn tròn trên đỉnh đầu, Phong vẫn như vậy, vẫn cá tính và bụi bặm với style như mọi khi.

Cả ba bước vào bar Mexy thì thấy hần và Yến đã đến và nói chuyện với nhau...

Nó kéo An và Phong ngồi xuống bàn, Vic biết khách quý nên phải ra tận nơi...

- Anh chị dùng gì? – cậu lễ độ với tụi nó...

- Chỉ một ly Sâm Bành – Claudius Caesar Extra Dry. – nó mỉm cười...

- Hai ly rượu vang đỏ. – An nhìn Vic, Vic lui vào trong. An quay sang liếc hần – Hôm nay anh không rủ chị Nhi mà đi thẳng đến đây luôn hả?

Hần nhìn An ánh mắt có vẻ không thoải mái, Yến cầm ly rượu có vẻ ngập ngừng, nó không muốn không gian trở nên căng thẳng như vậy vội lên tiếng...

- Mọi người cạ ly đi, chúng ta đang rất vui vẻ mà phải không? – nó tươi cười giải hòa.

Ba người hần, Phong, Yến cười ượng nằng ly rượu, An mặt vẫn không cảm xúc...

Mọi người đều ra nhẩy trừ Yến và An vẫn ngồi trên ghế thản nhiên nằng hai ly rượu vang đỏ uống...

- Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi đề cập với chị về vấn đề này. Tôi nghĩ chị nên từ bỏ ý định theo đuổi anh trai tôi đi. Sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp nào dành cho tình cảm của chị cả. – An khẽ nhếch mép, ánh mắt đen huyền sắc lạnh nhìn Yến.

- Dĩ nhiên là chị không cần một con nhóc ít tuổi hơn mình dạy đời. Chị biết là sẽ không có kết quả tốt, ngay cả bây giờ kết quả cũng chẳng tốt đẹp. Chị nghĩ em không nên quá xen vào chuyện đời tư của chị như vậy. – Yến nhăm nhí ly rượu vang

- Đây mới là bộ mặt thật của chị sao Trương Yến? Thật tiếc là chỉ có mình tôi biết bộ mặt xấu xa này của chị nhỉ? – An khẽ nghiêng rắng.

- Nay hai người làm gì mà cứ ngồi đây mãi vậy chứ, mau ra đây vui vẻ chút nào. – nó từ đầu kéo tay An và Yến.

Yến vùng tay nó ra...

- Xin lỗi nhưng tao khá mệt và không muốn nhảy đâu. Hai người cứ vui vẻ đi. – Yến nhón nó cười thân thiện.

An và nó dắt tay nhau ra sân nhảy, hân nhảy cách xa nó một đoạn. Trong ánh đèn mờ mờ và nhiều màu sắc, nó khẽ nhủ mà khi thấy hân và một cô gái khá sexy đang vui vẻ nhảy cùng nhau, cô ta uốn éo mình chạm cơ thể vào người hân.

Nó nóng mặt sầm sập tiến lại gần, khuôn mặt sắc lạnh đỏ gay lên vì giận...

- Con điên này, mày đang làm cái quái gì vậy hả? – nó tát mạnh vào mặt con ả kia.

- Có... Là ai vậy chứ? - À nhìn nó ánh mắt sợ hãi rom rôm nước mắt nhìn nó rồi quay sang hân.

- Là ai sao? Tao là người yêu của anh ấy. – nó chỉ vào hân ánh mắt tức giận.

- Em... Anh... - hân như đang cố giải thích nó nhìn hân nói tiếp...

- Còn anh... Anh bị mất trí rồi sao? Tôi không ngờ anh lại tệ hại như thế này. Anh biết là tôi có mặt ở đây mà. Anh biết là tôi đang rất gần anh mà. Hôm nay có tôi anh còn thân thiết với người khác. Không biết lúc không có tôi anh sẽ còn làm gì nữa. – nó hét lớn trong hàng nước mắt.

- Em nói hơi quá rồi đấy Nhị à! Tại sao em lại có thể ăn nói hảm hồ như vậy chứ. – hân gắt lên khi bắt đầu nhận thấy những ánh mắt của mọi người trong bar đang dồn về phía mình. Nó khẽ nhếch mép nước mắt vẫn lăn dài...

An và Phong chen vào giữa...

- Hai người có thôi ngay không? Chỉ vì một con ả lạ mặt mà cãi nhau hay sao? – An lên tiếng.

- Dù sao thì về nhà rồi tính. Hai người cũng đã quá chén rồi. – Phong thờ dãi.

Hân thẳng thừng bỏ đi ra ngoài. Nó vào ghế ngồi không khí trong bar đã trở lại bình thường. nó khốc nắc lên đang định chạy vào ôm Yến thì Yến lên tiếng...

- Nhị à! Xin lỗi, bỗng nhiên tao có chuyện gấp, tôi đi trước nhé. – cô già vờ như chưa biết chuyện gì đang xảy ra với nó.

Nói rồi Yến bước vội ra cửa.

An nói Phong về trước rồi ngồi xuống bên cạnh nó, nắm chặt bàn tay nó...

- Chị à, đừng buồn. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Là do anh Lâm hơi say thôi mà, chị đừng chú ý đến anh ấy. – An lo lắng vỗ vai nó an ủi.

- Rốt cuộc thì cuối cùng bên chị chẳng có ai cả. – nó khẽ nhếch mép chua chát.

- Chị Nhị, nhìn em này. – An xoay mặt nó nhìn thẳng vào mắt mình. – Bên cạnh chị luôn có em, dù cả thế giới này có ruồng bỏ chị thì em vẫn luôn bên chị. Chị đừng lo là không có người bên cạnh, tin em đi em sẽ không rời xa chị. – cô cười hiền.

Nó khốc to hơn ôm chặt lấy nó.

Hân vẫn ở phía bên ngoài cửa bar. Tức giận đá mạnh cục đá nhỏ bên đường...

- Chết tiệt – hân lăm bầm rồi quay lại đấm mạnh vào tường...

- Vẫn giận sao? Tôi biết Nhị nó không cố ý đâu, chỉ là nó nhất thời mất kiểm soát... - hân nghe thấy tiếng người liền quay lại...

Là Yến...

Cô đang cười hiền nhìn hân...

Hân xua xua tay một mồi...

- Thôi cậu đừng nhắc đến Nhị nữa, tôi quá mệt mồi rồi. Tôi chỉ muốn về nhà.

- Tôi về nhà cậu được chứ? Dù gì thì tôi cũng chưa được biết nhà cậu lần nào. – Yến lên tiếng, hân không thể từ chối yêu cầu của Yến được.

Im lặng ra lấy xe, Yến bước lên... Tiếng xe mui trần đã khuất bóng.

Phong đứng nép bên tường đã nghe thấy cả. Cậu bấm nhanh số gọi cho An...

- Sao? Thật hả? – An hoảng hốt nhưng cố giữ bình tĩnh vì có mặt nó nhưng hình như nó không chú ý tới cuộc điện thoại của An... - Vâng, em biết rồi, anh cứ đi theo đi nhé! – nói rồi An cúp máy.

Nó vẫn vô hồn ngồi nhìn ly rượu vang.

- Chị Nhị bây giờ chúng ta về nhé! – An nhìn nó

Nó chỉ gật nhẹ đầu.

Đứng ngoài cửa bar đợi An lấy xe, nó tựa người vào tường, đôi mắt nhắm nghiền lộ rõ vẻ mệt mồi...

An bấm khóa mở cửa, tiếng điện thoại của an vang lên... Phong gọi.

- Thế nào? Giờ hai người họ đã đi đâu? – An

- Đang ở nhà em đấy! Chắc không có chuyện gì đâu An ạ, em đừng quá lo lắng, sẽ không sao đâu. Anh mệt quá, về nhà ngủ đây. – Phong ở đầu dây bên kia ngáp ngắn ngáp dài...

- Thôi được rồi, ngủ ngon nha chồng yêu. – An cười hiền, khẽ lắc đầu ngán ngấm vì... Phong quá là đáng yêu đi.

Cô nhanh nhẹn nhét điện thoại vào túi quần rồi lấy xe đón nó...

Chiếc xe mui trần trắng đã đỗ ngay trước mặt mà dường như nó chẳng để ý, người vẫn tựa vào tường. Tiếng bấm còi làm nó như sực tỉnh, tiến lại gần, An ở vị trí cầm lái lên tiếng...

- Chị ổn đấy chứ? – cô lo lắng.

- Ủ, chị ổn mà. – nó cười nhẹ. – An này, để chị lái xe nhé!

- Nhưng... - An nhủ mà lo lắng

- Không sao đâu, chị đủ tỉnh táo. – nó cười hiền

An vui vẻ ngồi sang ghế bên kia để nó cầm lái...

* Tại nhà hân*

Yến và hân đang cùng uống rượu. Bây giờ thì hân đã thật sự trở thành một gã say xù, tiếng nắc vang lên trong con say...

- Nhị luôn... là một kẻ không hiểu chuyện như vậy sao? – hân cười ngật nghẻo trong con say.

- Nó rất tốt mà. – Yến cười rồi rót tiếp rượu cho hân.

- Tốt sao. Tại sao cô ấy lại không hiểu cho tôi chứ. – nước mắt hần khẽ rơi. – Tôi yêu cô ấy, tôi yêu Nhi, yêu rất nhiều. – hần hét lên.

- Tôi biết. – Yến có vẻ cũng đã say mềm

* Về phần nó*

Chiếc xe lăn bánh được một đoạn thì bỗng dừng lại..

Về mặt nó bây giờ khá căng thẳng.

An lo lắng..

- Chị Nhi, để em lái giúp cho.

- Không được rồi, chị đã nghĩ kĩ rồi. Lỗi là do chị, không phải do Lâm. Chị phải đi xin lỗi anh ấy, có lẽ bây giờ anh ấy đang ở nhà. Chị muốn gặp anh ấy ngay bây giờ. – nó nói

An lo lắng vì hần và Yến đang ở chung trong một nhà, không thể để nó bất gặp được...

- Chị Nhi, mai chị đến cũng được mà. Bây giờ cũng khá muộn rồi.

- Không, nhất định phải là hôm nay. Chị sợ ngày mai mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn. – nó nhanh chóng quay đầu xe lại phóng nhanh tới nhà hần, lúc này An không thể can nò lại được nữa rồi thôi mọi chuyện đến đâu thì đến tùy vào số mệnh của ông trời vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Chiếc xe mui trần trắng dừng ngay trước cửa nhà hần. Không khí xung quanh tĩnh lặng vô cùng. Hôm nay hần không đóng tấm kính phản lực, An giúp nó mở cửa. Cánh cửa cổng lớn được chạm chỗ tình xạo nhanh chóng mở ra. Nó và An bước vào gian phòng khách nồng nặc mùi rượu nó khẽ lấy tay phải phất xung quanh.

- An à, chị lại làm khổ anh ấy rồi. Có lẽ anh ấy đã uống nhiều lắm và giờ đã đang trên phòng ngủ. – nó nhìn An cười hiền.

An vẫn im lặng, hai người nhẹ nhàng bước lên cầu thang để cố gắng không gây ra tiếng động để gây cho hần bất ngờ, trước khi đến đây nó không quên mua tặng cho hần một chiếc vòng tay coi như là quà hồi礼.

Đứng trước cửa phòng nó hít một hơi thật sâu, định bụng giờ cửa thì nó chợt nghe thấy những tiếng rên rĩ vang lên trong căn phòng. Là tiếng của một người con gái, đầu óc của nó bắt đầu trống rỗng, nước mắt ứa ra...

An khẽ đẩy cánh cửa, đập vào mắt hai người là hình ảnh Yến và hần đang gần gũi với nhau. Chiếc hộp vòng trên tay nó rơi xuống đất, cổ họng bắt đầu nghẹt lại, nó cảm giác không còn thở được nữa. Người sững lại khi nhìn thấy đứa bạn thân từ tấm bé và người yêu đang hôn hít nhau, ôm ấp nhau trên giường...

Máu nóng bắt đầu sôi lên, ánh mắt hần lên những tia tức giận, An nghiêng rặng ken kết xong tới gạt mạnh tóc Yến về phía đằng sau và đánh tới tấp. Cô không nghĩ là mọi chuyện đã đi quá xa như vậy, thấy hần không ở dưới nhà tưởng rằng Yến đã biết đường mà về ai dè chuyện này lại có thể xảy ra...

- Con chó. – An hét lớn đá mạnh vào bụng Yến khiến cô văng ra xa.

- Em nghĩ là em có thể đánh được chị sao. – Yến quệt vệt máu trên miệng, lao tới tát mạnh vào mặt An.

An không chịu thua, cô đánh trả Yến đánh như chưa bao giờ được đánh chưa bao giờ cô thấy tức... thấy ghét Yến như bây giờ...

- Hai người thôi đi. – nó lên tiếng, nước mắt tự động lăn dài, nhìn hần với cái nhìn oán trách, hần chỉ lẳng lẳng cúi đầu xuống.

- Chị Nhi... - An lên tiếng

- Về nhà thôi An. – nó lại gần kéo tay An ra khỏi phòng.

An không phải vì nó thì đã dạy cho Yến một bài học.

Có lái xe, nó ngồi ghế kế bên, hàng nước mắt vừa nãy đã khô khuôn mặt nó đỏ dần hơn bao giờ hết, chưa bao giờ nó nghĩ chuyện tình của nó lại tệ hại như thế này. Những cơn gió nhẹ ban đêm khẽ lùa vào khuôn mặt làm lòng nó vốn đang lạnh và sợ hãi lại càng trở nên lạnh hơn.

Bây giờ thì nó phải đối diện với nó với hần như thế nào đây? Nó biết làm sao đây? Trái tim nó như đang nứt ra thành từng mảnh...

Đêm hôm đó nó không chợp mắt nổi, An cũng vậy, cô thương nó quá, cứ ôm chặt lấy nó không rời, nó thì như một cái xác không hồn.

Sáng hôm sau, nó cứ giam mình trong phòng chẳng ra ngoài như mọi khi nữa. Phong đến đón An đi học...

- Chị Nhi hôm nay chưa dậy sao. – Phong hỏi An.

- Chị Nhi biết hết mọi chuyện rồi. – an thờ dãi.

- Vậy giờ chị ấy sao rồi. – Phong lo lắng

- Thì còn sao nữa, dĩ nhiên là rất đau khổ rồi.

- Để chị ấy như vậy mà đi học liệu có ổn không? – Phong nhàu mày nhìn An.

- Yên tâm, em biết rõ là chị ấy không ngu xuẩn đến mức chết vì tình đâu mà. – An như chán an Phong.

Hai người nhanh chóng tới trường...

Vừa mở cửa ra, hần đã đứng ngoài cổng...

- An, Phong cho anh gặp Nhi được chứ? Anh muốn giải thích mọi chuyện. – hần

- Giải thích? Em đã từng nói, anh hãy tránh xa Yến ra, không phải sao? Nhưng anh không nghe nên mới để mọi chuyện đến mức như vậy? – An nhìn hần khuôn mặt lạnh lùng.

- Thật ra lúc đó anh thật sự rất say. Anh không biết gì cả. – hần

- Anh không biết gì cả? Vậy mà anh lại biết làm chuyện ấy với cô ta sao? – An khẽ nhếch mép.

- An, tại sao em lại... Anh là anh trai em cơ mà. – hần to tiếng

- Phải, vì anh là anh trai em, vì em tin tưởng anh tuyệt đối, vì em không nghĩ rằng anh phản bội chị Nhi, vì em nghĩ rằng anh không làm gì sai trái sau lưng chị ấy, vì em nghĩ anh biết kìm chế bản thân nhưng giờ thì sao. Anh làm em quá thất vọng. – An nhìn hần, nước mắt khẽ lăn dài.

Phong khoác vai An như an ủi...

- Hai người bây giờ có lớn tiếng với nhau cũng không giải quyết được gì. An à, nghe anh nói lần này, mọi chuyện rồi sẽ phải kết thúc chỉ bằng cứ để nó kết thúc càng nhanh thì tất cả mọi người sẽ bớt đau khổ. Em hãy để anh Lâm nói chuyện rõ ràng với chị Nhi đi. – Phong nhìn An bằng ánh mắt ám áp.

- Nhưng... - An lo lắng

- Nghe anh, rồi đầu sẽ lạo vào đó thôi – Phong nhìn An, ánh mắt của Phong khiến cô tin tưởng, cô khẽ gật đầu.

- Phong, cảm ơn cậu. – hần nhìn Phong rồi nhanh chóng chạy lên phòng nó.

Gõ cửa phòng không hồi đáp, hần đẩy cửa bước vào, nó ngược mặt lên... là hần đang đứng trước mặt nó...

- Biển... biển đi cho khuất mắt tôi, anh đến đây làm gì chứ? – nó khóc to, ném gối vào người hần

Hần ôm chặt lấy nó...

- Nhi à, anh xin lỗi, thật sự xin lỗi. Hãy nghe anh giải thích có được không? Anh xin em. – hần nhẹ nhàng

Nó gào thét lên, đẩy dụa đẩy hần ra khẽ nhìn hần nhếch mép...

- Giải thích? Còn gì để giải thích nữa hay sao? Biển đi, tôi không muốn nhìn mặt anh một lần nào nữa. – nó nín khóc lạnh nhạt nói.

- Nhi nhưng... - nước mắt của hần khẽ rơi.

- Tôi nói anh ra ngoài. Mau ra ngoài. – nó la hét nhém gối về phía hần.

Hần nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài, đóng cánh cửa lại, hần khụy xuống ngay bên cánh cửa, nước mắt cứ thế lăn dài, nó nhanh chóng ra chốt cửa cũng gục xuống dựa lưng vào cánh cửa, bờ vai khẽ run, tiếng nấc vang lên.

Hần và nó chỉ cách nhau một cánh cửa tưởng chừng như gần nhưng sao mà dài quá. Liệu tình yêu có trở lại bên hần và nó hay không đây?

Hần phóng nhanh chiếc mũ trần trên đường quốc lộ, đầu óc của hần đang rối loạn lên. Nhanh chóng trở về nhà, hần đóng mạnh cánh cửa phòng, đập tan hết mọi thứ trong phòng gào thét như một con thú. Bây giờ hần trông thảm hại giống như một kẻ thất bại, chưa bao giờ hần cảm thấy đau đớn như lúc này.

Nó đang đau đớn tột cùng, màn hình điện thoại sáng lên... Là điện thoại từ Yến... tay nó trở nên run hơn, nó bắt máy...

- Máy còn nghe điện thoại phải không? Gặp tao một chút nhé! Sân thượng tòa inco ngay bây giờ. – Yến ở đầu dây bên kia nhẹ giọng nói với nó.

Nó cúp máy đặt nhẹ máy bên cạnh vội thở dài. Bây giờ thì nó phải đối diện với mọi chuyện sao. Hai người nó xem là người quan trọng lại là người phản bội nó...

Nhanh chóng thay đồ rồi đến toàn inco. Nó bước lên sân thượng đã thấy Yến đứng đợi sẵn, tiếng cộp cộp của đôi giày cao gót khiến cô quay người lại...

- Đến rồi sao? – Yến nhìn nó cười.

- Máy còn gì muốn nói nữa sao? Sau tất cả những chuyện máy làm với tao. – nó nhìn Yến nước mắt như muốn ứa ra nhưng phải cố kìm chế lại.

- Tao chỉ muốn gặp máy để nói máy một chuyện đó là... Tao yêu Lâm. – Yến nói bằng giọng thân thiện.

- Chỉ như vậy thôi sao? Vậy tao đi trước. – Nó quay người định bước đi thì Yến lại lên tiếng... - Tao nhất định sẽ tranh giành công bằng với mày đấy.

Nó quay người lại khẽ nhếch mép...

- Tao cho mày luôn đấy. Tao không muốn tranh giành một người như anh ta.

Nó bỗng tròn xoe mắt...

- Yến mũi máy... Máu. – nó bắt đầu la lên tay run run chỉ vào mũi Yến...

- Gì chứ? – Yến lấy tay quệt lên mũi, là máu...

Cô bắt đầu thấy hoa mắt rồi ngất lịm. Nó chạy lại gần đỡ Yến dậy gọi lớn xem có người giúp không nhưng đây là sân thượng thì có ai nghe thấy chứ, nó phải một mình công Yến xuống xe và lao nhanh đến bệnh viện...

Dù Yến đã phản bội nó dù nó đã từng nói rằng nó ghét người phản bội nó sẽ không tha thứ cho kẻ phản bội nó nhưng nó lại không làm vậy được với yến. Lẽ ra với tất cả việc Yến đối xử với mình nó có thể bỏ đi nhưng nó... không làm được...

Hai tay nó bắt đầu lạnh dần và đan chặt vào nhau.

Bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra, nó lo lắng...

- Bạn cháu... - nước mắt nó vẫn đang chảy dài trên khuôn mặt thanh tú

- Bạn cháu bị ung thư máu đã đến giai đoạn hai, chẳng nhẽ người thân của bệnh nhân không ai biết sao? – vị bác sĩ giả thờ dài nhìn nó...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

- Gì cơ?... Ung... Ung... Thư máu sao? – nó ngập ngừng.

- Đúng rồi. Là ung thư máu. Nếu không phẫu thuật sớm thì có thể sẽ chết. – bác sĩ điềm tĩnh nói.

- Vậy giờ bạn cháu đã tỉnh chưa ạ? – nó vô hồn.

- Một chút nữa cô bé sẽ tỉnh lại thôi.

- Xin bác sĩ hãy khoan nói cho bạn ấy biết, vì bạn ấy không thể chịu thêm cú sốc nào nữa. – nó nhìn vị bác sĩ ánh mắt như cầu xin.

- Thôi được rồi nhưng cháu không nên giữ bí mật mọi chuyện quá lâu nếu không sẽ nguy hiểm cho tính mạng của bạn cháu. – vị bác sĩ nói rồi ddaonj bước đi.

Nó nhìn Yến qua tấm kính, nước mắt lăn dài, cô quệt ngang hàng nước mắt lấy chiếc điện thoại trong túi quần bấm số...

- Gặp tôi ở quá cả phê Just. – nói rồi nó cúp máy rồi thoát khỏi bệnh viện.

* Quán cà phê Just*

- Nhi à! Anh xin lỗi, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm... - hần lên tiếng nắm lấy tay nó.

Nó hất tay hần ra...

- Tôi không có dư thời gian để nghe anh giải thích. Tôi có chuyện muốn nói với anh đây. – nó nhìn hần ánh mắt sắc lạnh.

- Anh vẫn nghe. – hần

- Yến đang bị ung thư máu vậy nên xin anh hãy quên tôi đi mà chăm sóc Yến thật tốt. – nó nói mắt rung rung nhưng lại kìm chế không cho nước mắt chảy xuống...

- Ung thư máu? Nhưng sao lại... - hần nhủ máy cúi gầm mặt – Chăm sóc cô ấy sao? Anh không làm được...

- Yến đang rất cần anh, nếu anh còn yêu tôi thì hãy chăm sóc cho Yến... Vì tôi – nó lạnh mặt đứng dậy hần nủ tay nó lại...

- Xin đừng bỏ tôi... Xin em... - hấn đau khổ

Nó đau khổ tột cùng tìm nó đang đau nhói khiến nó khó thở, gờ tay hấn ra nó bước đi trong nước mắt.

* Buổi tối tại căn biệt thự Trần Gia*

- Nhí, con quyết định như vậy thật sao? Con chắc chứ. – bà Trần lên tiếng...

- Mẹ, con chắc mà. Con sẽ sang Mỹ sống cùng hai người và sẽ học tập bên ấy. – Nhi nắm chặt tay mẹ nó.

- Vậy còn Già Lâm, con định bỏ nó ở đây sao? – ông Trần

- Bố, chúng con... chia tay rồi, con muốn... hủy hôn ước... - nó nói, lòng nó như nghệt lại...

- Thôi được... Mọi chuyện là quyết định của con. Vậy còn sắp xếp đồ đi chúng ta sẽ đi trong ngày mai. – ông Trần lên tiếng rồi quay sang An... - Dương An con sẽ ở lại nhà bác hay về nhà con.

- Thôi, con về nhà sống với anh Lâm, không có chị Nhi thì con ở đây làm gì chứ. – An thùng thảng mặt buồn bước lên phòng.

Tối hôm ấy, buổi tối cuối cùng nó và An ngủ với nhau, An ôm chặt lấy nó...

- Chị Nhi này, chị sẽ đi thật sao?

- Ủ. – nó cười hiền vuốt tóc An...

- Chị đi vui vẻ và quên hết mọi chuyện đi nhé! Thành thạo nhớ gọi về cho em. – An nghệt giọng, rung rung nước mắt.

Nó quệt nước mắt cho An nhẹ nhàng...

- Con bé ngốc này, khóc gì chứ! Nhất định chị sẽ giữ liên lạc với em mà. Em phải giữ bí mật địa chỉ cho chị đấy nhé! – nó không quên dặn dò An...

- Vâng, em biết rồi. – An cười hiền.

- Cảm ơn em vì thời gian vừa qua đã luôn ở bên chị nhé! –nó nhìn An ánh mắt hiền từ và nhẹ nhàng

Cả đêm hôm đó nó và An nói về chuyện lúc trước với nhau lại khúc khích cười...

* Sáng hôm sau*

Tiền nó ra sân bay, An quay trở về nhà mình, thấy An hấn ngạc nhiên...

- An sao em lại về đây.

- Nhà em, em không được về hay sao? – An nhìn hấn ánh mắt lạnh lùng định bước đi rồi lại quay lại nhìn hấn... - Em quên nói với anh, hôm nay chị Nhi sang Mỹ, có lẽ sẽ không về nữa đâu. – cô cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ trên tay. – Chắc cũng sắp bay rồi đây. – An thản nhiên bước vào nhà.

An nói cho hấn biết vì cô muốn hấn nhanh chóng đi căn nó lại.

Không nói không rằng hấn hoảng hốt phóng nhanh chiếc Lamborghini đến sân bay...

“Chuyến bay từ Việt đến Mỹ sắp khởi hành xin quý khách vui lòng ổn định chỗ ngồi”. Nó đứng dậy kéo vali, nhìn xung quanh nơi này lần cuối, bà Trần thờ dài...

- Con thật sự chắc chắn rồi chứ? Bây giờ quyết định vẫn chưa muộn đâu báo bố.

- Dạ, con chắc mà. – nó cười nhẹ nhìn bà Trần...

Bà Trần vuốt nhẹ tóc nó...

- Thôi được rồi, mau đi thôi. – bà Trần kéo tay nó.

Hai ông bà Trần đã đích thân bay về tận Việt Nam khi nghe nó nói muốn sang Mỹ sống cùng hai người nên phải trở về nước để hỏi rõ nó lí do và giờ biết lí do hai người cũng không thể ngăn cản nó vì biết rằng... trái tim nó đã bị tổn thương rất nhiều.

Hấn vừa đến nơi vội xuống xe lao nhanh vào trong nhưng nó đã lên máy bay mất, nhìn qua cánh cửa sổ, chiếc máy bay sang Mỹ đã cất cánh, hấn chạm tay vào tấm kính. Chiếc máy bay đã đưa nó đi xa hấn...

Gục ngã... Hấn gào thét lên trước cái nhìn của mọi người...

Hấn trở về nhà không nói không rằng đi lên phòng. An ngồi ăn cam nhìn bộ dạng của hấn đã biết là thất bại nên cô cũng không hỏi thêm.

Trong căn phòng màu đen – trắng làm chủ đạo. Chiếc rèm cửa vẫn đóng không có một chút ánh sáng nào vãng vào trong phòng. Những giọt nước mắt trong suốt nhẹ lẩn trên gương mặt điển trai và lạnh cảm của hấn. Chưa bao giờ hấn biết khóc vì một người con gái. Chưa bao giờ trái tim hấn thấy đau đớn vì một người con gái.

Bây giờ hấn sẽ học cách khóa cửa trái tim. Trái tim hấn chỉ dành cho một mình nó thôi.

Buổi chiều hấn mới chịu rời khỏi phòng để bước xuống nhà, dù có giận hấn đến mấy nhưng nhìn hấn như vậy cũng đủ đáng thương rồi...

- Anh hai, bây giờ thì anh làm thế nào? – An lên tiếng

- Còn thế nào, anh giữ lời hứa thôi. – hấn chán nản

- Lời hứa? – An thắc mắc

- Yên bụng thư máu. Nhi nhờ anh quan tâm và chăm sóc cô ấy... Không lẽ Nhi chưa nói gì với em sao. – hấn

- Em chưa biết gì cả. Anh à, cái lời hứa như vậy mà anh cũng hứa được sao? Em chịu hết nổi anh rồi. – An tức giận khoay tay trước ngực, chẳng phải nó mới là người tổn thương nhất trong tất cả mọi chuyện sao. Nó đã hi sinh quá nhiều, nhưng chẳng nhận lại được gì ngoài đau khổ. Cho đến phút cuối cùng nó lại là người ra đi...

Hấn lấy xe rồi phóng nhanh đến bệnh viện...

* Tại bệnh viện*

- Cậu tỉnh rồi sao? – hấn nhẹ nhàng

- Cậu vẫn giận tôi phải không? Tôi xin lỗi, thật ra lúc đó tôi cũng say... - Yên

- Tôi không giận cậu nữa. Cậu hãy nghỉ ngơi đi. – hấn lạnh lùng

- Nhi đâu? – Yên ái ngại

- Đi Mỹ rồi. – hấn nói ngập ngừng lòng se thắt lại...

Đĩ nhiên là Yên biết Nhi đã đi Mỹ từ sáng vì bà mẹ Nhi đã gọi cho cô và hỏi lí do tại sao Nhi lại quyết định sang đó sinh sống. Yên chỉ nói dạo này nó mệt mỏi để che mắt bố mẹ nó...

Còn về phần nó, vừa đáp cánh xuống sân bay, Su đã đứng đợi...

- Hello, dear sister! – anh Su vui vẻ ôm chăm lấy nó

- Lâu rồi không gặp anh. Anh vẫn đẹp trai như ngày nào nhỉ? – nó cười hiền

Su buông nó ra...

- Em chỉ khéo nịnh. Sao thế, sao lại sang đây. Đừng nói là chôn bắt cóc nhé! – Su chầu ghẹo

- Anh này, là em chán ở bên đó thôi. – nó biện minh.

- Thật sao, em cứ nói là vừa xích mích với Killer đi chứ! – Su nói, nó cúi gầm mặt xuống khiến Su rớt rít – Anh xin lỗi, xin lỗi, Nhi đừng khóc.

Nó ngẩng mặt cười toe toét nhưng tim nó đang đau lắm.

- Anh nghĩ là em dễ khóc như thế sao. – nó cười lớn...

- Cái con nhóc này. – Su cốc nhẹ vào đầu nó

- Thôi, hai anh em nhà này, có gì về nhà rồi nói chuyện. – ông Trần vui vẻ lên tiếng chấn ngang cuộc hội thoại của nó và Su...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

* Biệt thự Trần Gia – Mỹ*

- Alo, là ông Hàn hả? – ba nó

-....

- Vâng, tôi muốn gặp ông ngay bây giờ.

-...

- Hẹn gặp ông ở nhà hàng Start. – ba nó cúp máy rồi quay sang mẹ nó buồn rầu.

Nó ngồi đần người ở ghế sofa...

- Báo bố à, mọi chuyện sẽ được giải quyết mà. Con suy nghĩ kĩ chưa. – mẹ nó nắm tay nó.

- Mẹ à, con và thiếu gia Hàn không hợp nhau đâu ạ, con muốn hủy hôn. – nó nhìn mẹ với ánh mắt thuyết phục...

- Chẳng phải hai đứa đã có mối tình rất đẹp sao. – ông Trần xò hai tay vào túi quần điềm tĩnh nói.

- Đó là chuyện của quá khứ rồi, thưa bố. – nó nhìn xa xăm.

Mẹ nó thở dài đứng dậy thay quần áo rồi cùng ba nó đến gặp ba mẹ hẳn.

Đúng lúc đó Su cùng một người con gái tóc vàng nâu với nhan sắc khá thuần khiết, vẻ đẹp mong manh tựa nữ thần có thể dễ dàng hớp hồn người đối diện bước vào nhà nó...

- Su, Kaniet hai đứa đến đây dẫn Nhi đi chơi hả? – ba nó

- Dạ, Nhi vừa mới sang đây mà. Phải cho em ấy đi tham quan chứ ạ. – Su giải đầu..

- Báo bố của Trần gia đáng yêu như? – Kaniet nhìn nó cười hiền lành và nói với giọng nhẹ nhàng như chính vẻ ngoài của cô vậy.

Nó liếc nhìn Kaniet, ba nó lên tiếng..

- Nhi mau lên thay đồ đi con. Su đã mất công sang đây rồi mà. – ba nó cười hiền nhìn nó.

- Trời đất! em mau đi thay đồ đi. – Kaniet vui vẻ đẩy nó vào phòng.

Nó nhanh chóng diện cho mình chiếc váy trắng tinh khôi cùng đôi sandal trắng với lớp son hồng cũng tôn lên vẻ đẹp tựa thiên thần của nó.

Trên chiếc xe Lexus sang trọng, Kaniet dường như là người nói nhiều nhất và cô cũng khá thân thiện. Cô là người yêu hay cũng là vợ tương lai của Su.

- Nhi à, ngày mai em sẽ nhập học phải không? – Kaniet cười hiền nhìn nó.

- Dạ. – nó nhìn Kaniet cười nhẹ

- Trường nào vậy?

- Trường Cotomat. – nó

- Ừ. Trường này khá nổi tiếng ở đây đây. – Kaniet

- Hai người hợp cạ quá nhỉ? Nên bỏ anh bơ vợ luôn phải không? – Su cười.

- Tập trung lái xe đi kìa. Hóng hót. – Kaniet lườm lườm dơ nắm đấm dọa Su.

- Biết rồi. Biết rồi. Thưa quý cô xinh đẹp. – Su tỏ vẻ như sợ hãi

Nó cười hiền, nhìn hai người nó bỗng nghĩ đến khoảng thời gian giữa nó và hẳn. Cũng đã từng vui vẻ và thân mật với nhau như vậy thậm chí là còn lãng mạn hơn như vậy nữa. Nhưng giờ chỉ còn là nghĩ đến nhau mà tìm quên đau mà thôi...

Su trở lại nó đến một khách sạn lớn mang lên Back – White

Kaniet nắm tay nó bước vào trong, Su cất xe nên đi theo sau.

Bữa tiệc rộn ràng tiếng nhạc, bên trong là một bàn tiệc lớn với rất nhiều các cô chiêu cậu ấm...

- Hey, mọi người!!! – Su bước vào vỗ tay bơm bơm để dồn sự chú ý của mọi người về phía mình...

- Hàn Phong, hôm nay cậu có điều gì mới mẻ hay sao mà lại tập hợp tất cả mọi người mở tiệc vậy. – một thiếu gia tóc ánh kim mang nét lạnh lùng tay cầm ly rượu vang lên tiếng.

- Hôm nay em gái tôi từ Việt sang đây, tôi muốn mở tiệc mừng. Chỉ vậy thôi. – Su cười.- Cậu có em gái từ bao giờ thế? – một cô gái tóc đỏ phì cười.

- Là em kết nghĩa. Con gái độc nhất của chủ tịch Trần. – Su cười

Tiếng “Ồ” cùng với những cái gật gù của mọi người xuất hiện. Su kéo nhẹ tay nó đứng với mình...

- Đây là Trần Phương Ái Nhi, mọi người hãy giúp đỡ con bé nhé!

Cái nhìn ngưỡng mộ của các chàng trai và các cô gái dồn về phía nó. Kaniet bước lên...

- E Hèm! Là em gái Su thì cũng là em gái tôi đấy nhé! Ai mà có ý định bắt nạt em ấy thì liệu hồn với tôi đấy. – Kaniet cười lớn.

Tiếng cười rộn lên khắp khán phòng, nó chẳng nói cũng chẳng cười khuôn mặt lạnh tanh vốn có càng thêm sắc sảo.

- Xin chào, chúng ta làm quen được chứ. – thiếu gia tóc ánh kim vừa nẩy tiến lại gần nó, nở nụ cười để lộ chiếc răng khểnh cực duyên.

- Trần Phương Ái Nhi – 18 tuổi. – nó nói bằng một chất giọng nhẹ tênh.

- Lãnh Dương – 19 tuổi. – chàng trai kia chăm chú nhìn nó. – Em thật xinh đẹp đấy! – Lãnh Dương khẽ nhếch mép tạo thành một đường cong hình bán nguyệt.

- Cảm ơn và quá khen. – nó lạnh lùng bỏ đi tới chỗ anh Su đang ngồi nói chuyện cùng Kaniet.

Lãnh Dương đứng tần ngần từ đằng sau nhìn nó không rời. .

“Ái Nhi – em khá thú vị đấy nhì, tôi sẽ theo học em một chút” – Lãnh Dương khẽ nhếch môi, đôi mắt nâu màu hổ phách lạnh cảm, trông cậu cực cool.

* Nhà hàng Start*

Ba mẹ nó và ba mẹ hắn đang ngồi nói chuyện với nhau. Không khí xung quanh trở nên căng thẳng. .

- Ông Hàn, chúng tôi xin lỗi vì chuyện này, tôi không hiểu con bé Nhi nó làm sao nữa. – ông Trần ái ngại.

- Mọi chuyện không phải do Nhi hay do ông bà mà tại thằng Lâm nhà chúng tôi. Nó không có phúc chắc nó đã làm gì khiến con bé Nhi buồn lòng. – ông Hàn cười gương. .

- Kiếp này hai gia đình chúng ta không có phúc làm thông gia rồi. . - bà Trần.

- Không sao. Là do mệnh trời đã định. Hai gia đình vẫn là bạn bè tốt là được. . - bà Hàn. .

Cuộc trò chuyện của hai bên gia đình rất ổn thỏa và vui vẻ không có chuyện gì xấu xảy ra cả. .

Ba mẹ nó quay về nhà thấy nó đã đi chơi về và đang nằm dài trên ghế sofa cười toe toét nghe điện thoại, ba mẹ nó ngồi sang ghế đối diện, nó nhìn hai người rồi nói vào điện thoại. .

- Thời em mau ngủ đi An, muộn rồi. Chị cúp máy nhé! Ba mẹ chị vừa về. . - nó dập máy rồi nhìn ba mẹ. . - Có chuyện gì ạ?

- Con và Gia Lâm chính thức hủy hôn ước rồi nhé! – bà Trần mặt buồn rầu. .

- Vâng, con. . biết. . rồi. – nó áp úng cổ họng nghẹn lại, cúi gằm mặt xuống nó bước vào phòng chốt cửa lại, nằm phịch xuống giường, nó úp mặt xuống gối khóc nức nở. .

- Tại sao mọi thứ cứ liên tiếp xảy ra với tôi như vậy chứ. . - nó lẩm bẩm nhưng có lẽ đây là cách duy nhất để nó quên hẳn, để nó bắt đầu cuộc sống mới của bản thân và cũng để hắn thay đổi cuộc đời mình.

Về phần hắn sau khi nó sang mẹ hắn chẳng thiết nói chuyện với ai kể cả là An suốt ngày tự giam mình trong phòng cấm đầu vào công việc với những lý cớ phê phán như nỗi lòng của hắn và những điều thuốc lá. Căn phòng màu đen – trắng màu chủ đạo từ lúc không còn nó xuất hiện trong cuộc sống của hắn đã trở nên thiếu ánh sáng, tấm rèm cửa sổ lúc nào cũng đóng. Mặc cho An và Phong đã cố gắng đập cửa và khuyên nhủ nhưng không có tác dụng gì cả. Trừ những lúc hắn cần đến bệnh viện chăm sóc Yến hắn mới bước chân ra ngoài. .

Hôm nay An đã gọi điện nói cho nó biết về hắn, nó đã khóc rất nhiều nhưng rồi vẫn bất mình nói câu mặc kệ. An cũng chưa chất không kém, cô buồn thay cho mối tình đẹp còn dang dở của hai người.

Màn hình của điện thoại hắt vào khuôn mặt điển trai của hắn. Hắn có điện thoại. .

- Hân Gia Lâm. . Con đã làm cái quái gì mà khiến mọi chuyện đã đi quá xa như vậy hả? – Tiếng câu gắt của ba hắn từ đầu dây bên kia.

- Hai người để con yên đi. Con không muốn nghe bất cứ thứ gì cả. – hắn câu đang định đập máy thì nghe thấy ba hắn nói. .

- Con có biết con đã khiến cái Nhi phải hủy hôn không hả? – ba hắn nghiêm giọng.

- Gì cơ. – hắn tròn mắt, mở hời bắt đầu lăm lăm trên trán.

- Phải, hôm nay ông bà Trần đã nói chuyện với ba mẹ về chuyện hủy hôn của hai đứa. Con tính sao thì tính, trước kia ta thấy hai đứa con rất hạnh phúc mà. – ba hắn đầu dây bên kia vẫn nói, hắn đơ mặt đầu óc trống rỗng. – Con còn nghe ta nói không đấy, Gia Lâm. . Gia Lâm – ba hắn

Hắn bắt gác xiết chặt lấy chiếc điện thoại iphone 6 plus đang nằm trên tay. Khuôn mặt gằn lên những nét đau khổ, hắn gào lên trong nước mắt, đường gân trên hai cánh tay hiện lên rõ rệt. .

Ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất làm chiếc điện thoại vỡ tan, hất cả lọ hoa và latop trên bàn làm việc. Hắn chạy vùng xuống nhà như một gã điên.

- An, xin em hãy nói cho anh địa chỉ nhà Nhi. Xin em đấy. – hắn lay mạnh người Dương An.

Phong và An đau khổ nhìn hắn. .

- Anh hai à, anh hãy cho chị Nhi một thời gian, chị ấy cũng đã rất đau khổ rồi anh hãy hiểu cho chị ấy chứ. – An ôm lấy hắn, cô có thể cảm nhận được trái tim của anh trai mình đang đập rất mạnh, có lẽ hắn đã rất đau đớn, bỏ vai rần chắc đang run lên, những giọt nước mắt trong suốt nóng hổi thấm vào áo An, tim cô cũng thất lại. Chưa bao giờ cô thấy anh trai của mình đau đớn như thế này, trước kia hắn ngạo mạn và lạnh lùng bao nhiêu bấy giờ hắn lại trở nên yếu đuối và lụy tình bấy nhiêu. An khóc òa lên, lau một giọt nước mắt còn đọng lại trên mí mắt và những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán của hắn. .

- Anh hai, rồi mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Chị Nhi sẽ quay trở về bên anh. Anh hãy cho chị ấy thời gian, em sẽ nói với chị ấy giúp cho. . .

Hắn khẽ gạt đầu nhìn An. .

- Anh đi thăm Yến. .

Hắn lấy mô tô lao nhanh đến bệnh viện, Phong khẽ nâng khuôn mặt bé nhỏ của An lên, hôn nhẹ vào môi cô. . Cậu buông ra thủ thi. .

- Nghĩ đi nào vợ yêu. Có anh ở bên vợ rồi. Mọi chuyện đâu sẽ vào đó thôi mà. – Phong nở nụ cười một nụ cười khiến người khác cảm thấy tin tưởng. .

An ôm chặt lấy Phong. . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Con gò mắt trên đường lùa vào mặt hắn khiến hắn cảm thấy dễ chịu và thoải mái hơn. .

* Bệnh viện quốc gia*

Mở chốt cửa bước vào, Yến dường như không màng tới sự xuất hiện của hắn, cô thần thờ nhìn ra cánh cửa nơi có những tòa nhà cao tầng lấp lánh ánh sáng về đêm.

- Tôi bị ung thư máu phải không? – giọng Yến bỗng nghẹn lại. .

- . . . - hắn im lặng. .

- Tại sao cậu lại giấu tôi. Tại sao hả? – Yến tức giận, nước mắt cô tràn ra. . - Tôi phải chết đúng không? Hả? – cô quát lớn.

- Chỉ cần phẫu thuật. . - hắn nói bằng quơ. .

- Là bao giờ. . - cô quệt hàng nước mắt.

- Hai ngày nữa. – hẳn lạnh tanh. – Tôi cắt hoa quả cho cậu nhè! – hẳn cầm dao gọt trái cây.

- Tôi không muốn ăn. – Yên đẩy tay hẳn làm chiếc dao gọt trái cây sắc bén cắt vào tay hẳn, những giọt máu đỏ tủa ra... - Bấy giờ cậu muốn tôi phải làm sao với cậu thì cậu mới có thể vừa lòng đây. Tất cả là từ cậu từ cái tình cảm không đáng có của cậu dành cho tôi mà ra. Bấy giờ Nhi đã hủy hôn ước với tôi rồi, cậu biết chưa. – trên chân hẳn xuất hiện những đường gân, hai bàn tay cuộn thành nắm đấm. Máu ở ngón tay vẫn không ngừng chảy...

Yên sững sờ nhìn hẳn, hẳn tức giận bỏ đi...

* Buổi sáng – Tại Mỹ*

Hôm nay là ngày nó nhập học. Make up một chút cho gương mặt thêm tươi tắn. Hôm nay chính thức nó trở thành sinh viên. Nó diện quần Jean kết hợp với áo sơ mi trắng tháo hai cúc đầu để lộ phần cổ trắng nõn nà, tóc buộc cao, khoác chiếc túi xách da và đôi giày thể thao trắng. Trông nó vừa thanh lịch vừa gần gũi.

Người lái xe đeo nó đến trường mới. Bước ra khỏi chiếc xe KIA trắng, đập vào mắt nó là một ngôi trường cao và cực to, cánh cổng lớn với tấm biển “ University national economy Cotomat” (Trường đại học kinh tế quốc gia Cotomat)

Nó đang định bước vào thì bỗng có người đập vào vai...

- Hey, còn nhớ tôi không? Chúng ta mới gặp nhau tối qua đấy. – chàng trai tươi cười...

Nó ngơ ngợ nhìn anh chàng...

- Lành... Dương... - nó

- Trí nhớ của em cũng tốt nhì, mà em học trường này sao. Tôi xin tự giới thiệu tôi là sinh viên năm hai ở đây đây. – Lành Dương tự hào vỗ ngực

- Thì kệ nhà anh, nói với tôi làm gì chứ! – nó mặt lạnh tanh không cảm xúc rồi bước đi, nó không tìm được phòng giám hiệu để nộp đơn nhập học. Ngoài cổ nhìn xung quanh, nó khẽ lầm bầm...

- Phòng giám hiệu ở đâu không biết...

- Này, chúng ta làm bạn đi rồi anh sẽ giúp em nhập học, đồng ý không? – Lành Dương vẫn leo đèo theo nó từ lúc này.

Nó chán chừ một lúc rồi nhìn Lành Dương...

- Được rồi, mau dẫn tôi đi – nó nhủu mày...

Lành Dương kéo tay nó khiến các nữ sinh trong trường bắt đầu rộ lên những tiếng ầm ĩ. Nó không biết rằng Lành Dương chính là phiên bản cool boy nhất trường, mầu đàn ông lạnh lùng mà cô gái nào cũng mơ ước, chưa ai thấy cậu thân thiết với một nữ sinh như vậy cả lại còn cười cười nói nói tình cảm khiến ai cũng ngạc nhiên.

Những lời bàn tán, những cái nhìn hình viên đạn cứ nhắm thẳng vào nó khiến nó khó chịu...

Nó lại nghĩ đến hẳn, nghĩ đến những đôi mắt hình trái tim của các cô gái dành cho hẳn, nghĩ đến khoảng khắc nó và hẳn công khai yêu nhau trước mọi người... nghĩ đến lúc hẳn phản bội nó...

Dàng tay ra khỏi tay Lành Dương, Lành Dương khẽ nhủu mày quay đầu lại...

- Sao vậy? Tôi nắm chặt tay quả khiến em đau hả? – cậu ân cần nâng bàn tay của nó lên.

Nó hất tay cậu ra...

- Tôi tự mình tìm phòng được. Anh đi đi. Tôi ghét phiền phức lắm. – nó lạnh nhạt

Lành Dương liền hiểu chuyện. Cậu chạy theo nói...

- Em đi sau anh đi. Tôi nói giúp thì tôi sẽ giúp mà. Chỉ cần tôi không cầm tay em là không ai để ý nữa. – Lành Dương

Nó đi theo sau Lành Dương đến phòng hiệu trưởng nộp đơn và nhận lớp xong, nó được giảng viên dẫn về lớp còn Lành Dương thì tự về lớp mình. Vừa thấy Lành Dương một cậu học sinh tóc nâu dăm vào ngực cậu...

- Kết xù con bé sinh viên năm nhất mới chuyển đến rồi phải không?

- You were crazy stars. I do have it... (Mày bị điên rồi sao. Làm gì có chuyện đó...) – Lành Dương bật cười mặt bỗng đỏ bừng.

- You also rejected. Think you can hide eyebrow child star's best friend... (Mày còn chối. Nghĩ là có thể giấu bạn thân của mày sao) . – cậu bạn cười lớn rồi đi vào lớp.

- Thằng điên. – Lành Dương lầm bầm do nắm đấm sau lưng cậu bạn.

Trường này học sinh học chủ yếu bằng laptop và máy tính bảng không cần vở viết, chủ yếu có các cuộc dã ngoại là chính khá thú vị vì được tiếp xúc với môi trường, thực tập và làm thí nghiệm ngay ngoài trời...

Mọi chuyện cứ êm đềm trôi, mọi chuyện về hẳn nó đều thông qua An, mọi chuyện về nó hẳn đều thông qua Phong, hẳn cũng cảm thấy yên tâm phần nào vì những ngày qua nó vẫn sống tốt mà không có hẳn bên cạnh.

Nó đang nhăm nhì ly cà phê và xem phim, chuông điện thoại vang lên...

- Alo, An à – nó nhấc máy, miệng vẫn nhấp cà phê đều đều

-.....

- Hôm nay Yên phẫu thuật sao. Được rồi chuyển máy sang cho Lâm giúp chị.

-....

- ....

- Nhi, anh nhớ em, trở về với anh đi... – hẳn ở đầu dây bên kia, hẳn vẫn nhớ mong nó từng giây. Nó cũng vậy. Nó nhớ cái giọng nói này của hẳn, nhớ đôi mắt hẳn, nhớ ánh mắt hờ phách đen huyền của hẳn, nhớ nụ cười của hẳn lạnh nhưng cũng thật ngọt ngào, nó nhớ tất cả về hẳn nhưng tất cả là vì hạnh phúc của cả hai đứa. Là vì mạng sống của Yên...

Nó bật nước mắt nhưng lại cố gắng nghẹn lại bình tĩnh nói với hẳn...

- Lâm à! Xin hãy quên em đi, hãy yêu Yên. Hãy bên Yên để nó có thể phẫu thuật thành công. Anh chính là hi vọng sống của nó. – nó nghẹn giọng nói với hẳn.

- Em nói xem. Không có em thì tôi làm sao có thể hạnh phúc đây, Lần cuối tôi xin em... nếu em từ chối thì tôi sẽ không làm phiền em nữa. – giọng hẳn ở đầu dây bên kia trùng xuống.

- Em... xin lỗi. – nó khóc nức lên rồi cúp máy. Ôm lấy đầu gối nó vỡ òa trong hàng nước mắt, hẳn chỉ chết đứng người, cười chua chát. Cuối cùng... thì hẳn và nó thật sự chấm dứt sao? Hẳn và nó sẽ quên nhau mãi mãi sao?

Trà máy cho Dương An, hẳn như người mất hồn. An vẫn chưa nhìn mặt Yên từ lúc Yên đối xử tệ bạc với nó nhưng hôm nay vì nó, An và Phong sẽ đến bệnh viện để trấn an Yên phẫu thuật...

Cả ba người đến bệnh viện bằng taxi thì thấy Bảo Thiên đã ngồi bên cạnh Yên. Hẳn khá bất khoan...

- Sao cậu lại đến đây?

- Để cùng Yên phẫu thuật. – Bảo Thiên thần nhiên trả lời.

An tiến lại gần giỡng Yên...

- Chị phẫu thuật thành công rồi nhanh chóng khỏe bện. – cô không nhìn mặt Yên, Phong đứng bên cạnh cũng nói thêm...

- Em cũng đợi chị phẫu thuật thành công đấy. – khuôn mặt cậu không chút biểu cảm.

- Chị cảm ơn, hai đứa ... vẫn còn giận chị phải không? – Yên rưng rưng nước mắt cầm tay An và Phong...

- Bọn em không giận chị nữa vì chị Nhi cũng không giận chị, bọn em cũng không phải dạng thù dai. – An và Phong ôm chầm lấy hẳn.

Giờ phẫu thuật của Yên đã đến, đèn phòng cấp cứu vẫn sáng, tất cả mọi người đều trở nên thật căng thẳng. Chẳng ai buồn ăn buồn uống.

Nó ở bên kia đứng ngồi không yên, tim không ngừng đập, lòng nó sốt sáng vô cùng...

4 tiếng trời qua, ca phẫu thuật vẫn đang tiến hành.

Chiếc đèn cấp cứu vừa tắt, bác sĩ bước ra...

- Sao rồi hả bác sĩ, cô ấy...? – hần

- Ca phẫu thuật rất thành công, hiện giờ hãy để cho cô bé nghỉ ngơi – vị bác sĩ vui vẻ bước đi.

Mọi người thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng hần cũng đã giữ đúng lời hứa của mình với nó. An lập tức gọi điện cho nó báo tin, nó ở bên kia cũng vui mừng không kém...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Ngày Yên Trở Về... (Cuối - He)

5 ngày sau, Yên trở về nhà, sau khi đưa hần về phòng của cô tại biệt thự Trương Gia, Yên bỗng lên tiếng...

- Cậu và Nhi xa nhau lâu lắm rồi nhỉ? Hai người nói chuyện cũng rất ít mà. – hần định bước đi nghe Yên nói bỗng quay người lại,

- Sao tự nhiên cậu lại... – hần khẽ nhu mày...

- Cậu có còn yêu Nhi không? – Yên cười hiền

Hần khẽ gật đầu, và vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra...

- Tốt vậy hãy đợi nó năm năm đi. Bây giờ nó đang là du học sinh nên không thể trở về được đâu. – Yên nói tiếp.

- Cậu... Như vậy là sao chứ? Tôi không hiểu. – hần khẽ nhu mày...

Yên cười hiền kể hết mọi chuyện cho hần... Đúng lúc đó Bảo Thiên đứng đằng sau hần cười hiền...

+++++

chuyện+++++gi+++++sẽ+++++

sau+++++

* 2 năm sau*

- Chị Nhi hả? Chị Yên có thai rồi... – An từ bên Việt Nam gọi sang

“Có thai...” Nó hựt hắng, lâu nay chẳng nghe thấy An nói gì về hần cả. Có lẽ hần và Yên đã có thai với nhau chẳng. Đau khổ len lõi vào cảm xúc khó tả. Thì ra hần đã quên nó rồi, nó vẫn nhớ mong hần từng ngày...

- Chị có muốn biết cha đứa bé là ai không? – An nói một giọng khá vui vẻ ở đầu dây bên kia.

- Thôi chị bận rồi, bye em. – nó bật khóc.

Lãnh Dương đứng lúc đến nhà nó, cậu gọi nó ý từ ngoài cửa...

- Nhi, tôi đến rồi. Mang cả kimbap đến cho em này. – Lãnh Dương đang vui vẻ bỗng nghiêm mặt – Em.. làm sao vậy. – cậu bỏ vội túi kimbap xuống bàn chạy đến phía nó...

Suốt thời gian qua cậu và nó rất thân thiết với nhau, cậu đã biết tất cả những chuyện xảy ra với nó. Đối với cậu, nó là một cô em gái... không hơn không kém.

Ôm lấy nó, hai bờ vai nó đang run lên bần bật, nước mắt ngấm vào chiếc áo sơ mi của lãnh Dương khiến cậu cảm nhận được cả sự nóng hổi...

- Là Yên... cậu ấy... đã mang thai với Lâm rồi – nó nói ngập ngừng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

- Há? – Lãnh Dương buông nó ra, tròn mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt vẫn đang ướt nhẹp nước mắt.

- Em nói thật mà. – nó dụi dụi mắt.

- Bình tĩnh nào, làm sao mà em biết được chứ? – cậu vỗ vai trấn an nó.

- Thì em nghe cái An nói Yên có bầu... nên em đoán... – nó lau nước mắt như một đứa con nít.

Lãnh Dương bỗng cười lén...

Nó nhu mày...

- Anh làm sao thế?

- Em đoán rồi lại ngồi khóc lóc như vậy sao? Con cóc này, nhờ Yên không có thai với Lâm mà là người khác thì sao chứ? – Lãnh Dương xoa nhẹ tóc nó.

- Nhưng người nó yêu là Lâm không phải là Lâm thì là ai chứ? – nó nhăn mặt

- Vậy Lâm có yêu Yên không nào? – Lãnh Dương hỏi vặn lại nó.

- Thì... em cũng không biết, 2 năm rồi chắc anh ấy cũng đã thay lòng đổi dạ... – nó lại cúi gằm mặt xuống

- Thôi đi, con bé này. Em nghĩ nhiều quá rồi. Có tới bên em mà. – Lãnh Dương khoác vai nó, cậu khẽ nâng mặt nó lên – You just laugh a lot. So you will look more beautiful!

- Ok. Thank you. – nó nhoen cười ôm chặt lấy Lãnh Dương...

- Cố gắng kết thúc nhiệm kì đi rồi trở về Việt Nam mà làm rõ mọi chuyện. – Lãnh Dương cười hiền vuốt nhẹ tóc nó...

3 năm tình lặng trời, nó mất hoàn toàn liên lạc với Dương An. Năm nay nó chính thức tròn 23 tuổi, cái tuổi đủ chín chắn để thành lập gia đình. Không biết bây giờ hần như thế nào, còn nhớ đến nó không. Trái tim nó vẫn luôn nhớ về hần, nhưng nghĩ đến Yên tim nó lại le loét con đau nhói. 5 năm khoảng thời gian rạn nứt cho một tình bạn đẹp suốt những ngày thơ bé, nhưng rồi chợt giọng cười nước mắt lần đầu... nó và hần có còn là gì nữa đâu, suốt 3 năm qua mọi thông tin về hần nó đều không biết gì cả. Lâm sao để có thể tìm được mọi người đây...

* Sáng hôm sau – tại sân bay SS –Mỹ*

- Tạm biệt bố mẹ , con sẽ về Việt Nam một thời gian. – nó ôm tạm biệt ba mẹ nó...

- Tạm biệt em gái bé bỏng của anh. – hai người anh trai cực kì cool boy của nó là Lãnh Dương và Su chạy đến ôm chầm lấy nó.

- Này,con nhớ về sớm mà đón tiểu báo bối của chị ra đời đấy biết chưa hả? – Kaniet xoa xoa chiếc bụng to của mình nhìn nó.

- Vâng, em biết rồi thưa phu nhân Vương xinh đẹp. – nó cười lờm lờm nhìn Kaniet...

“ Flights from the US to Viet Nam prepares to take off suggestions please stable seat...”

- Thôi mau đi đi con, máy bay sắp cất cánh rồi kìa. – bà Trần cười.

- Mau về để còn nhận chức có biết chưa bảo bố. – ba nó nói vọng lên.

- Tạm biệt. – ba người Lãnh Dương, Hân Phong, Kaniet đồng thanh.

Nữ vẫy vẫy tay lại chào mọi người...

Ngồi trên máy bay nó vừa hào hứng cũng vừa lo sợ vì sợ rằng những chuyện mình nghĩ sẽ là sự thật. Cắm headphone vào tai nó chìm mình vào giai điệu âm nhạc mà không hay biết đã đến Việt Nam...

- Thưa cô... – cô tiếp viên hàng không khẽ lay người nó, nó mở mắt – đã đến nơi rồi ạ...

Nó cuống quýt xin lỗi...

- Tôi vô ý quá. – rồi vội bước xuống máy bay...

Nó khoan khoái hít không khí nơi đây, năm nay rồi nó mới lại có cơ hội trở về đất Việt, mùi hương ở đây vẫn còn gì đó thật ngọt ngào và bình dị...

Nó không muốn về nhà nên đã đặt phòng khách sạn, người của công ty ba nó đã đến đón tiễn thư trở vào khách sạn năm sao. Cất hành lý, nó lấy chiếc mũ trần và muốn đi lượn và ngắm khung cảnh xung quanh đây một chút. Cảnh vật ở đây thay đổi nhiều lắm khiến nó còn quên đường nhưng đường về nhà hẳn nó vẫn nhớ rõ. Nó muốn trở lại cái con đường mà hẳn đã dành cho nó, con đường dẫn tới hai cây phong trong vườn nhà hẳn và con đường dẫn tới trái tim hẳn.

Đang mãi mê với những dòng suy nghĩ, nó nhớ tới những kỉ niệm giữa hẳn và nó, khoảng thời gian vừa qua đã là quá đủ để tha thứ mọi chuyện cho hẳn, nó muốn gặp hẳn ngay bây giờ muốn ôm hẳn, hôn hẳn để thỏa mãn sự nhớ mong suốt năm năm qua...

Bỗng nó nhìn thấy một cô bé tóc xoắn buộc hai bím tóc khá đáng yêu với khuôn mặt phúng phính tầm cỡ 3 tuổi đang đứng khóc sụt sụt ở ngay cổng công viên. Nó dừng vội xe lại, chạy lại phía cô bé...

- Này bé, bé làm sao vậy. – nó ân cần nắm lấy tay cô bé.

- Con bị lạc mẹ rồi. – cô bé meo meo.

- Nghĩ đi. Cô sẽ tìm lại mẹ cho con nhé. – nó quệt hàng nước mắt đang chảy trên khuôn mặt bé nhỏ. Bỗng cô bé trên tay, nó ân cần... – Vậy con tên gì?

Cô bé kháu khỉnh... – Con là Tiểu Hy.

- Tiểu Hy, Tiểu Hy à. – một người phụ nữ lớn.

- Mẹ, mẹ ơi. – Tiểu Hy tuột từ trên tay nó xuống chạy về phía người phụ nữ kia.

Nó dò người nhìn...

Hai người vẫn ôm nhau, người phụ nữ vuốt tóc Tiểu Hy...

- Con không sao chứ?

- Con không sao. Là cô ấy đã giúp con đấy. – cô bé chỉ về phía nó.

Người phụ nữ kia đứng sững người nhìn nó một lúc...

- Là mày... phải không Nhi? – người phụ nữ nước mắt tuôn dài chạy về phía nó.

Nó vẫn không trả lời, nó ngần ngại không biết là nên vui hay nên buồn nữa.

- Tiểu Hy. – giọng nói của một người con trai vang lên trong hơi thở hỗn hển.

- Ba Lâm – cô bé chạy đến ôm chân hẳn. – Con không sao rồi. – hẳn ân cần ôm chầm lấy cô bé.

Nước mắt của nó càng chảy nhiều hơn, nó nhìn hai người không một lời oán trách là do nó muốn mọi chuyện như vậy mà. Hóa ra mọi chuyện rõ ràng là như vậy sao?

- Nhi, em thật sự đã về rồi sao. – hẳn vui mừng khi nhìn thấy nó định chạy đến ôm chầm lấy nó thì nó dơ bàn tay ra ra hiệu “dừng lại”.

- Anh là người đã có gia đình, hãy tránh xa tôi ra. – nó nghiêm mặt nước mắt suýt nữa lại chảy ra...

- Em đang nói cái gì vậy. – hẳn nhu mày khó hiểu.

- Quá rõ ràng rồi. – nó liếc nhìn Yến rồi lại nhìn tiểu Hy. – Yến, mày thắng rồi.

Yến cười lớn, hẳn cũng cười. Hai người đang khiến nó như một con ốc. Mặt nó tối xám thì bỗng nghe thấy tiếng gọi...

- Bà xã, xin lỗi, anh đến muộn. – nó liếc nhìn là Bảo Thiên đang ôm Tuyết Yến...

Nó ngờ người đang không hiểu chuyện gì đang diễn ra...

- Bà xã sao, Bảo Thiên sao cậu lại? – nó...

- Nhi, chào cậu lâu lắm rồi không gặp, tớ và Yến chuẩn bị kết hôn cậu về đúng lúc thật. Tớ và Yến đã có tình kéo dài thời gian đợi cậu về mà. – Bảo Thiên cười gãi đầu rồi quay sang bỗng Tiểu Hy... – Tiểu Hy, con lại vừa chạy nghịch lung tung nên bị lạc phải không, cũng may là còn có ba Lâm bên cạnh đấy nhé! – Bảo Thiên trách yêu con gái cưng.

- Dạ, ba Lâm không cứu con mà là cô ấy ạ. – Tiểu Hy chỉ về phía nó.

- Là mẹ Nhi của con đấy, Tiểu Hy. – Yến nháy mắt tình nghịch với Hy.

- A, mẹ Nhi của con đấy ạ, người ba Lâm suốt ngày nhắc đến đấy sao. Mẹ đẹp quá. – bé Hy chạy đến ôm chầm lấy nó.

Nó vẫn dơ người...

- Không phải... người... mày yêu là Lâm hay sao? – nó chỗ mắt nhìn Yến

Bảo Thiên và Tuyết Yến cùng cười lớn...

- Là tao muốn thử xem Lâm có thật sự yêu mày không thôi. Tao và Thiên chính thức yêu nhau từ lần lớp chúng ta đi du thuyền rồi. Tao muốn chắc chắn rằng Lâm là một người đàn ông tốt nhưng 5 năm là khoảng khắc quá nhiều. Nhi à! Lâm cậu ta yêu mày lắm đấy! – Yến nói.

- Yến à. – nó nũng nịu chạy đến ôm người bạn thân nhất của mình, hóa ra cô chưa từng bỏ rơi nó mà mọi hiểu lầm cũng chỉ là do cô quan tâm nó mà thôi.

- Mẹ Nhi, ôm bé Hy đi, mẹ Nhi cứ ôm mẹ con mãi thế, - Tiểu Hy giật giật vạt áo của nó.

Nó cười trong những giọt nước mắt của hạnh phúc, nó nhẹ nhàng...

- Lại đây mẹ bé Tiểu Hy nào. – nó bế tiểu hy lên tay.

- Nhớ anh không? – hẳn từ đâu ôm chèo lấy cổ nó.

- Nhớ nhiều lắm – nó quay người lại hôn hẳn thật lâu, bao lâu rồi nó mới được chạm với đôi môi này, hẳn ôm lấy eo nó. Tay nó vẫn bế Tiểu Hy, cô nhóc lên tiếng.

- Ba ơi, mẹ Nhi và ba Lâm đang làm gì vậy ạ? – cô bé ngược nhìn lên trên cười lém lỉnh

Hắn và nó mở tròn mắt và buông nhau ra vì biết mình đã không kìm chế nổi bản thân.

- Không có gì đâu con. – nó trả lại nhóc Hy cho Thiên.

- Hai người có nhớ nhau đến đâu cũng phải kìm chế lại chứ, giống như tôi đã kìm chế bao nhiêu khi Yến ở bên... – Thiên chưa kịp nói xong thì bị Yến hích mạnh một cái..

- Em đã xin ý kiến của anh rồi mà, cũng đã xin lỗi rồi, cứ nhắc mãi thế. – Yến lườm thiên một cái làm cậu im re.

Nó và hần phì cười, hần khoác lên vai nó, thỉnh thoảng lại hôn chụt vào má nó trước mặt Tiểu Hy làm cô bé cứ tròn mắt nhìn...

- Đã nói là đừng làm những hành động như vậy rồi mà. – Thiên bật mắt Hy lại.

- 5 năm không gặp chứ có ít đâu vớ nhỉ? – hần nhìn nó cười.

Nó đang hạnh phúc quá, cuối cùng mọi thứ cũng đã đâu vào đó.

- Mà An với Phong đâu rồi. Lâu rồi em không gặp. – nó lên tiếng quay sang nhìn hần.

- Đi hướng tuần trăng mặt rồi – hần cười.

- Đã kết hôn rồi sao. – nó ngờ ngàng

- Đi thôi vớ yêu, chúng ta cũng phải đi hướng tuần trăng mặt chứ. – hần bé xốc nó lên mặc cho những cái cười tủm tỉm của mọi người xung quanh mà tiến lại gần phía chiếc mui trần trắng, nó thì cứ la oai oái lên...

- Ba Lâm mẹ Nhi cho Hy đi với. – cô bé loắt choắt chạy theo.

Yến nhanh tay túm cổ lên...

- Ổ yên đây cho mẹ. – Yến lên tiếng mặt Hy là lười biếng với Yến nhìn đáng yêu vô cùng.

Nó và hần quay lại trong một buổi hoàng hôn hừng hửng...

~~~~ Dù là xa cách... Còn yêu... Thì còn quay lại...~~~~

_____End_____

* Lời tác giả:

Vậy là đã kết thúc câu chuyện: “ Công chúa! Anh Yêu Em...” cuối cùng tác giả đã cán đích, một kết thúc rất có hậu nhé!

Các cậu có sẵn đón phần ngoại truyện không nào. Tớ sẽ viết tiếp cả phần ngoại truyện nữa nhé!

Sẽ lý giải tất cả các khuất mắc ở phần ngoại truyện...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa! Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.